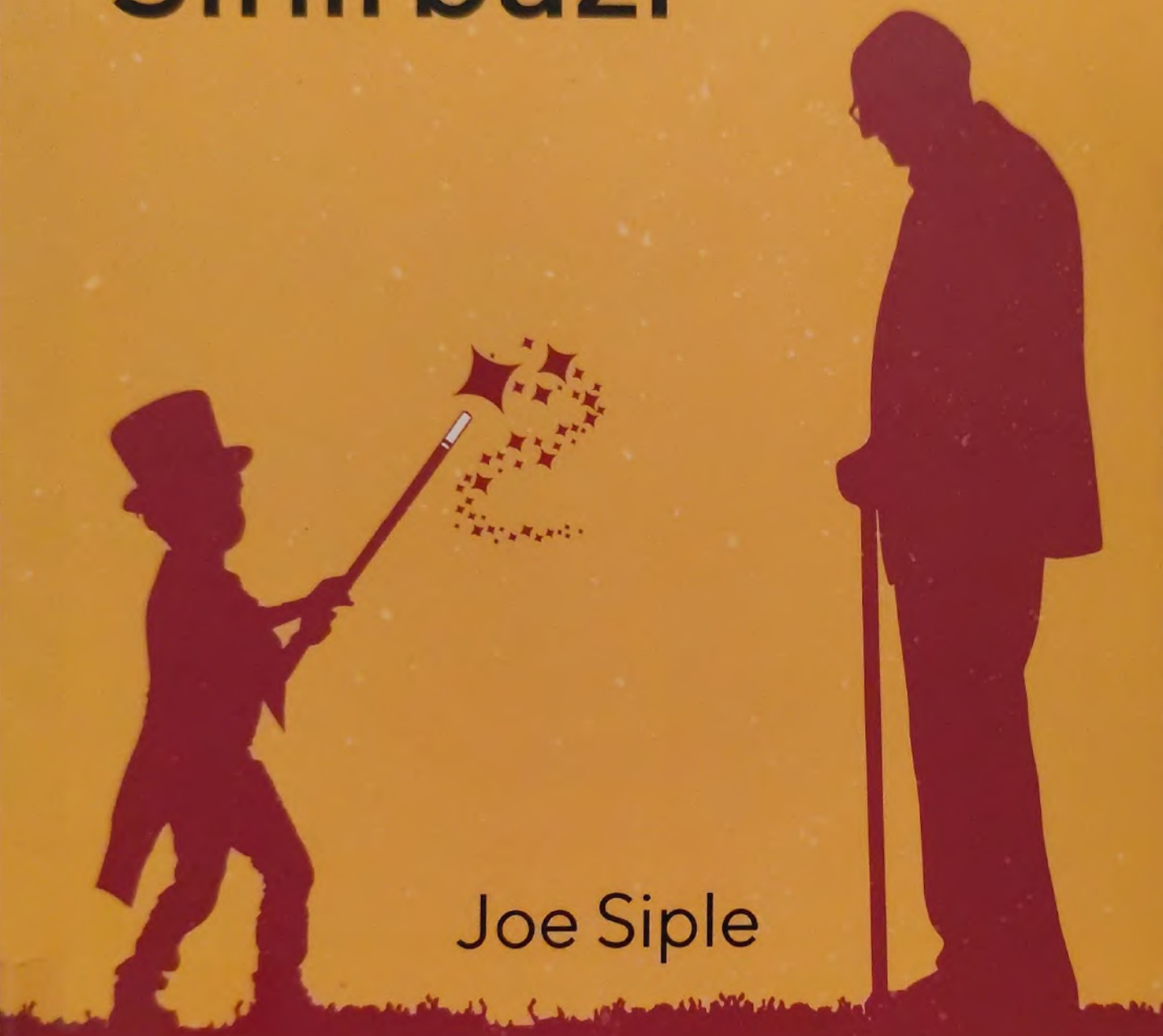
Dilek Sihirbazı

2017
MAXY ÖDÜLLERİ
YILIN KİTABI

Joe Siple

ROMAN

FLOKİ

t.me/teledergi

t.me/teledergi

2018 Maxy ÖdüUeri “Yılın Kitabı”

Amerikan Kurgu Ödülleri Finalisti

ScreenCraft Sinematik Kitap Ödülü Finalisti

PenCraft Birincilik Ödülü

Amazon’da beş ayn kategoride en çok satan kitap

*

5 üzerinden 4.7 ortalama ile 20.000’den fazla olumlu okuyucu yorumu alarak 11 dile çevrilmiş bir roman

*

“İnsan ilişkilerine dair tatlı bir öykü.”
—Kirkus Reviems

*

“...gençlerin ve yaşlılann ölüme farklı bakış açılarını, fiziksel kırılganlığımız ve hayatın sonu karşısında şaşırtıcı duygusal direncimiz arasındaki zıtlığı ele alıyor. Bu alışılmadık iki arkadaşın son nefeslerini vermeden önce yapılacaklar listesini tamamlayıp tamamlayamayacaklarını ya da Jason’ı kurtaracak bir mucizenin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak ederken kapılacağınız sürükleyici bir kitap.”
-AuthorsReading

*

“Okurları nezaketin hayat kurtaran büyüsü üzerine düşünmeye sevk edecek duygusal bir öykü.”
—IndieReader

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Joe Siple

USA Today çoksatan yazarıdır. İçten öyküleri ve okuyucunun kalbini kazanan karakterleriyle tanınan Siple, yazarlığı dünyayı daha iyi, daha mutlu ve sevgi dolu bir yer haline getirmek için bir araç olarak görüyor. İlk kurgu taslağına başladığı günden, bu kitapta tanışacağınız Murray, Jason ve Tiegan onu çok satanlar listesine taşıyana kadar on yedi uzun yıl geçti. Bu çabanın sonucunda birçok ülkede sevilen bir yazar haline gelen Siple'ın eserleri arasında tüm dünyada çok satan *Dilek Sihirbazı, The Final Wish of Mr. Murray McBride, Charlie Fightmaster and the Search for Perfect Harmony, The Town with No Roads* ve *The Last Dogs* yer almaktadır.

Siple, eşi ve iki kızıyla birlikte Colorado'da yaşamaktadır.

Sibel Özkan

İstanbul Üniversitesi Amerikan Kültür ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu, çeşitli yayınevlerinde çalıştıktan sonra çevirmen olarak hayatını sürdürüyor. Küçük yaşlarda başlayan edebiyat sevgisini meslek olarak devam ettirmekten mutluluk duyuyor.

t.me/teledergi

Roman #1

Dilek Sihirbazı
Orijinal Adı: The *Five Wishes of Mr. Murray McBride*

C2018, 2023 Joe Siple
Tüm haklan saklıdır.

Türkçe yayın haklan © 2024, Floki Yayınlan
Floki Yayınlan, Poyraz Yay. San. ve Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Tüm haklan saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Bu kitabın Türkçe basımı Montse Cortazar Literary Agency (www.montsecortazar.com) aracılığıyla ile yapılan anlaşma uyarınca gerçekleştirilmiştir.

Yayın Yönetmeni Onur Doğan
Çevirmen Sibel Özkan
Editör Gül Korkmaz
Son Okuma Aslı Güçlü
Kapak Tasarım Şükrü Karakoç
Sayfa Tasarım Ebnj Aydın

Yayına Sertifika No: 47808
1. Baskı: Mayıs 2024, İstanbul
ISBN 978-605-72490-1-2

Baskı: Pınar Matbaacılık Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 48624

FLOKİ YAYINLARI
Yenişehir M. Osmanlı Bulvarı No: 2 A Blok D: 58
Pendik - İstanbul
Tel: (0216) 266 20 29

0 flokiyayinlari.com.tr @00 flokiyayinlari

0 ¡letisim@poyrazyayincilik.com.tr

t.me/teledergi

Yazarın Sunumuyla
5. Yıl Dönümü Baskısı

Beş yıl önce, *Dilek Sihirbazının* yayımlanmasıyla birlikte hayatım dramatik bir şekilde değişti. Ama bunu aylarca fark edemeyecektim.

Genellikle başarılı kitaplar bir patlamayla çıkış yapar. Büyük yayıncılar kitaba iyi bir tanıtım yaparken ülkenin dört bir yanındaki kitabevleri mağaza vitrinlerinde kitaba yer verir ve yazarlar da ilk birkaç haftayı ya da ayı en iyi şekilde değerlendirmek adına imza günlerine katılırlar. Çünkü bir kitap hemen bir çıkış yakalamazsa muhtemelen hiçbir zaman tutmayacaktır.

Ama ihtiyar dostumuz Murray McBride bu konuda sinsi davranmışa benziyor.

Dilek Sihirbazı küçük bir yayınevi (Black Rose Writing) tarafından tantanasız piyasaya sürüldü. Çıkış günü geldiğinde elime ulaşan "yazar kopyalarım" haricinde bir kutlama görmedim ve bir imza günü yapmadım. En yakın arkadaşlarım ve ailem dışında kimse kitabı satın almadığı için gözyaşlarımı tutup kitapları (geldikleri kutudan çıkarmadan) bodruma koydum ve unutmaya

t.me/teledergi

çalıştım. Murray, Jason ve onların dilekleri hiç var olmamış gibi davranmaya çalıştım. SBK veTiegan Rose Marie Atherton'ı unutmaya çalıştım. Çünkü şu an elinizde tuttuğunuz hikâyeyi kimsenin okumak istemediği çok açıktı.

Ama kimsenin okumak istememesiyle kimsenin haberi olmaması arasındaki farkı çok geçmeden anlayacaktım.

Değişim yavaş oldu. Yarışma, ödül, iyi bir eleştiri ve satış derken gerçekleşen bu değişimin doğallığında tatmin edici bir şey vardı. Bu hikâye kendini tekrar tekrar kanıtlamak zorundaydı. Kitabım yayımlandıktan yaklaşık bir yıl sonra Amazon'a girip her gün çoğu 5 yıldızlı olan yeni eleştiriler okuyabiliyordum. Hikâyeyi okuduğunu ve yaşamaya devam etmek için bir neden bulduğunu söyleyen yaşlı bir kadından vefat eden oğlunun varlığım hissettirdiğim için bana teşekkür eden bir kalp nakli alıcısının annesine kadar kitabımdan etkilenen sayısız kişi vardı. Bu eleştiriler, satılan kopya sayısı yüzlerce olsa bile her şeye değerdi. Ama sonunda kulaktan kulağa yayıldı, Amazon ve Facebook reklamlarıyla ve tabii yayıncının desteğiyle kitabım ayakları üstünde durup yürümeyi başardı. Sonrasındaysa çılgınca koşmaya başladı.

Bu hikâyeyi babam öldükten kısa bir süre sonra yazmıştım. Keşke yaşasaydı da okuyabilseydi. Babama çok yakındım ve ölümü, benim için yürek burkan bir şok oldu. Ölmeden hemen önceki yıllarda onu ne kadar az gördüğüm konusunda pişmanlıklar yaşadım. Bu durum ondan değil benden kaynaklanıyordu. Kendimi birçok açıdan daha iyi bir evlat olmayı dilerken buldum. Bu hikâyeyi yazmak benim terapim ve kefaretim oldu. Birkaç kişi bana kırk yaşında nasıl yüz yaşındaki biriymişim gibi inandırıcı bir şekilde yazabildiğimi sordu. Sanırım bunun nedeni babamın ölümünün beni yaşlandırmış olmasıydı. Bedenimi olmasa da ruhumu.

Onu özlüyorum. Bu özel hikâyeyi onun anısına ithaf etmek hayatıma anlam kattı. Bu kitabı oğlunun yazdığım söylesem gurur duyardı diye düşünüyorum.

t.me/teledergi

Bu kitap asla Shakespeare ya da Whitman ile karşılaştırılmayacak ve onlar gibi bir yazar olmaya çalışsam da günümüzün en güzel edebi eserlerini yazan en iyi yazarlarının arasına giremem. Ancak inkâr edilemez bir şekilde, bu basit hikâyeyle ilgili bir şeyler birçok insanın kalbine dokundu.

Belki de gerçekçi ve yürekten yazılmış olmasındandır. Belki de olumsuzluk ve nefretle dolup taştığımız bugünlerde insanlar hayatlarında biraz olsun sevgi aradıkları içindir. Belki de sadece "okuyucuyu yakalayan" bir hikâyeyle karakterler tutturdum. Sebebi her ne ise, kendimi inanılmaz derecede minnettar hissediyorum.

Umarım siz de kendinizi Murray, Jason ve Tiegan'ın hayatlarına kaptırabilirsiniz. Umarım onları tanır ve birkaç yüz sayfa boyunca hayatlarının bir parçasıymışsınız gibi hissedersiniz.

Dilerim hikâyeyi beğenirsiniz, bu sahiden en önemlisi.

Joe Style, 2023

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Bana *“Hedefine Ulaşamayacaksın”* dersiyle azmi öğreten babam John Siple’a. Sonsuza dek minnettar kalacağım.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Teşekkür

Bir kitabın yaratılmasının bir ekip işi olduğunu duymuştum ama *Dilek Sihirbazını* yazana kadar buna gerçekten inandığımdan emin değildim. Bu hikâyenin şu anki haline gelmesinde o kadar çok insamn emeği var ki, artık onu yalnızca bana ait olarak görmem mümkün değil.

Öncelikle yayıncım Black Rose Writing'den Reagan Rothe'ye çok teşekkür ederim. Bu firsat için sonsuza dek minnettar olacağım. Yazar grubum WWTBAW, önemli geri bildirimlerin yanı sıra hikâyenin en can ahcı kısımlarından bazılarının doğrudan yaratıcısı olan beyin firtınasını sağladı. Eski menajerim, Talcott Notch Literary Services şirketinden Paula Munier, profesyonel editörlük yetenekleri ve birlikte geçirdiğimiz dört yıl boyunca gerekli cesareti vermesiyle çok yardımcı oldu. Ve en önemlisi, ailem yazma sürecinin inişli çıkışh dönemlerinde bana destek ve cesaret verdi. Eşim Annee özel bir teşekkür borçluyum. Bırakmak istediğimde beni bir yazar olarak gördüğünü söyledin ve daha sonuca ulaşmadan bu başarının şerefine bir şişe La Folie aldın. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Son olarak, siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Umarım Murray, Jason ve Tiegahı yaratırken yaşadığım heyecam onlarla tanışırken siz de hissedersiniz. Hepimiz dileklerimizi gerçekleştirmek için kısıdı bir zamanımız varmış gibi yaşayahm.

Nihayetinde, gerçekten de öyle.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Dilek Sihirbazı

JoeSiple

Çeviren Sibel Özkan

FLOKİ

t.me/teledergi

t.me/teledergi

JFK Sahne Sanatları Merkezi
Washington D. C.

Mesleği sihirbazlık olan herkes size söyleyecektir; bir sahte sihir vardır, bir de gerçek sihir.

Sahte olan bizim hayatımızı kazanma şeklimiz. Seyircinin görmek için para ödediği, illüzyondan ve el çabukluğundan başka bir şey olmadığını çok iyi bildiği sihir. Yüz dolarlık banknotları yok ederiz. Asistanlarımızı havaya kaldırınız. Bazen bir seyirciyi ikiye böler, sonra da mucizevi bir şekilde tekrar birleştiririz.

Ama artık pek çok sihirbaz gerçek sihirbazlığa inanmıyor. Tüm sırları keşfettiklerini ve tüm numaralan öğrendiklerini düşünüyorlar.

Ben onlardan değilim. Ben hayatımda sihir gördüm. Gerçek sihir var. Var olduğunu biliyorum.

“Prospero, on beş dakika sonra sahne senin!”

Son birkaç gündür kıçımdan ayrılmayan adam bu. Adı Miles, ama o kendini sadece “Prospero’nun Biyografi Yazan” olarak tanıtıyor. Otuz yaşında bir adamın bir biyografiyi hak etmek için çok genç olduğunu iddia etsem de Miles hobbit adımları ve düşük

t.me/teledergi

çenesiyle yanımda topallayarak ilerliyor ve “tarihin en büyük sihirbazına erişebildiği için” dünyanın en şanslı adamı olduğunda ısrar ediyor.

Doğru değil tabii İd. “En büyük sihirbaz” kısmı yani. David Copperfield ve Criss Angel gibi sanatçılar varken doğru olamaz. Aynca Houdini diye birini hiç duymadı mı bu adam?

Miles’a, “Lütfen, bunu konuşmuştuk.” diyorum. “Bana Jason de. Prospero sadece sahne adım.” Dudakları o kadar aşağıya iniyor ki çenesinin üstüne doğru katlanıyor. İkimiz de bana asla Pr°s¯pero’dan başka bir şey demeyeceğini biliyoruz. “Neyse boşver.” diyorum. “On beş dakika mı?” Sahne arkasını tarıyorum. İnsanlar etrafta koşuşturuyor; biri, sekiz santim kalınlığındaki zincirlere rağmen açıklanamaz bir şekilde kaçacağım bin galonluk bir su tankım yuvarlıyor... Bir diğeri bir dizi ayna hazırlıyor, aynaların önünde duran kadın gözden kaybolana kadar onların açışım ayarlıyor. Hazırlıkları bitirmem gerektiğini biliyorum ama bu gece bu düşünce beni korkutuyor. “Bir iki soru için zaman ayırabilirim.” diyorum oyalanarak.

Her bir cebine -spor ceketine, pantolonuna ve son olarak bir ses kayıt cihazı çıkardığı ön gömlek cebine- tek tek el atıyor. Dirseğiyle perdeye çarpıyor, havaya ve yeni temizlenmiş smokinimin üzerine toz saçıyor. Burnumu ovuşturup hapşırığı bastırıyorum.

Miles bir düğmeye basıyor ve cihaz son üç gündür habire duyduğum bip sesini çıkarıyor. Bir haberciyi andıran bir ses tonu ile konuşuyor ve koyu .siyah kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. “Sihirbazın kendisine göre, bu hayatımn en önemli gecesi, dumanların içinden çıkarak sahnede görünmesine on beş dakikadan az bir süre kaldı. Prospero, imkânsızın Efendisi, tarihin en büyük illüzyonisti bana dönüyor ve diyor ki...”

Elimi kayıt cihazının üzerine koyuyorum ve dudaklarımı eğerek konuşuyorum. “Lütfen,” diyorum, “yapmacık bir şey olmasın. Bu gece çok önemli.”

t.me/teledergi

Kalabalık içeri girmeye devam ediyor. Beklenti, bir sihirbazlık numarasının ilerlemesi gibi yavaşça artıyor. Saat takmıyorum -kollarımın bilekten dirseğe kadar açık olması gerekiyor- ama kalabalığın mırıltısı benim için gösteri zamanına doğru geri sayıyor. Perdenin arkasına tekrar göz atıyorum ve iki boş koltuğa bakıyorum. Ön sırada, tam ortada, sahneye o kadar yakınlar ki neredeyse uzanıp onlara dokunabileceğim.

"Neden oraya bakıp duruyorsun?" diye soruyor Miles. "Yine o iki koltuk mu? Ayrılmış olanlar mı?"

Papyonumu düzeltiyor ve perdeyi önümüze çekiyorum. "Evet."

"Bunlar ailen için mi?"

Pişmanlıkla dolu derin bir iç çekiyorum. "Ailemi yıllardır görmedim." Nedenini sormak için can attığım anlayabiliyorum ama direniyor.

"O zaman koltuklar kimin için?"

Ses kayıt cihazı neredeyse dudaklarıma değecek. Bir adım geri çekiliyorum ama kayıt cihazım ağzıma yaklaştırmak için ayak parmaklarının üzerine yükseliyor.

"Çok eski bazı arkadaşlarım." diyorum. "Bu gecenin bu kadar önemli olmasının sebebi onlar. Ashnda, sihirbazlığa başlama sebebim de onlar."

"Bana bundan hiç bahsetmedin." diyor Miles. "Sihre nasıl merak sardığın konusundan yani."

"Bahsetmedim mi?" Şaşırtıcı. Bu adam son üç gündür beni gözünün önünden ayırmıyor. Akla gelebilecek her açıdan numaralarımı izledi, akla gelebilecek her soruyu bana beş kez sordu. Kazandığım ödüller, bana ders veren ustalar, illüzyon ve el çabukluğuyla ilgili çeşitli beceriler hakkında uzun uzun konuştuk. Bana en basit, en biyografik soruları sormamış olması mümkün mü? Sihirbazhğa nasıl başladım? "Bu uzun bir hikâye." diyorum.

"Ama dünyanın bunu duymaya ihtiyacı var."

Tam önümdeki iki boş koltuğu düşünüyorum ve Miles'ın hakti olabileceğini fark ediyorum. Onların hikâyeleri anlatılmayı hak

t.me/teledergi

ediyor. “Pekâlâ.” diyorum. İçimde aynı oranda uyanan korku ve merakı sindiriyorum, hikâyeyi birirecek güce sahip olup olmayacağımı merak ediyorum.

Sanırım fırsat bulduğumda bu numarayı deneyeceğim.

Kalabalığın artan mırıltısını duymazdan geliyorum ve arkasında duvara yaslanmış iki katlanır sandalye buluyorum. Onları perdenin yanına yerleştiriyorum ve Miles’la dizlerimiz neredeyse birbirine değecek şekilde oturuyoruz. Smokinimin kınşmasını kafama takmamaya çalışıyorum.

“Küçükken, inanılmaz, bilge bir yaşlı adam ve tatlı olduğu kadar gözü pek bir genç kızla tanışmıştım.” diyorum. “Adam, ben fark etmeden, bana dolu ve anlamlı bir hayat yaşamanın ne demek olduğunu öğretti. Ben de ona gençliğinin anılarına bir göz atma firsatı vermiş olabileceğimi düşünmek istiyorum. Kız... şey, kız bana çok daha fazlasını verdi.”

Miles’ın gözleri bana dikilmiş, çenesi beklentiyle öne doğru uzanmış. Muhtemelen benim aşk hikâyemi bekliyor. Kitabım renklendirmek için biraz cinsellik. Ama ona anlatacağım hikâye böyle şeylerin ötesinde.

“Adı Tiegan Rose Marie Atherton’dı. Adamın adı ise Bay Murray McBride’dı.”

Her şeyin nasıl başladığım düşünüyorum. O zamanlar gözüme tesadüf gibi görünen bir şekilde yaşlı bir adamla nasıl tanıştığımı ve hayatımın nasıl sonsuza dek değiştiğini.

“Onunla yüzüncü doğum gününde tanıştım...”

t.me/teledergi

Birinci Bölüm

Murray McBride
Lemon Grove, Illinois
Yirmi Yıl Önce

Kepekli gevrek. Kim bilir ne zamandır sabahlan vazgeçilmezim, yaşlı beynim hatırlamıyor. Ama nerden baksan Jenny öldüğünden beri.Tadı tebeşir gibi, yavan, berbat... Lâkin ben, her öğünde lüks havyar peşinde koşanlardan değilim, hiç olmadım.

Kepekli gevrekleri âdeta savaşmaya değer birer rakip sayıyorum; onlar beni tatsızlıklarıyla alt etmeye çakşırken, ben ise onları çiğneyip yutmaya çabahyorum. İyi olan kazansın.

Bugün benim doğum günüm (görkemli bir çift sıfır var yaşımın sonunda artık) ve bu bana artık kimsemin kalmadığım hatırlatıyor. Ziyaretime gelen açgözlü bir torun dışında ailem yok. Burnundaki ışıltıh halkaya bakmaktan kendimi alamadığım market kasiyeri dışında arkadaşım da yok. Bu durumdan gurur duyacak değilim, hatta dahiliye uzmanım Doktor Keaton'ı arkadaş listeme ekleme niyetindeyim. Muayene tarihi olarak doğum günümde bu kadar ısrarcı olmasının ne gibi bir açıklaması olabilirdi ki? Saate bakınca

t.me/teledergi

randevuya geç kalacağımı fark ediyorum, ama önemi var mı? İnsanlar bu yaşa geldiğinizde sizden çok şey beklemiyor.

Aldığım tek hapı da iyice eziyorum, günde yirmi ilaç alan eski topraklardan değilim. Kepekli gevreklerin içine atıp karıştırıyorum ve nihayetinde, zorlu bir mücadele sonunda da olsa galip geliyorum. Görünüşe göre bir gün daha yaşayacağım. Bu en azından Doktor Keatonı'mudu edecek.

Sabah dörtten beri hazırlanıyorum, uyumak eskisi kadar kolay gelmiyor. Bana kalırsa bunun tersi olmalıydı. Benim yaşlarımdaki bir adam, istiyorsa tüm günü uyuyarak geçirebilmeli. Bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Ama bugünlerde çocuklar hayadarının tam da en civcivli döneminde bebek gibi uyuyabiliyorlar. Bir keresinde on bir, on ild yaşlannda bir çocuğun Paskalya ayini boyunca uyuduğunu görmüştüm. Bu durum, o gün daha sonra Peder James'e itiraf etmem gereken sessiz küfürlerime sebep olmuştu. Ama Peder beyimiz gülüp geçivermişti. Bir din adamım sorgulamak haddime değil ama bu bana pek de uygun görünmemişti açıkçası.

Doktor Keaton'm ofisi sadece iki blok ötede, yürüyerek yaklaşık yarım saatte varabiliyorum. Beni tek başıma.bir odaya alıyorlar, birkaç dakika sonra da doktor geliyor. Beni gördüğüne sevinmiş. Nasıl geldiğimi soruyor, yürüyerek dediğimi duyunca da yerinden sıçrayacak gibi oluyor. "Alt tarafi yürüdüm yahu." diyorum. "Bu kadarım da yapamadığım gün Aziz Petrus'la tamşacağım gün olacak."

Bacaklarım muayene masasında sallamyor, geçmişteki muayenelerde olduğu gibi. 8 yaşmdayken, 38 yaşındayken, 88 yaşındayken... Her zaman olduğu gibi işte.

Doktor, "Şaşırtıcı derecede sağlıklısın." diyor. "Kalbin elli yaşında birinin kalbi gibi."

Sabah ritüelim olan hayat kurtarıcı ezilmiş haplı kepekli gevrekler sayesinde çalışmaya devam eden ciğerlerimden söz etmeyi her nasılsa unutuyor. Bazen, maceracı bir günümdeysem, yanında kızarmış ekmek ve reçel de yerim ama bu son zamanlarda giderek daha seyrek oluyor. Çok meşakkatli iş.

t.me/teledergi

“Yirmi ikisini düşünüyorum.” diyorum, daha açık konuşmama gerek yok. Haptan bahsettiğimi hemen anlıyor. İşin aslı, eğer doktoru hayal kırıklığına uğratacağımı hissetmeseydim hapı bir buçuk yıl önce bırakmıştım bile. Nasıl üzüleceğini düşünmek dahi istemiyorum. Kendini suçlardı muhtemelen. Ama bu, ciddi olmadığım anlamına gelmiyor. Yeni asrı görmeye ömrümün yetmeyeceğini bir süredir biliyordum. Meğer 1998’i de göremeyecekmişim. Ne olmuş yani?

Doktor, “Bu şakası yapılacak bir konu değil, Murray.” diyor. “Daha önce de konuştuk, hatırlıyorsun değil mi? İlacım almazsan ciğerlerinde hızla sıvı birikir. Birkaç saat içinde boğulursun. Bunu mu istiyorsun?”

Ona istediği cevabı vermeye çalışıyorum, gerçekten. Ama ağzımdan sadece homurtu ve belki biraz da gaz çıkıyor.

“İş ne oldu?” diyor. “Brandon aradı mı? Çekime gittin mi hiç bu aralar?”

“Az biraz.” diyorum. “Birkaç hafta önce bir ampul şirketi için aradılar. Sonra bir de yulaf ezmesi reklamı için. Bir tane daha vardı ama aklıma gelmiyor... Hah, tabii, şampuan. Şampuan reklamı için beni istediklerine inanabiliyor musun?”

Doktor kravatını düzeltirken gülümsemesini bastırıyor. Doktorların hâlâ beyaz önlük giymesi gerektiğini düşünüyorum. Uygun olan bu. Kafatasımın kenarında kalan birkaç tutama bakıyor. “Ee, sana niçin ihtiyaçları varmış?”

“Gür, siyah saçlı genç bir adama uzun uzun bakmamı istediler. Ben adama bakarken binlerce fotoğraf çektiler ve daha bir ‘özlemle’ bakmamı istediler. Bir erkeğin saçlarına özlemle bakmam normalmiş gibi! Sonra bana iki yüz dolar verip gidebilirsin dediler. Beni ilacımı bırakmaya ikna etmek için herhalde bundan daha iyi biçilmiş bir kaftan bulunamazdı.”

Doktor teslim olur gibi ellerini kaldırıyor. “Tamam, Murray. Artık şampuan reklamı yok. Ama dinle, seni biraz sosyalleştirmeliyiz. Fiziksel olarak harikasın ama...” Bana son zamanlarda pek çok insanın baktığı şekilde bakıyor. Acıyarak.

t.me/teledergi

“Ama ne, doktor?” diye soruyorum meydan okurcasına.

“Ne kadar oldu? On sekiz ay mı?” .

Gözlerimi yere dikmeye çalışsam da onlar gidip gözlüğümün üzerinden doktorun yılbaşı kartları, bebek resimleri, birilerinin torunlannın fotoğraflarıyla doldurduğu panosunun üzerinde dolaşıyor. Burası bildiğin türbe. Hastalar hayatlarını Doktor Keaton’la paylaşıyor. En üste, gelmiş geçmiş en güzel kadının yanağına bir öpücük konduran bendenizin bir fotoğrafı iliştirilmiş. Yerel gazetenin “Evlilikte 80 yılı devirdiler ” başlığının hemen altındayız. Zar zor yutkunuyorum ve suçu kuru kepek gevreğine atıyorum. “Önümüzdeki sah 18 ay olacak.”

“Eminim Jenny senin mutlu olmam, arkadaşlar edinmeni isterdi. O öldüğünden beri tek bir yeni insanla tanıştın mı?”

Burnumu kanştırıyorum çünkü yaşlıyım ve bu tür şeyler artık kimsenin umurunda değil. “Markette bir kasiyer var.” diyorum, parmağımdaki lekeyi incelerken. “Hep gülümsüyor bana. Burnundaki halkaya gözümü diktiğimde, hatta para üstünü sayarken arkamdaki uzun sırayı beklettiğimde bile. Neden kimse artık nakit kullanmıyor?”

Doktor Keaton sorumu da cevabımı da duymazdan geliyor. “Emekliler için topluluklar var, biliyorsun. Ya da belki her sabah McDonald’s’ta kahve içmek için buluşan şu gruba katılabilirsin. Erken kalkıp yedide orada olabilirsin, değil mi Murray?”

Yedi mi? Yediye kadar uyuyabilmek için neler vermezdim. Kendi yaşıtlarımı aşağılamadan nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, o yüzden sadece gerçeği söylüyorum. “Oradaki herkes çok yaşlı.”

Doktorun gülmekten kırılması beni şaşırtıyor. “Yani, çevrenin gençlerle dolu olmasını mı istiyorsun?” diyor. “Fiziksel olarak değil belki ama ruhen seninle aym yaşta olan insanlarla yani. Doğru mu anladım?”

“Bugünlerde ruhum da pek genç sayılmaz.” diyorum. Gençlik, hatırladığım kadarıyla... şey... aldım artık eskisi kadar hızlı işlemiyor. .. Hah, canlandırıcı. Evet. Gençlik canlandırıcıydı.

t.me/teledergi

Doktor masasının altından üzerinde tek bir mum olan bir kek çıkarıyor ve mumu benimkiler kadar titrek olmayan elleriyle yakıyor. “Bir mum.” diyor. “En sevdiğim yüzlük dostum için.”

Ne hoş bir jest. Bunun için uğraşmasına gerek yoktu. Sadece bir sonraki hastaya geçmeden önce on beş dakikalık sıradan bir muayeneden ibaret olabilirdim. Ama değilim. Beni gerçekten önemsiyor. Yine de gülümsemek için enerji bulamıyorum.

Ciğerlerime çekebildiğim kadar hava alıp hepsini birden dışarı veriyorum. Mumu söndürmeye yetmiyor ama neyse ki ağzımdan çıkan bir damla tükürük alevin üstüne düşüyor. Mum cızırdarken “Gençlik mazide kaldı.” diyorum.

Sözlerim pencereden dışarı uçuyor ve yazın nemli havasında kayboluyor. Lemon Grove’un Chicago’dan 40 kilometre uzakta olduğunu düşünürsek, bir o kadar da temiz havasında.

Doktor sonunda, “Sana bir haberim var.” diyor. “Brandondan. Şampuan çekiminden beri tek bir telefona bile cevap vermediğini ve menajerini görmezden gelmenin doğru olmadığını söylüyor. Seni tavsiye eden kişi olarak benim düştüğüm durumu saymıyorum bile.” Bana köşede tek ayak üzerinde durmaya gönderilecek bir çocukmuşum gibi bakıyor. “Sekreterin olma niyetinde değilim ya, sana uygun bir şey daha bulmuş, aktarmış olayım. Halk eğitim merkezinde sanat kursu. Belki de ihtiyacın olan şey budur, Murray. Bugün öğleden sonra.”

Bana üzerinde bina adı ve numarası yazan bir kâğıt uzatıyor, ben de alıp gömleğimin cebine koyuyorum. “Bakarız.”

Bu, doktorun kaşlarını çatmasına neden oluyor. Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. “Peki Murray, daha açık konuşayım. Eğer bir şeyler, hem de bir an önce, değişmezse acınası bir şekilde yalnız ve mutsuz öleceksin.”

Doktor lafını sakınan biri değil. “Acınası, mutsuz ve yalnız” yerine, “İyi ve uzun bir hayat yaşadın” gibisinden bir lafı tercih ederdim. Bu sözler pek hoşuma gitmiyor. Dahası, bu konuda bir şeyler yapmaya heveslendiriyor beni. Ne de olsa hep çözüm odaklı bir insan olmuşumdur. Ama bu defa sorun biraz istisnai: Benim gibi yaşh ve tükenmiş bir adam yaşamak için nasıl bir sebep bulabilir?

t.me/teledergi

t.me/teledergi

İkinci Bölüm

Akşam Doktor Keaton'ın bahsettiği sanat kursuna katılıp katılmama konusunda kararsızım. Bu konuyu gerçekten düşünüyorum. Ancak düşünmek beni yalnızca yoruyor. Ve tekrar anlıyorum ki, ben bir kemik yığınından ibaretim. Açması, mutsuz ve yalnız. Doktor Keaton'ın benimle ilgili tek doğru tespiti bu.

Bu yüzden bir karar aldım. Daha fazla beklemeyeceğim. Eğer bu dünyanın bana ihtiyacı yoksa, o vakit benim de ona ihtiyacım yok. Neden bu kadar uzun süre direndiğimi bilmiyorum. Jenny öldüğünde, hemen ertesi gün ilacımı bırakmayı düşünmüştüm. Ama Jenny ve Doktor Keaton arasında kalıp bunu yapamadım. Ama artık doktor bunu atlatabilir ve Jenny gideli de çok oldu. Tek isteğim onu tekrar görmek ve bu batakhanede takıldığım sürece bu mümkün olmayacak.

B öylece ölmeye karar verdim. Ancak ilacımı almamak, silah ya da iple kıyaslandığında aynı sonucu vermiyor ve intihar günah olduğu için ikisini de kullanamam. Dolayısıyla, bedenimin bu işlemi gerçekleştirmesi için yarına kadar beklemek zorundayım. Bu süre boyunca da doktorun tavsiyesine uymanın doğru olacağına kanaat getiriyorum, vicdanım ancak böyle rahat edecek. Günün büyük kısmı henüz geçmemişken eve dönmek yerine muayenehanenin

t.me/teledergi

önünde durup dünyadaki son saatlerimi nasıl geçireceğimi düşünmeye başlıyorum.

Tabii, günü uyuyarak geçirip akşamki sanat dersine de gidebilirim. Ancak doktorun gençlik üzerine söyledikleri aklımdan çıkmıyor, bu da aklıma bir sürü fikir getiriyor. Çocukların bir aile aradığı yerlerde gönüllü olabilirim, hani bir zamanlar yetimhane dedikleri yerde. Ama sadece bir günüm kaldı, kimsenin babası olamam. Zaten ilk denememde pek başardı olamamıştım. Bir çocuk parkım ziyaret edebilirim, bu geçici ve hoş bir deneyim olurdu. Öte yandan "sapık ihtiyar" tanımı da durup dururken çıkmadı. Aşırı korumacı ebeveynlerin dik bakışlarına maruz kalmaya niyetim yok.

Belki bir hastane, çocuk hastanesi... Sevgi dolu aileleri olan çocuklarla dolu olur, bu yüzden yarın tekrar gitmememin bir önemi kalmaz. Hem çocuklan hasta olduğuna göre ebeveynlerin de biraz destek görmesi hiç fena olmaz. Arada biraz kestirmeye ihtiyaç duyduklarında ufak bir yardımı memnuniyetle karşılayacaklardır. Gözlerimin daha iyi gördüğü zamanlarda kitap okumaktan hep keyif alırdım. Ne yazık ki oğullarıma hiç kitap okumadım ama torunlarıma ara sıra okudum. Büyük resimli, komik hikâyeleri olan kitaplar. En büyük keyfi ise *Gizli Bahçe* veya *Sherlock Holmes* gibi kitapları dinleyecek yaşa geldiklerinde yaşadım. Yani içinde yeni moda deyimlerin veya çocukça ifadelerin olmadığı gerçek kitapları okurken.

Tabii ki bir hastane odasına girmeyeceğim. Bir daha asla yapmayacağım bir şey bu, bir yüzyıl daha yaşasam bile yapmayacağım bir şey. Ancak artık hastanelerde hoş sosyal alanlar var. Bazıları gerçekten geniş; raflarda kitaplar ve duvarlarda tablolar bulunuyor. Jenny'nin vefatından önceki zamanlardan hatırlıyorum.

Bunun üzerine bir belediye otobüsüne atlayıp hastaneye doğru yola çıkıyorum. "Atlamak" pek doğru bir ifade değil. Basamakları neden bu kadar yüksek yaptıklarını anlamıyorum. Otobüse kim biniyor ki, Long John Gee' mi? Merdivenlere tutunarak zirveye

---

* "Uzun" diye anılan profesyonel beyzbol ve basketbol oyuncusu (1915-1988).

t.me/teledergi

ulaşmak için tüm gücümü kullanıyorum. Kimse alnımdaki ter damlasını görmesin diye silip gördüğüm ilk koltuğa oturuyorum.

Yanımda iki genç kız var. Öylesine yüksek sesle konuşuyorlar ki kendi düşüncelerimi bile zor duyuyorum. Küfür de ediyorlar ki benim gençliğimde böyle bir şey asla kabul edilemezdi. Onları paylamayı düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Bu benim dünyadaki son günüm. Dünya cehenneme dönse bile umurumda değil.

Kızları ve otobüsün her çukura girişinde dizlerime saplanan acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ödediğim tüm vergilerle, şehrin bir ucundan diğer ucuna düzgün bir yolculuk yapabileceğimi düşünürsünüz. Ama alın işte, belediye meclisi kendine çekidüzen veremediği için ben burada acı çekiyorum. Bizi temsil edenlere bakın hele.

Sonunda hastaneye vardığımda dosdoğru ana kapıdan içeri giriyorum ve kollarımı danışma masasına dayayarak, yorgun değil de rahatmışım gibi görünmeye çalışıyorum.

“Kalp koğuşu.” diyorum masanın arkasındaki genç kadına. Çok da genç olmayabilir ama bana göre bayağı genç bir kuşaktan olduğu kesin.

“Kardiyoloji altıncı katta.” diyor ve bana artık oraya kalp koğuşu denmediğini bilmem gerekiyormuş gibi bakıyor.

Hayır, biliyorum. Yalnızca umursamıyorum.

Asansöre binip kalp koğuşuna çıkıyorum ve duvarlarında dağ resimleri ile içi kitapla dolu bir kitaplık olan bir odaya giriyorum, tam da hayal ettiğim gibi. Aslında bir planım yok ama arka tarafta küçük bir çocuk var, altı yaşlarında görünüyor, şimdiye kadar gördüğüm en büyük televizyon ekranında video oyunu oynuyor. Şu ekran, nereden baksan bir metre var.

Çocuk bir armut koltuğa uzanmış, bacaklarım sanki uzun zamandır orada oturuyormuş gibi açmış. Yaklaştığımda video oyunu oynamadığını, sadece ekrana baktığını görüyorum. Gözleri yarı açık, ağzı da öyle, çenesinde biraz salya var. Dudaklarının birkaç santim ötesinde bir oksijen maskesi tutuyor, sanki nefes alıp verir-

t.me/teledergi

İçen uyuyakalmış gibi. Bırakayım uyusun diye düşünüyorum ama bu benim son günüm. Zamanım yok.

*Ne oynuyorsun?”diye soruyorum.

Sıçrayarak uyanıyor dudağının kenarındaki salyayı silerek. Boynunu büküyor ve büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Gözleri normal ama geri kalanı... doğru kelimeyi bulamıyorum. Sönük belki. Sanki havası kaçmış bir lastik gibi. Maskesinden bir nefes daha çekene kadar cildi neredeyse mavi görünüyor, sonra ise biraz beyazlaşıyor sanki. Tabii bunlar benim kataraktımdan da kaynaklanıyor olabilir. Yanaklarındaki bir detay onu ilk başta düşündüğümden daha yaşlı gösteriyor, ama armut koltuğun üzerinde otururken bile onun küçük olduğunu anlayabiliyorum.

“Süperrr!” diyor. Vücudu -şişmiş bacakları ve gözlerinin altındaki torbalarla- benim yaşımda görünüyor olsa da sesi şaşırtıcı derecede canh. Bej halının üzerinden plastik bir kumanda kapıp bana doğru fırlatıyor. Kumanda ben daha kılımı kıpırdatamadan göğsümden sekip yere düşüyor. Bir zamanlar onu havada yakalayabilirdim ama o günler çoktan geçti. Çocuk önce kumandaya sonra tekrar bana bakıyor. “Hadi, kanka. Tek başına oynamak baydı. Uzaylıları oyalayacak biri lazım bana.”

“Adım kanka değil.” diyorum. “Bay Murray McBride.” Başım eğiyor ve ışık hastane önlüğünün üst kısmındaki bir boşluktan yansıyor. Göğsündeki yarayı fark ediyorum ve bu bana iki şey söylüyor: Birincisi, bu çocuk kalp koğuşuna oldukça aşina, İkincisi ise, vücudu ilk andan itibaren kendisine karşı koymuş. Yanındaki armut koltuğa oturacak kadar ağırlığımı aşağı verip, sonra yerden kumandayı alıyorum. Nasıl kalkacağımı bilmiyorum ama o köprüyü de oraya geldiğimde geçerim herhalde. “Bu bir oyun mu?” diyorum.

Komikmiş gibi kıkırdıyor. Evet, ben buyum işte. Sıradan bir komedyen. “Her Şeye Gücü Yeten Tanrılar ve Kan Emici Uzaylılar.” diyor. “Geçen seneki versiyon.”

Bu tam bir cevap sayılmaz, en azından benim aşina olduğum herhangi bir bağlama sığdırabileceğim bir cevap değil. Ancak yıllar

t.me/teledergi

içinde geliştirdiğim bir yeteneğim var, bir şeyi anlamazsam hafifçe homurdanırım ve işler yoluna girer. Başlangıçta bu bana hayatta kalmanın önemli olmadığını hissettirirdi. Giderken de kimse fark etmeyecekti bile.

Sanırım hâlâ biraz öyle hissettiriyor. .

Kumandayı alıp tüm düğmelere anlam vermeye çalışıyorum. Başaramıyorum. Televizyonda bir hareket var ama ben sadece izliyorum.

"Hadi!" diyor çocuk hafifçe. İlk gördüğümde düşündüğümden daha enerjik. Elbette, enerjisi bir armut koltukta uyuyup salya akıtmaktan daha düşük olamaz.

Anladığım kadarıyla bir tür inşaat oyunu bu. Çocuk kumandasındaki düğmeleri hareket ettiriyor ve televizyondaki küçük bir karakter bir sığınak ya da benzeri bir şey inşa etmeye başlıyor. Ekranın kenarlarında altın halkalar ve gümüş bayraklar beliriyor ve bir şekilde onun karakteri içinde kaybolurken, benim olması gereken karakter yerinde sabit duruyor.

Çocuğun sesi yükselirken ekranın üst kısmından büyük bir uzay gemisi iniyor. "Hadi, hadi, hadi... evet, bebeğim! Şu uzaylının beynini nasıl emdiğine bak! Tanrım, bu oyuna haydıyorum."

Gözleri aniden genişliyor ve yanındaki oksijen maskesini alıp ağzına tutuyor ve plastik birkaç kez buğulanıp açılıyor. Birkaç derin nefesten sonra gözleri yavaşça normale dönüyor ve cildi biraz kızanyor. Maskeyi önemsizmiş gibi bir kenara fırlatıyor, kumandasını kapıyor ve hiçbir şey olmamış gibi oyuna devam ediyor.

Oksijenden önce verdiği tepkiye bakılırsa, oyunda iyi bir şey olmalı. Benimmiş gibi görünen karakter, uzaylı görünümlü bir karakter tarafından yutulurken kafasını yana eğmiş oturuyor. Televizyondan rahatsız edici bir guruldama sesi geliyor ve ardından karakterimin kafası patlıyor ve zemine yapışkan bir sıvı dökülüyor.

"Senin yaşında bir çocuk bunu izlememeli." diyorum.

"İzlemiyorum, oynuyorum." diyor. "Ayrıca, on yaşındayım. Artık küçük bir çocuk değilim."

t.me/teledergi

On! Onun daha küçük olduğunu sanmıştım. Ancak şimdi onu biraz hareket ederken görebiliyorum, on yaşında olması garip gelmiyor. Sadece küçük. Neredeyse doğal olmayacak kadar küçük. Bu çocuğa biraz müsamaha göstermeliyim.

“Nasıl oynanıyor?” diye soruyorum.

“Bir şeyler inşa ediyorsun.” diyor ve oyunu yeniden başlatıyor.

“Bir şeyler inşa etmek mi? Yani evler, kiliseler, postaneler mi?”

“Kanka sen hangi yıldan geldin, 1986 mı?” Yine bu kelimeyi kullandığı için onu azarlamalıyım ama o oksijen maskesine uzamyor ve bu beni durduruyor. Yine de ekrana bakmayı bırakmadığı için, eli maskeyi birkaç santimle ıskalamaya devam ediyor. Eğilip elini maskenin üzerine koyuyorum, birkaç nefes aldıktan sonra maskeyi önceki gibi gelişigüzel fırlatıyor. Maske metal bir makaranın üzerindeki oksijen tüpüne çarptıktan sonra halının üzerine düşüyor. “Bomba sığınaklan, güvenli odalar ve ateş edilebilecek kaleler yapman gerekiyor. ” diyor.

“Neden?”

Çocuk öyunu durduruyor, ellerini yüzüne koyup parmaklarını gözlerinin yanındaki şiş bölgede dolaştırıyor. “Kanka! Uzaylılar!” Hâlâ şaşkın görünüyor olmalıyım ki kumandasını yere bırakıp koltuğunu bana çeviriyor. Sanki önemli bir ders anlatacakmış gibi ciddi bir ifade takınıyor. “Biz Her Şeye Gücü Yeten Tanrılarız, anladın mı? Ama başta her şeye gücümüz yetmiyor. Bizi uzaylılardan koruyacak yapılar inşa etmemiz lazım. Ve saldırdıklarında onları vuracak kadar silah stoklamalıyız. Anladın mı?”

Yeterince basit, sanırım. “Nasıl kazanılıyor peki?”

“Sürdürülebilir bir toplum inşa edeceksin, şehrini kalkındıracaksın, sonra da uzaylıları gökyüzünden kovacaksın.”

“Neden önce uzaylıları kovmuyoruz? Böylece toplumu uzaylı korkusu olmadan inşa edebiliriz.”

Çocuk alnına vuruyor. “Tanrım, kanka, sen hiçbir şey bilmiyor musun?”

t.me/teledergi

“Bak,Tanrı’nın adını boş yere ağzına alamazsın. Ailen sana büyüklere saygı göstermeyi öğretmedi mi?”

Ailesinden bahsettiğim için mi yoksa onu azarladığım için mi emin değilim ama çocuğun tavrı bir anda değişiyor. “Özür dilerim.” diyor. Birkaç dakika sessizce oturuyoruz ve kalp koğuşundaki bir çocuğa bağırdığım için kendimi biraz kötü hissediyorum. Özellikle de nefes almakta zorlanan birine. Bildiğim bir şey varsa, o da nefes alamadığınızda hissettiğiniz duygudur. “Annem de aynı şeyi söyler.” diyor. “‘Büyüklere saygı göster.’ Ne demek ki bu?”

Acaba bu cümleyi kaç kez duydu da hiçbir şey anlamadı? “Kibar olman gerektiği anlamına geliyor. ‘Bayım’ ve ‘Hanımefendi’gibi uygun hitaplar kullanmalısın.”

Sanki ekşi bir şey yemiş gibi yüzü buruşuyor. Büyüklere saygı göstermenin ne anlama geldiğini öğrenmekten pek memnun kalmadı sanki. Ödün vermemeliyim ama yüzündeki üzgün ifadeye dayanamıyorum. Bir nefes daha alıyor ve yüzünü maskeye tam oturana kadar kıpırdamıyor ya da belki de nefes almadan hemen önce attığı o bakışta bir şey var. Her ne ise, çocuk için üzülmekten kendimi alamıyorum.

“Uzaylıların ne zaman saldıracağını nasıl anlıyorsun?” diye soruyorum.

Omuz silkerek, “Eğer aptalca bir şey yaparsan kesin gibi.”

“Ne gibi?”

Hayret dolu bir bakış daha atıyor, ama hemen toparlanıyor. “Tüm altınlarım silah ve mühimmata yatırman gibi. Eğer stok yaptığını görürlerse seni havaya uçururlar. Ya da beynini yerler. Arada bir de hiçbir sebep yokken seni patlatırlar. O berbat bir şey işte. Tekrar oynamaya hazır mısın?”

Ben cevap vermeden oyunu yeniden başlatıyor. Bu sefer kumandadaki birkaç düğmeyi kurcalıyorum ama karakterim hiç tepki vermiyor gibi görünüyor. En azından benim anlayabildiğim kadarıyla. Yanımda hafif bir kıkırdama duyuyorum.

“Hadi be kanka...” diyor fısıldayarak.

t.me/teledergi

Uzay gemisi geri dönüyor ve karakterimi hemen öldürüyor. Çocuğun tüm vücudu titriyor ve kasılıyor. Tüm bu hareketler beni endişelendiriyor. Kendine zarar mı verecek? Yeterince oksijen alabilecek mi? Karakteri uzaylılara ateş ederken yan taraftan bir ses duyuluyor.

"Jason, taburcu oluyorsun. Hadi gidelim." Otuzlu yaşlarında, atletik görünümlü bir adam asansörden eğilmiş, kapıyı açık tutuyor. Eneıjisini buradan hissedebiliyorum ama aynı zamanda stresini de. Sanki bir yönetim kurulu toplantısına geç kalmış gibi. "Hemen şimdi!" diyor. Bu bir talep. Olgunlaşmamışlığın bir işareti. Benim kuşağımdan hiçbir Hıristiyan erkekten beklenmeyecek, yani, belki bir tek ayyaşlarda görebileceğiniz modern bir olgu. "Annen kendi işini benimkinden daha önemli sanıyor gibi."

Asansör kapısı biplemeye başlıyor. Benim video oyuncusu çocuk cevap vermediğinde bir umut ışığı hissediyorum. Ama sonra, çocuk -sanırım adam ona Jason dedi- kumandayı başının üzerinde sallayarak dönerken adam yanımızda bitip onu önlüğünden yakalıyor.

"Tamam, anladık, bırak beni." diyor Jason. Babası onu görmezden gelince Jason pes ediyor ve tekerlekli oksijen cihazım çekmeye başlıyor. Jenny de yatağa mahkûm kalmadan birkaç hafta önce benzer bir cihaz kullanmıştı. Onunki *BreathEasy* markaydı. Görünüşe göre Jason'mki *BreathEasy-2*.

Babasının yanında yürüyor, omuzları o kadar düşük ki *BreathEasy-2* arkasında sürüklenirken kambur gibi görünüyor. Babası aşağı tuşuna hızla basıyor ve sürgülü kapı açılıyor.

Jason tam içeri adım atmışken çığlığı basıyor: "Bekle, baba, bekle! Bir şey unuttum."

Kapımn sürgüsü kapanırken babası, "Bir dahaki sefere alırsın." diyor.

Üstünde hastane önlüğünden başka bir şey olmayan Jason kaçabilmek için kendini paralıyor. Yo, aslında üzerinde spor bir şort var. Normalde bir çocuğun babasına karşı çıkmasını pek onaylamam

t.me/teledergi

ama bu durumda, Jason'ın kazanmasını desteklemekten kendimi alıkoyamıyorum. Eğer kırk yıl daha genç olsaydım gidip çocuğu babasımn elinden alırdım. Bir yabancıdan beklenen bu olmasa gerek, hatta bu yasal bile olmayabilir. Ama şu hayatta öğrendiğim bir şey var ki; doğru olanla yasal olan her zaman aynı şey değildir. Ve bir adam bu duruma sürüklendiğinde doğru olanı yapmalı. Lanet olsun öyle yasaya da. •

Küçük çocuğun gözleri bana kilitleniyor. Öyle görünüyor, en azmdan. Eskiden gözlerim o kadar iyiydi ki saatte 135 kilometre hızla giden bir beyzbol topunun dikişlerini bile görebilirdim. Ama artık yaşlandım, gözlüğüm boynuma asılı ve çocuğun da bana değil benim yanımdaki başka bir noktaya baktığı ortaya çıkıyor. Televizyonun ya da armut koltukların yanındaki bir şeye.

"Baba, lütfen!" diye bağırıyor. Ama asansörün kapıları birbirine yaklaşırken sesi kayboluyor.

Burada olanlarla ilgili bir şeyler yapmaya karar veriyorum ama günümüzde dünya çok hızlı hareket ediyor. Ben bir adım atmadan asansör çoktan gidiyor bile.

Ayakta durmak başımı döndürüyor, bu yüzden belki de iyi bir şey bu. Armut koltuğa tekrar oturmayı başanyorum. Daha doğrusu, yığılıyorum. Neyse ki yumuşak bir iniş oldu. Babası onu kaçırmadan önce Jason'ın kullandığı kumandayı alıyorum. Sonra koltuğunun hemen önünde buruşmuş bir kağıt parçası fark ediyorum. Anlıyorum ki babası onu götürürken gözlerini televizyona falan dikmemiş. Bu kâğıt parçasını almak için geri dönmek istemiş olmalı.

Onu burada bırakmayı düşünüyorum. Belki babası fikrini değiştirir ve Jason'ın onu almak için geri gelmesine izin verir. Ya da belki bir hademe onu bulur ve kime ait olduğunu, neden bu kadar önemli olduğunu bilir. Ama bu gerçekleşmezse... Biri onu çöp sanıp atarsa...

Buruşuk kâğıdı açmak bir dakikamı alıyor. El becerim beni uzun zaman önce terk etti. Bu, bir Post-it notu ve yapışkan kısmı

t.me/teledergi

onu kolayca açmamı engelliyor. Ama sonunda açıyorum. Gördüğüm şey, yaşlı kalbimi neredeyse kırıyor.

^|lww 0INWV3ÜÛV\ ve. Geo^cVe Grtvaede^ Önce Xa^wtak İçted^yvn &e^ ^

t^rr ki2ı ö^v^ck GUdûKtocımdûm)

VUk/kü Bhr fcevpbol U^i Ta^ıvnmm Sahafında Savp TUTU VurU^J Ya^vna^

VSÜ^er ^hvQvnQn olvnâ^

4Annewe i^i lovc erkek arkadaş bullak

<5 Gerçek $Kw vp^ak

!AJkte^ew Jû^on Ca5hvnQn

Listeyi okuduğumda acaba bu dileklerden bir tanesini bile yerine getirebilecek mi diye düşünüyorum. Hâlihazırdaki sağlık durumunu bilmiyorum ama çocuk, o oksijen dozu olmadan birkaç dakikadan fada dayanamaz. Ayrıca beş dilekten sadece biri gerçekleşebilir gibi görünüyor: öpüşmek. Belki annesi için erkek arkadaş bulunabilir ama bu bile zorlayıcı görünüyor.

Çocuk hayal kurabiliyor bu kesin. Aym yüzyılda doğmuş olsaydık arkadaş olabileceğimizi düşünmeden edemiyorum. Çocukken en iyileriyle birlikte hayal kurabilirdim. Yaşıma rağmen bunu hâlâ hatırlıyorum.

Bu duygulan hatırlamak içimde bir umut ışığı yakıyor. Büyülü gençlik yıllarımda her zaman umut doluydum. Her şeyin mümkün olduğunu hissederdim. Sadece mümkün de değil, neredeyse kesin. Derinlerde, işlerin yoluna gireceğini bilirdim.

O çocuğu düşündükçe, yıllar sonra ilk kez o eski umut kıvılcımım hissediyorum. Olasılıkların kıvılcımı. Ve en azından bir şekilde, bu listedeki her şeyin onun için gerçekleşebileceği düşüncesini durduramıyorum.

t.me/teledergi

Tam burada ve şimdi karar veriyorum, bunları gerçekleştireceğimden emin olacağım. Her ne pahasına olursa olsun o ilacı alacağım ve bir süre daha burada olacağım. Aslında, o çocuk ölmeden önce bu dileklerin her birini yerine getirene kadar lanetli olacağım. Artık sadece onun dilekleri değil, benim de dileklerim.

Bu armut koltuğa gömülmüş olmasaydım, bir telefon bulup Doktor Keaton'ı arar ve ona iyi haberi verirdim. En sevdiği yüz yaşındaki adamın yaşamak için bir sebep bulduğunu.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Üçüncü Bölüm

Dünyanın hızı, gençlik günlerimden bu yana inanılmaz derecede arttı. Eskiden bir çocuğa yardım etmek istediğimde basitçe kapısını çalar, ailesiyle konuşurdum. Ancak şimdilerde, böylesine masum bir girişim bile başımı belaya sokabilir. Yine de cebimde Jason'ın listesi onu bulmam gerek, başka yolu yok.

Evime dönmek üzere otobüse bindiğimde kafamda binbir düşünce uçuşuyor. Sabah 11 olmuş, yedi saattir ayaktayım ve karnım zil çalıyor. Kendime ocakta ısıtılmış bir Chef Boyardee ile kutlama yemeği hazırlamaya karar veriyorum. Günün sonunda, menümdeki tek seçenek bu. Mantı mı, spagetti mi olduğu fark etmez; bugün mantıyı seçiyorum. Doğru ısıda piştiğinde, tam kıvamında oluyor, kırmızı sos kabarıyor ama kaynamıyor. Basit görünse de, ben hiçbir zaman lüks peşinde koşan biri olmadım. Yirmi beş yıl boyunca aym Amerikan yapımı kamyoneti, on beş yıllık profesyonel kariyerim boyunca aym Rawlings beyzbol eldivenini kullandım. Ve son giysi alışverişimi 1989'da yapmıştım; ara sıra aldığım yeni iç çamaşırlarım saymazsak. Ne yazık ki, o ilaç yüzünden sık sık yatağımı ıslattığım için, yakında yeni giysiler almaya gitmek zorunda kalabilirim. Ya da belki Chance beni götürür.

t.me/teledergi

Kapı çalınca temkinli adımlarla yaklaşıp gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum. Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi; Chance'in bebek mavisi gözü bir santim ötemden bana bakıyor. Onu görmek, seksen yıl boyunca birlikte olduğum eşime olan bağlılığımı hatırlatıyor; bir kez olsun gözüm başka birine kaymadı. Sadık kalmanın üstesinden gelemeyeceğim bir şey olduğunu hiç düşünmedim.

"Büyükbaba!" diye sesleniyor Chance kapıyı açtığımda. "Çok iyi görünüyorsun. İçeri girebilir miyim?**

Bu ani ziyaretleri hoşuma gitmiyor. Bence bir insan, bir diğerinin mahremiyetine saygı göstermeli. Chance bunun benim iyiliğim için olduğunu söylese de ben pek ikna olmuyorum. Sonuçta bir kaza geçirip yaralansam bile, bundan kimse zarar görmeyecek; o zaman bunun neresi kötü? Ancak Chance'in gerçekten umursadığım düşünseydim belki onu biraz daha takdir ederdim.

"Daha öğlene çok var." diyorum. "Neden işte değilsin?"

Chance ben ona üçüncü eşinin yamna gitmesini söyleyemeden hızla içeri girip oturma odasına yöneliyor. Kolunun altında bir kutu taşıması alışılmadık değil. Kutunun dışı cazip görünse de ben pek inanmıyorum, ikinci eşinin babası vefat ettiğinde getirdiği giysi kutusundan bu yana, üzerinde *Disney World's Magic Kingdom* ve *Just Do It* yazılı tişörtler haricinde, hepsini Goodwille bağışladım. Birinin kollan bile yoktu.

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp kravatını gevşetiyor, sanki uzun süre kalmayı planlıyormuş gibi. Sonra elini kıvırcık kahverengi saçlan arasında gezdirirken, saçlarının tamamının kafasında olduğunu ve benim kulağımdan daha fazla saçın çıktığım ima edercesine hava atıyor. Ziyaretinin kısa süreceğini anlaması için ayakta kalmak istiyorum ama dizlerim ağrıyor, bu yüzden kanepeye oturuyorum. O da karşımdaki koltuğa geçip oturuyor, kutuyu önüne koyuyor ve biz sanki eski mutlu günlerdeki gibi oluyoruz.

"Ne yanıyor?" diye soruyor.

Şömineye bakıyorum fakat on yıldır ateş yakacak kadar eğilemiyorum. Mutfaktan yükselen dumanla beraber alarm çalmaya

t.me/teledergi

başladığında, “Hay sikeyim.” diyorum, nasılsa Chance artık küçük bir çocuk değil ve benim önümde daha kötü şeyler söylüyor. Yine de hangi kelimelerin Peder James’e itiraf edilecekler listesine eklenmesi gerektiğinden hiçbir zaman emin olamam.

“Otur büyükbaba, ben bakarım,”

Chance’in mutfağa bu kadar rahat koşuşunu kıskanmamak elde değil. Kanepeden kalkmaya çalışsam da hareket edemiyorum. Mutfaktan su sesine karışan bazı küfürler yükseliyor. Chef Boyardee’m acımasızca lavaboya dökülüyor. Keşke en azından öğle yemeğimi kurtarsaydı.

“Gördün mü büyükbaba?” diye söyleniyor Chance, ellerini bir havluyla kuruladıktan sonra salona geri dönerken. “İşte bu yüzden senin bir huzurevine taşınman gerek. Burada tek başına yaşamak güvenli değil. Neden burada kalmak istediğini anlamıyorum bile.”

Aziz Joseph’e şükürler olsun, içimden geçen küfürleri yutuyorum. “Sen anlamazsın.”

“Önce anlatmayı deneseydin bari.” diyor.

Ama ses tonundan küçümsemenin ötesinde bir şeyler hissediyorum. Cevap vermiyorum. Ona Jenny artık burada olmasa da anılarının her yerde olduğunu söylemiyorum. Ev kaybolursa geçmişimiz, tarihimiz, paylaştığımız tüm anlar da sanki hiç var olmamış gibi kaybolacak. Ve zihnim artık eskisi kadar keskin değil.

Chance ne düşündüğümü anlamış gibi görünüyor, başım yana eğerek bakıyor.

“Burada kalmak onu geri getirmeyecek, büyükbaba.”

“Evet, doğum günüm kutlu olsun. Unuttun mu yoksa?”

Chance kravatını çıkarıyor. “Tabii ki hayır, büyükbaba. Bu yüzden buradayım.” Ancak bana bakarken sözlerinin samimiyetinden şüphe ediyorum.

“Hadi oradan!” diye devam ediyorum. “Yüzüncü doğum günüm ve ailemden kalan tek kişi bile hatırlamıyor. Seni buraya getiren tek şey beni kendi evimden çıkarmaya çalışmak.”

t.me/teledergi

“Değil. Ki öyle olsaydı bile bencilliğim yüzünden mi yapıyorum sanki? Destekli yaşam merkezinin ücretini karşılamayı ben teklif etmedim mi sana? Bu kurumlar bedava değil, biliyorsun.”

“Paranı kendine sakla. Ben de evimi saklayayım.”

Chance ve onun parası. Ne kadar çok çalıştığından ve ne kadar parası olduğundan sürekli bahseder. Ama eski beyzbol ekipmanıma baktığındaki ifadesi, onları en yakın rehinciye satılacak eşyalar gibi gördüğünü söylüyor.

Evimi incelerken gözleri Jenny’nin şöminenin üzerindeki soluk fotoğrafına takılı kalıyor ve acaba ikinci karısını mı yoksa onun uğruna terk ettiği ilk karısını mı düşündüğünü merak ediyorum. Ancak gözleri en sevdiğim beyzbol eldivenine kayıyor ve onu sılaca tutuyor. “Serbest oyuncu dönemi öncesi oynamış olman çok talihsiz,” diye tekrarlıyor. “Bugünlerde oyuncular çok para kazanıyor.”

“Para için oynamadım. Sevdiğim için oynadım, Jenny sevdi, çocuklar (baban) sevdi. Bu yeterliydi.”

“Evet, ama...” diyor Chance, küçümseyişini saklamadan. “Onlar gitti ve görünüşe göre artık oyunu sevmek yeterli değil.”

Eldivenime bakarken onu satıp ne kadar kazanabileceğini düşünüyor gibi görünüyor. Dilimi öyle bir hırsla ısırıyorum ki kan tadı alıyorum. Gerçi artık çok kuvvet de gerekmiyor, ne de olsa yaşlanmış bir vücut, derisi kâğıt gibi yırtılıyor.

Chance kutuya dönene kadar beni unutmuş gibi davramyor.

“Evet.” diyor. “Doğum gününü unutmadım, bak. Sana bir hediye getirdim.” Kutuyu yanıma koyarken, gençlik günlerimi nasıl özlediğimi anlamıyor. “Aç bakalım büyükbaba.”

Kutuyu, yırtık karton kapaklarını ve gevşek ambalaj bandını kaşlarımı çatarak inceliyorum. Kutunun yanına üç farklı isim ve adres yazılmış, her biri sonradan silinmiş. Ancak Chançe’in anlatımıyla, üzerinde neşeli bir fiyonk ve Mutlu Yıllar yazısı olduğunu düşünebilirsiniz.

t.me/teledergi

Kutuyu açmama bile gerek kalmadan, içinden hantal bir elektronik cihaz düşüyor, neredeyse yere çakılacakmış gibi. Ambalajlanmamış bile.

“Ne bu?”

“Bu bir e-posta cihazı, büyükbaba. Yaşlılar için tasarlandı çünkü kullanması daha kolay. Teknik olarak bir bilgisayar ama sadece e-posta için. Zamana ayak uydurmanı sağlar, anlıyor musun?”

Zamana ayak uydurmanın pek de ilgimi çekmediğini Chance bilir, bu makinenin ne işe yaradığı hakkında fikrim olmadığını da. Ama ses tonundan alay ettiğini hissedebiliyorum. “Buna ihtiyacım yok.” diyorum.

Chance gerçekten şaşırmış görünüyor. Bir anlığına bunu gerçekten de bir doğum günü hediyesi olarak mı getirmişti acaba diye düşünüyorum. “Peki büyükbaba, nasıl istersen. Zaten bu eski şeyden kurtulmam gerekiyordu. Janine ile depoyu boşaltıyoruz, sana uygun olabileceğini düşündük.” Ama işte, gerçek niyetini açığa vuruyor.

“Gidebilirsin.” diyorum. “Başka bir şey yoksa.”

“Gerçekten de huysuz ihtiyarın tekisin.” diyor ve birbirimize birkaç saniye bakıyoruz. Küçümseyişi hüsrana dönüşüyor. Kendini savunurken, benim hakkımda hiçbir şeyi anlamadığına eminim. Aslında bu, karşılıklı bir durum. Oğullarımla ilişkim asla böyle değildi.

Belki de öyleydi. Ama Jenny ile çocuklarımıza bağımsız olmanın önemini öğrettik. Depresyon, işlerin ne kadar kötü olabileceğini gösterdi. Onlara çalışkan olmayı, eğitim almalarım, kendi ayakları üzerinde durmalarım öğrettik. Şimdi, onlara sevgimi daha fazla ifade etmeli miydim diye düşünüyorum. Belki o zaman, kendi çocuklarına karşı daha sıcak olurlardı.

Chance’a onu sevdiğimi söylemeliyim. Oğullarımda yaptığım hataları düzeltmeliyim.

Ancak Chance ellerini havaya kaldırıyor, sanki pes etmiş gibi. “Tamam büyükbaba, istediğin buysa, giderim. Ama e-posta ciha-

t.me/teledergi

a... sana yardım etmeye çalışıyordum, anlıyor musun?” Kravatıyla ceketini alıp kapıya yöneliyor. "Biliyor musun büyükbaba? Bu beni gerçekten üzüyor.”

Ona bir şeyler daha söylemek istiyor gibiyim, ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor ve o an geçip gidiyor. Chance başını sallayıp gidiyor.

E-posta cihazını mutfak çöpüne atıyorum, kapak tıkırtıyla kapanıyor.

t.me/teledergi

Dördüncü Bölüm

Chance lüks arabasıyla köşeyi dönerken bir baba olarak başansız oluşumun acısı yüreğimi bir kez daha deliyor. O kadar uzaktım ki... Fazlasıyla eski kafalıydım ve neyin eksik olduğunun çocuklar büyüyene kadar farkına varamadım. Bu durum sanırım gelecek nesillere de geçti. Tıpkı büyük bir zafer sonrası beyzbol oyuncularının antrenörlerinin üstüne devasa su bidonları dökmesi gibi. Her şeyi altüst ediyor.

Bir yandan kepenkleri indirmek, gözlerimi kapatıp uyumak ve bir daha asla uyanmamak istiyorum. Ancak sonra çocuğu hatırhyorum. Ve listeyi. Kâğıdı gömleğimin cebinden çıkarıp tekrar okuyorum. Tanrı aşkına, neden açgözlü bir torunla zaman kaybettiğimi düşünüyorum. Ashnda şu anda yapmak istediğim tek şey, bu listeyi sahibine, o küçük çocuğa geri vermek. Belki de onun bazı dileklerini gerçekleştirmesine yardımcı olabilirim.

Ve işte kararımı verdim.

Bifokallerimin boynumda sallandığından emin oluyorum, ayakkabılarımı giyip fötr şapkamı taktıktan sonra dış dünyaya adım atıyorum. Beşinci Cadde'de köşeyi dönüp Aziz Joseph Kilisesi'nin önündeki taş merdivenleri tırmanmaya başlıyorum, romatizmalı bir kaplumbağa gibi ağır ağır ilerliyorum. Artık cildim de oldukça

t.me/teledergi

sürüngenimsi bir görünüme büründü. Eskiden dolgun ve kaslıyken şimdi solgun ve gevşek. Değişim öylesine yavaş oldu ki bir gün kolumun neredeyse bir çamaşır ipindeki havlu gibi sarktığını fark edene kadar bir şey anlamadım. O kadar şaşırdım ki bir hastalığa yakalandığımı düşündüm, oysa sadece yaşlanmıştım.

Kilisenin içine adım attığımda, hafif bir tütsü kokusu kaburgalarıma çarpıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve işte yine oradayım. On dokuz yaşında, dünyanın en güzel gelini, bir aptalın hayal edebileceği en muhteşem seksen yılı ona hediye etmek üzere. Gözyaşlanmı bastırmaya çalışıyorum ama asla ne zaman dışa vuracağımı bilemiyorum. Evdeyken ve ortam daha müsaitken bunun daha sık olmasını beklersiniz. Hatta bazen hazırlanıyorum; yalmz olduğumdan emin oluyor ve bir kutu mendil hazırlıyorum. Ama o anlar, sanki böyle bir şeyi hiç yaşamıyormuşum gibi geliyor. Ancak beni bir market kuyruğuna sokun ya da bir beyzbol maçında arka sıralarda sessizce oturtun, her defasında beklenmedik bir anda gelip vuruyor. Daha ne olduğunu anlayamadan bebek gibi hıçkıra kıçlara ağlıyorum, gelinimi hayattan daha çok özlüyorum.

“Murray, sen misin?”

Gözlerimi silip boğazımı temizliyorum. İnsanın daha fazla mahremiyete sahip olabileceğini sanırdınız, değil mi? Burnumu elimin tersiyle silip, bir kez daha temizledikten sonra her zamanki gibi arka sıraya yerleşiyorum. Peder James de orada, birkaç sıra önümde oturuyor çünkü bunu tercih ettiğimi biliyor.

“Seni birkaç saat daha beklemiyordum.”

“Evet,” diyorum, “o zaman burada olacağım. Şu an günah çıkarmaya gelmedim. Küçük bir sorunum var.”

Doktorun mutsuzluk ve yalnızlık hakkında söyledikleri, hastaneye gidişim ve Jason hakkındaki her şeyi anlatıyorum. Lafı uzattıkça uzatıyorum. Peder James, her zamanki gibi, yavaşça başım sallayıp ben bitirene kadar sabırla dinliyor. Günümüzde acelesi olmayan nadir gençlerden biri. Muhtemelen gür saçlarının ve rahip cekediyle uyumlu uzun siyah sakallarının beyazlamamasının nedeni de bu.

t.me/teledergi

“Son dileklerini gerçekleştirmesine yardım etmek istiyorsun, öyle mi?” diyor sonunda Peder James.

“Elbette. Bu çocuk bende bir şeyler uyandırdı, Peder.”

“Peki, ne gibi şeyler?

Sunağın arkasındaki çarmıha gerilmiş İsa’ya bakarak birkaç dakika düşünüyorum. “Bu hiç adil değil. O çocuk, böyle bir babayla başa çıkmak zorunda kalmamak. Onun yaşında birinin kalp sorunları olmamalı. Tanrı neden benim yüz sağlıklı yıl yaşamama izin verir de o çocuğa kötü bir kalp hastalığını reva görür?”

“Bunun cevabım bilmediğimi biliyorsun, Murray.”

Peder James’in sevmediğim bir yanı bu. Her zaman bilmediği şeyler olduğunu söyler. İnanç bunu gerektirirmiş çünkü biz insanlar, Tanrı’nın ne istediğini, ne amaçladığım ya da plamnm ne olduğunu asla anlayamazmışız. Yine de bence bir din adamı bunları bilmeli. Bunu ona da söylemiştim ama o sadece gülümsedi ve alçakgönüllülükle ilgili bir şeyler söyledi.

“Bu çocuğa nasıl yardım edebileceğini düşünüyorsun?” diye soruyor. “Genç bir adam olmadığını biliyorsun Murray ve bu dileklerin bazılarını gerçekleştirmek epey zor. Hele ki o kadar hastaysa.” Sanki içinden bir şeyler çıkarabilecekmiş gibi listeyi bacağına vurarak, “Gerçekten bu iş için doğru kişi olduğunu düşünüyor musun?” diyor.

İyi kalpli peder muhtemelen haklı. Bunun için çok yaşlı ve yorgunum. Daha birkaç saat önce hayatıma son verme planlan yapıyordum. Ancak babası onu alıp götürürken o çocuğun yüzündeki ifadeyi unutamıyomm. Ve eve gidip hazır makama yemek ona hiçbir fayda sağlamayacak. Ama eğer bunu yapabilirsem, belki kendi çocuklarıma veremediğimi Jason’a verebilirim: ona değer verdiğini açıkça gösteren bir baba figürü.

“Yapabilirim.” diyomm. “Yeterince gücüm var.”

Peder James Doktor Keaton’ın da bazen baktığı gibi bakıyor bana. Sanki bir cenazede şaka yapmışım da o da gülmek istemediği halde kendini tutamıyormuş gibi.

t.me/teledergi

“Peki, o zaman.” diyor. “Belki de onunla iletişime geçmelisin.”

Oturduğum sıra gıcırdıyor ve sesi boş kilisede yankılanıyor. ‘Evet, belki de. Ama adresini bile bilmiyorum. Ya da telefon numarasını.”

“Beni takip et»” diyor, “sana yardım edebilirim.”

İyi kalpli Peder yaşımı bildiği için benimle aym hızda yürüyor. Adeta bir kavanozun kenarından damlayan pekmez gibi. Ama kalkıp onu kilisenin önüne kadar takip ediyorum ve yan taraftaki bir kapıdan geçiyorum. Kilisenin arka tarafında daha önce pek bulunmamıştım. En azından çok uzun bir süredir. Her şeyin Latince olduğu zamanlardı, çoğumuzun ayinden bir şey anlamadığı zamanlar. Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu ama bu konuda ağzımı kapalı tuttum. Eğer susmasaydım babamın kemerinin beni beklediğini biliyordum.

Peder James beni, bildiğimden daha derin koridorlara, bazı ofislere götürüyor. Bir ofiste çalışan bir kadına el sallıyor.

Bir kilisede masa başında çalışan bir kadına neden ihtiyaç duyulduğunu merak ediyorum.

“İşte başlıyoruz.” diyor Peder ve rahat bir sandalyeye oturuyor. Bir kartvizit dosyasını aradığı şeyi bulana kadar karıştırmaya başlıyor. Sonra telefonu alıp bir numara çeviriyor. Birkaç dakika sonra, hattm diğer ucundaki kişiyle sanki tanışıyormuş gibi konuşuyor. “Martha! Ben Aziz Joe’dan Peder James Gonzalez... İyiyim, teşekkürler, sen nasılsın? Duydum ki kutlamalar yoldaymış.”

Bir süre bu şekilde devam ediyorlar, olması gerektiği gibi. Günümüzde bazı insanlar işlerine çok dalmış durumda. Birinin gününün nasıl geçtiğini sormak için bile zamanları yok. Ama iyi kalpli Peder öyle değil. O ve telefonun diğer ucundaki kişi birkaç dakika boyunca yoldaki bir bebekten, geçen haftaki fırtınada yağan doludan ve kilisedeki yeni tadilattan bahsediyorlar. Zihnim biraz dolaşıyor ve duvardaki haç ile Peder James’in masasındaki resimlere bakıyorum. Genç Peder James ve ailesi olmalı. Bakire Meryem’in bir kartpostalı. Bir cenazeden alınmış gibi görünen, üzerinde *ᵘBa-*

t.me/teledergi

rtf” yazan ve bazı kutsal yazılar bulunan bir kart. Pederin Jasorun adını söylediğini duyunca dikkatimi yeniden topluyorum.

“Evet, doğru,” diyor, “Cashman. C-A-S-H-M-A-N. Evet... Elinizde ne varsa. Telefon numarası, varsa e-posta adresi, şimdiki çocukları bilirsiniz... gerçekten mi? Harika olur. Çok teşekkürler, Martha. Yakında görüşürüz.” Telefonu kapatıyor ve bana gülümsüyor. “Hastanedeki bağlantılarımdan seni mutlu edecek bir haber: Jason Cashman’ın bir e-posta adresi varmış. Son teknoloji bir çocuk.”

Bilgisayarına dönüyor ve bir şeyi hafifçe sallıyor -bir zamanlar bunun fare olduğunu duymuştum— ve ekran hemen aydınlanıyor. Klavyede birkaç tuşa basıyor. Bilgisayar bilgim bu kadar. Fare. Tuşlar. Klavye. Bundan fazlasına ihtiyacım olmadı. Herkes bugünlerde bilgisayarların çok önemli olduğunu söylüyor ama ben bunu anlamıyorum. Yüz yıl boyunca bilgisayar olmadan gayet iyi idare ettim. Aç kalmadım, boşanmadım ya da ev kredimi geciktirmedim.

“İşte başlıyoruz.” Peder klavyede birkaç tuşa daha basıyor, sonra sandalyeden kalkıp eliyle işaret ediyor. “Buraya oturup çocuğa bir mesaj yazabilirsin.”

. “Mesaj mı? Makinede mi? Nasıl oluyor o?”

“Dediğim gibi bir e-posta adresi var.”

“E-posta mı?”

“Evet, elektronik posta. Bu yüzden e-posta deniyor. İnterneti kullanıyor. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Duydum.”

Peder James yüksek sesle güldü. Ne espri anlayışı ama. Sandalyeyi işaret ederek, “Sadece bir mesaj yaz. Ben çocuğa göndereceğim.”

“Mesaj ha... Ne hakkında?”

“Bu sana bağh. ‘Konu’kutusuna bir şeyler yaz ve sonra ne söylemek istiyorsan dökül.”

Ne yazacağımdan emin değilim. Listesindekileri gerçekleştirmek için ona yardım etmek istediğimi mi yazayım? Bu, bir ya-

t.me/teledergi

bancıdan gelen bir mesaj için biraz tuhaf olabilir. Ancak sandalye oldukça davetkâr görünüyor, ben de yavaşça kendimi aşağı bırakıp klavyeye bakıyorum. Harfler dağınık ve doğru olanları bulmak biraz zaman alıyor. Neyse ki zamanında Jenny'nin daktilosu vardı, bu yüzden bu tamamen yabana bir şey değil. Birkaç tuşa basıyorum ve birkaç cümle yazmaya başlıyorum.

Konu: Bugün seninle tanıştım ve bir oyun oynadık. Sen kazandın. Bende bir şeyin var, sana geri vermem gerekiyor.

Sevgili Jason Cashman,

Benim adım Murray McBride. Bana Bay McBride diyebilirsin. Bugün seni hastanede gördüm. Listen sende kalmalı. En kısa zamanda iade etmek isterim.

Saygılarımla,

Bay Murray McBride

"Tamam." diyor Peder James omzumun üzerinden bakarak. "Bu sadece yirmi dakika sürdü." Komik bir şey söylemiş gibi kıkırdayıp gözlerini kısarak ekrana bakıyor. "Konu genellikle biraz daha kısa olur ama sorun değil. Şimdi gönderiyoruz." Fare üzerindeki bir tuşa basıyor ve bilgisayar komik bir ses çıkarıyor.

Bilgisayar başında oturup kâğıt kalem kullanmadan birine mektup yazmak tuhaf hissettiriyor. Doğal değil. Sandalyeyi geriye itiyorum ancak dizimde kötü bir ağrı hissediyorum ve iniltiyi bastıramıyorum.

"Rahat ol, Murray," diyor Peder, "ne kadar istersen oturabilirsin."

Dizim şiddede ağrısa da burada oturup Peder'in bana acımasına izin veremem. "Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

t.me/teledergi

“Belki cevap yazar.”

“Ama ben ona henüz bir şey göndermedim ki, nasıl cevap yazabilir?”

“Gönderdin ya. Ona bir e-posta gönderdin.”

“Ama nasıl yaptım? Adresini bile bilmiyorum.”

“Onun e-posta adresini biliyorsun, Murray. Hatırla. Evde bilgisayarın var mı?”

“Aslında yok diyemem.”

“Nasıl yani? Bilgisayarın ya vardır ya da yoktur.”

“Chance bir tür bilgisayar bıraktı ama aslında bilgisayar değil. Bir çeşit posta makinesi.”

“E-posta makinesi mi?” diyor Peder. “Bu harika. Bu bir bilgisayar ama sadece e-posta için kullanılıyor. Jasoha mesaj göndermek için kullanabilirsin.”

“Ama dedim ya, adresi bende yok.”

“Var. Çocuğun e-posta adresini aldık ya, Murray. Anlamıyor musun? İşte burada! Zaten cevap vermiş bile, bak.”

Bilgisayar ekranını işaret ediyor, sonra eğilip fareyi tekrar itiyor.

Küçük bir sayfa büyüyor ve ben okuyorum:

Kimden: jasoncashmanrules@aol.com

Kime: FatherJamesGonzalez@hotmail.com

Konu: Yok artık!

Oha kanka bu süpper yaa orda bırakmak istememiştim ama na-
Let babam dönüp almama izin vermedi bana geri gelsin mi Lütfen
çok lazım avukatımı ararsın GRŞRZ

t.me/teledergi

“Bu ne demek?” diye soruyorum.

“Bu onun cevabı. Bu kadar küçük olduğunu söylememiştin.”

“Dedim ya. Çocuk olduğunu söyledim.”

“Evet, neyse. Görünüşe göre listesini geri istiyor.”

Bifokallerimi göğsümden alıp burnuma yerleştiriyorum. “Bu nerede yazıyor?”

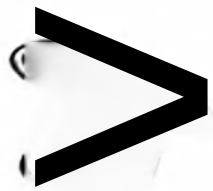
“Merak etme,” diyor Peder James, “senin için bir e-posta adresi ayarlayacağım ve evdeki e-posta makineni kullanarak Jason’la iletişim kurabileceksin. Hangi hesabı istersin? Hotmail mi? Yahoo mu?”

“Pardon?”

“Boş ver. Senin için bir şeyler ayarlayacağım. Bu arada birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sen eve git ve biraz dinlen. Bir şeyler öğrendiğimde seni ararım.”

Eve dönerken hem kafam karışık hem de endişeliyim. Ama sadece bu değil, iyi şeyler de var. Jason’la görüştüğümü ve ona listesiyle ilgili yardımcı olduğumu düşündüğümde doksan yıldır ilk kez neredeyse zıplayacak kadar mutlu oluyorum.

t.me/teledergi

Beşinci Bölüm

Uzun zamandır hissetmediğim bir duyguyu yaşıyorum: bekleyiş. Önemli bir maç öncesi geceleri uyuyamadığım zamanları hatırlatıyor bana. Ne kadar çabalarsam çabalayayım aklımdan maçtan başka bir şey geçmezdi. Şimdi de aynı hissiyatı yaşıyorum. Eve gidip iyi kalpli Pederin telefonunu beklersem, muhtemelen kendimi mutfak masasında otururken, telefonun çalmasını beklerken bulacağım. Ve telefon çaldığında büyük ihtimalle kalp krizi geçireceğim ve Jason'ın listesini asla veremeyeceğim.

Listeyi tekrar cebimden çıkarıp inceliyorum ama bu sefer gömleğimden düşen başka bir kâğıt parçası dikkatimi çekiyor. Eğilip onu almak biraz zaman alıyor. Kâğıtta, Doktor Keatohın önerdiği halk eğitim merkezindeki sanat dersi hakkında bilgiler yazıyor.

Bunu bir imtihan olarak görüyorum. Tam da pes etmeye karar verdiğim bir anda, telefona bakıp kalp krizi geçirme riskine girmektense, halk eğitim merkezine gitmek daha iyi bir fikir gibi geliyor. Kurs birkaç blok ötede ve çok yorgunum, bu yüzden yürümek yerine belediye otobüsüne adıyorum. Gün içinde ikinci kez.

Otobüse binip doğru durağa gelince iniyorum. Şoför, iri yan bir Affo-Amerikah, bana merdivenlerden inerken yardım ediyor. Adımlarındaki rahatlık, acaba eskiden bir sporcu muydu diye düşündürüyor bana. Zamanında onun gibi biri Ulusal Lig'de oyna-

t.me/teledergi

yabilindi. Ama o dönemlerde bizim gibi olmayan birinin kabul görmesi zordu. En azından Jackie Robinson 1947'de sahneye çıkana kadar. O zamanlar benim spor hayatım çoktan bitmişti.

Ancak bazen arkadaşlarla birlikte Kansas City'ye gidip Monarchs'ı izler ve onlara destek olurduk. Çoğu insan bilmez ama oyuncular» siyahların da bize katılmasını isterdi. Ulusal Lig'de bu gerçekleşmeden çok önce.

Bir keresinde Satchel Paige ve birkaç arkadaşını maçtan sonra bir bara götürmeyi başardık. Satchel o zamanlar tanıştığım en ilginç karakterlerden biriydi ve onu sahada gördükten sonra, bize beyaz ligdeki her atıcıdan daha başarılı olduğunu söylediğinde, ona inandık Eski, güzel günlerdi. Keşke Satchel ve diğerleri takımımızda oynayabilseydi. Çok daha başarılı olurduk

Otobüs şoförü bana küçük bir çocukmuşum gibi veda ediyor ve sesi o kadar yüksek ki neredeyse ona susmasını söyleyeceğim. Kulaklarım hâlâ iyi işitir.

Halk eğitim merkezinin kapısına doğru yavaşça ilerlerken son birkaç on yılda dünyamın ne kadar daraldığım düşünüyorum. Eskiden Ulusal Lig'in dört bir yanındaki şehirlere gider, lüks otellerde kalır, harika stadyumlarda oynardım. Ama şimdi, Lemon Grove'daki evimden birkaç blok öteye nadiren çıkıyorum. Bir zamanlar evimden bir beyzbol topunu fırlatıp Aziz Joseph Kilisesi'ne, Doktor Keaton'ın ofisine ve hatta Skokie'deki bakkala kadar ulaştırabilirdim. Şimdi ise o çemberin dışına nadiren çıkıyorum, arada sırada bir "model işi" dışında.

Yine de halk eğitim merkezinin ön kapısından içeri giriyorum çünkü Peder James'in aramasını beklemekten başka yapacak bir şeyim yok Bir de tabii Doktor Keaton bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğü için. Ona gerçekten saygı duyuyorum.

Bu binaların çoğunda bir sekreter masası olmasına rağmen, burası bir devlet kurumu olduğu için, bana yol gösterecek kimse yok. Elimde sadece doktorun verdiği, üzerinde *Lemon Grove C. C. Oda 101, saat 16:00* yazan bir kâğıt parçası var. Neyse ki birkaç adım

t.me/teledergi

ötede “101” yazılı küçük bir tabela görüyorum. Gözlerim hâlâ oldukça iyi görüyor, bifokallerimi taktığım sürece.

Ama odaya adım attığımda tabelayı yanlış okuduğumu anlıyorum. Oda çoğunlukla karanlık, sadece ön masanın üzerinde beş ya da altı mumdan oluşan bir daire burayı aydınlatıyor. Her yaştan insanla dolu yaklaşık on iki sandalye, tam ortaya yerleştirilmiş bir sandalyenin çevresine dizilmiş. Koku o kadar yoğun ki başım dönüyor. Mumların bu kadar kötü kokabileceğine şaşırıyorum ama sonra köşede yanan bir tütsü çubuğu ve diğer üç köşede daha fazlasını görüyorum. Burnumu tıkayıp dönüp gitmeye karar veriyorum ama yüksek, gür bir ses beni durduruyor.

“Hoş geldiniz beyefendi.” diyor çiçek desenli elbise giymiş genç bir kadın yanıma yaklaşarak. Gözlüğü kaim, saçları beline kadar uzanıyor ve loş ışıkta bile yüzünün makyajla kaplı olduğunu görebiliyorum. “Murray, değil mi?” diye devam ediyor, nefesi tütsü gibi kokuyor. Belki de bunu sakız yerine kullamyordur diye düşünüyorum.

“Evet hammefendi ama sanırım yanlış yerdeyim.”

Tabii ki doğru yerde olduğumu biliyorum. Yoksa adırm nereden bilsin? Ama buna razı olmadığım kesin. Kadm kolunu benimkine doluyor, bir anda kendimi sandalyelerin oluşturduğu çemberin ortasında buluyorum. Herkesin önünde şövale var, yani eğilip bana bakmadıkları sürece yüzlerini göremiyorum. En azından bu bir nevi mahremiyet sağlıyor. Yanımdaki sandalyeye otururken dizimdeki zonklama şiddetleniyor ancak oturmak oldukça rahatlatıcı.

Karardıkta fark etmediğim ikinci bir sandalye daha var, benimkinin hemen yanında. Yakışıldı bir beyefendi, önündeki masamn üzerinde ellerini kavuşturmuş, hareketsiz oturuyor. Bana gülümsüyor, ben de başımı sallıyorum. İyi birine benziyor. Yüz yıl sonra bir adam, böyle şeyleri hemen anlar.

“Başlamadan önce soyunmanız gerekecek.” diyor o tadı sesli kadın.

“Soyunmak mı? Ne biçim bir ders bu?”

t.me/teledergi

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama tütsü başımı döndürüyor, bu yüzden tekrar oturuyorum.

Kadın el hareketleriyle beni sakinleştirmeye çalışıyor. “Özür dilerim.” diyor. “Bunların size iletildiğini sanıyordum.” Bir an düşünüyor. “Belki de bu seferlik konuşulmayanları üzerinizde tutabilirsiniz.”

“Konuşulmayanlar mı?” diye soruyorum, muhtemelen iç çamaşırlarımı kastettiğini düşünerek. “Dinleyin, kıyafetlerimi çıkarmayı düşünmüyorum. Uygun değil.”

“Ama bayım, *sanat* bu.” diyor, sanki bu tek kelime her şeyi açıklıyormuş gibi. Sonra çınıma geliyor ve ellerini omuzlarıma koyarak kişisel alanımı şiddetle işgal ediyor. “Anlıyorum. Karışıldık için özür dilerim. Peki sadece gömleğinizi çıkarsanız? Bugün yüz ve üst vücut üzerinde çalışacağız?”

Herkesin önünde gömleğimi çıkarmak konusunda ne hissettiğimden pek emin değilim. Ama eve dönmek için de hiç acelem yok Aynca burası çok karanlık Her neyse.

“Gömleğimi çıkaracağım ama atletim üzerimde kalacak, anlaştık mı?”

Kadın biraz buruk bir ifadeyle bana bakıyor ama itiraz etmiyor. Ben de yavaşça gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum.

Kadın bu durumdan memnun gibi görünüyor. “Pekâlâ arkadaşlar, şimdi Zen moduna geçme zamanı.” diyor. “Evrenin enerjisini bedeninizden, ellerinizden, parmaklarınızdan akıtın. Benimle birlikte mırıldanın.”

Onlar başka bir dünyadan gelen sesler çıkarırken, ben kollarımı gömleğimden çıkarıp kucağıma koyuyorum. Tam kendimi rahat hissetmeye başladığım anda, tavan ışıkları yanıyor ve gözlerimi neredeyse kör ediyor.

“Mükemmel.” diyor kadın. “Işık ve gölgenin harika dengesi.”

Işık beni biraz afallatıyor, bu kesin. Ama bunu kimseye belli etmek istemediğim için zaten bunu bekliyormuş gibi yapıyorum ve olabildiğince dik oturuyorum. Elbette omuzlarım yıllardır kambur

t.me/teledergi

ve başım artık boynumun üzerinde düz durmuyor. Doğal görünme çabam pek işe yaramıyor.

“İlk geldiğim günü hatırlıyorum.” diyor yanımdaki adam. Kim olduğunu ya da neden burada, giyinik bir şekilde, ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş oturduğunu anlamıyorum. “Bana da aynısını yapmıştı ve bundan nefret etmiştim.” diyor. “Eldivenlerimi çıkarmamı söyleyip sonra ışıkları açtı. Hayatımda hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim.”

Başta söylediklerine anlam veremiyorum ama sonra anlıyorum. Elleri. Sınıftakiler ellerinin resmini yapıyor olmalı. Şimdi bu gözle bakınca ellerinin güzel ve güçlü göründüğünü fark ediyorum. “Bu bir şaka mı olmalı?” diye soruyorum.

“Evet ama gerekenden daha ağır kaçtı. Özür dilerim.” diyor. “Ben Collins. Elinizi sıkardım ama...” Kadım işaret ediyor.

“Pekâlâ arkadaşlar...” diye başlıyor kadın. “Şimdi ikinci modelimize dikkatlice bakalım. Tecrübeli arkadaşımız burada. Uzun bir yaşamın güzel izlerini derinlemesine inceleyin. Deneyimin benzersiz belirtilerini göreceksiniz.”

Tıpkı Chance gibi bu kadın da şifreli konuşuyor. Ama ben tercümesini biliyorum. Uzun bir yaşamın güzel izleri, yüzümdeki ve kollarımdaki yaşlılık lekelerini ifade ediyor. Peki ya deneyimin benzersiz belirtileri? Derin kırışıklıklar. Çenemde sarkan deri. Bunu söylemesine gerek yok. Hâlâ duyuyorum.

“Ama bunun ötesine bakın.” diyor. “Daha derine bakarsanız şimdiye kadar gördüğünüz en soluk mavi gözleri göreceksiniz. Onun İskoç kökenli olduğunu tahayyül edebilirsiniz.”

“İrlandah.” diyorum.

Sanki resim yapmaya başladıklarından beri beni ilk kez fark ediyor. “Ne dediniz?”

“İrlandah. Adım McBride. Babam buraya bir gemiyle geldi.”

“Evet, tabii ki. Korkarım tamamen hareketsiz kalmanız gerekiyor, bu size söylenmedi mi? Gördüğünüz gibi, konuştuğunuzda

t.me/teledergi

arzınızın etrafındaki kırışıklıklar hareket ediyor. Çenenizin etrafındaki deri biraz dalgalanıyor ve...”

“Evet, evet, anladım. Ben bir palyaço değilim.”

Vücudumun parçalanan tüm farklı kısımları hakkında konuşmaya devam ediyor. Şansım varken kaçmalıydım.

“Ne demek istediğimi anladınız mı?” Collins fısıldıyor. “Laf aramızda bu kadın beni dehşete düşürüyor.”

Genç adamın ne yaptığını görüyorum. Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor. Ve bu hoş bir jçst. Ama bu, kadının benim hakkımda söylediği her şeyi duymamı engellemeye yetmiyor.

Sanınm içimde bir yerlerde, farklı bir şey göreceklerini ummuştum. Belki eskiden olduğum adamın bir parçasını. Ama bunun olabileceğini düşünmek aptallıktı. Bunu düşünmem bile aptallıktı. Doktor Keatonın bunu önermesi aptallıktı.

Bir saat boyunca oturuyorum. Dizimdeki ve sırtımdaki acıyı, göğsümdeki derin ağrıyı ve tek gördükleri şeyin yıpranmış bir yaşlı adam olduğu gerçeğini görmezden geliyorum. Hiçbir değeri olmayan biri. Eskiden yapabildiği şeyleri artık yapamayan. Ellerini, bacaklarını, hatta aklını bile iyi kullanamayan. Sadece orada oturup yaşlı görünmekten başka bir şey yapamayan.

Çıkarken öğrencilerden birinin yaptığı resme gözüm takılıyor. Şövale çatlamış ve biraz eğilmiş. Tuval solmuş ve yıpranmış, sanki bu sınıf için yeni malzeme alamamışlar gibi. Ancak resimdeki şu yaşlı, düşkün adam görüntüsüne karşın, onun üzerine resmedilen kıyafetler yepyeni, gıcır gıcır duruyor.

t.me/teledergi

Altıncı Bölüm

Eve dönene kadar akşam oluyor ve keşke o resim dersini atlasaydım diye düşünüyorum. Hiç de faydalı olmadı. Eğer o Jason denen çocuk olmasaydı, en başa döner ve her şeye bir nokta koymaya hazır hale gelirdim.

Ama Jason var. Ve o, her şeyi değiştiriyor. Neredeyse her şeyi.

Chance'in e-posta makinesini çöp kutusundan çıkarıp mutfak masasına yerleştiriyorum. Tuşlara beş saniye kadar bakıyorum ve bu lanet olası zamazingoyu nasıl kullanacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Kamıma yine o ağrı saplanıyor, her karşılaştığım bana yabancı olan yeni şeyle birlikte gelen o ağrı... Eskiden nadiren rastlardım böyle şeylere. Ama bu aralar evden her çıktığımda başıma geliyor. Şimdi bu, *evimin içinde* olması, bardağı taşıran son damla. Bu konuda yardıma muhtaç olduğumu kabul ediyorum, makineye bir yumruk atıyorum ve kestirmek için yatak odama gidiyomm.

Birkaç saat sonra çalan telefon beni uykudan uyandırıyor, tam da günlük günah çıkarma ritüelim için kiliseye gitmem gereken vakitte. Arayan Peder James, bu akşam günah çıkarmama gerek olmadığını söylüyor, bir rahip için bunu söylemek nasıl bir his ola-

t.me/teledergi

bilir ki? Hastaneden biriyle konuştuğunu ve Jasorila nasıl görüşebileceğime dair bir planı olduğunu söylüyor.

Peder James beni evimin önünden alıp kocaman Lincoln Town Car model otomobiliyle hastaneye götürüyor. Kimilerinin hoşuna gitmiyor olabilir ama bence iyi kalpli Peder'in de düzgün bir araba kullanmaya hakkı var. Cemaatinden daha lüks arabalara sahip birçok kişi gördüm. Ben onlardan değilim tabii. Ama bazıları böyle.

Peder James'e arabada günah çıkarıp çıkaramayacağımı soruyorum, çünkü itiraf etmem gereken bir şey var ve benim yaşımda bir adam ne zaman can vereceğini asla bilemez. Yan yan sırıtarak ne günah işlediğimi soruyor. "Son günah çıkarmamdan bu yana ne kadar zaman geçti" kısmım artık hep adıyoruz, çünkü cevabı her zaman bilir: bir gün.

"Peder, günahımı itiraf ediyorum." diyorum ve iyi kalpli Peder gülümseyerek -bir an önce konuşmak isteğinden olsa gerek- tek bir Meryem Ana duası karşılığında günahımı affediveriyor. Yüksek sesle Meryem Ana'ya dua ediyorum ve o sırada hastaneye varıyoruz.

Peder James arabadan inmeme yardım ediyor ve ana girişten geçip Jason'ın "avukatı" olarak kendini tamtan bir kadının karşısına oturuyorum. Jason'a olan ilgimi soruyor.

Yüz yaşında olmanın getirdiği birçok... kelimeyi hatırlayamıyorum... gençken bunlara abukluk derdik. Ama iyi yanları da var. Görünüşe göre "avukatlar", seksen yaş üstü herkesin tamamen.zararsız ve güvenilir olduğunu düşünüyor.

"Çocuk bir liste yapmış." diyorum. Gömleğimin cebini karıştınyorum ama bulamıyorum. Peder James yardım ediyor başkası olsaydı elini tokatlayıp uzaklaştırırdım. Ama o, iyi niyetli bir peder.

Açılana kadar yapışkan kısımla uğraşıyorum. Kadın bakıyor ve gözleri biraz doluyor. Jasohı yakından tamyor olmalı. Kötü bir şey söylememeye çalışıyor ama ana fikri anlıyorum. Jason'ın anne ve babasımn ayrıldığını söylüyor. Baba, bir sonraki milyonunu kazanma peşinde; anne iyi bir kadın ama yaşlı adam tarafından dolandırılmış ve oğlunu ayda bir hafta sonu dışında yardımsız büyütmek

t.me/teledergi

zorunda. Anne, oğlunun daha fazla baba figürüne ihtiyacı olduğunu düşünüyor ve bu yüzden çocuğu Büyük Kardeşlik programına yazdırıyor.

Tombala!

"Ama Bay McBride." diyor kadın ve gözünden bir damla yaş süzülüyor. "Jason... şey, nasıl söylesem bilmiyorum."

"Devam edin lütfen."

"Tamam. Jason'ın annesi, Anna, Jason'ı Büyük Kardeşlik desteği için yazdırdığında, gönüllü kardeş kim olursa olsun Jason'ın durumu hakkında bilgilendirilmesini istedi."

"Kalp koğuşuna yatırılmasına sebep olan durum mu?" diye soruyorum.

"Evet. Görüyorsunuz, birçok mentor, Küçük Kardeşlerinin hayatlarında kalıcı bir iz bırakmak ister. Bu onlar için önemlidir. Anlıyor musunuz?" *Kalıcı bir iz* dediği am düşünerek. Peder James'in derin çizgilerle dolu ahuna bakıyorum, sonra kadına dönüyorum. Sesimi sakin tutmaya çalışıyorum ama içimde bir öfke fırtınası kopuyor. "Elbette anlıyorum. Ama sadece yaşh olduğum için beni diskalifiye etmeniz adil değil. Hâlâ birkaç yıl yaşayabilirim. Çocuk üzerinde *kalıcı bir iz* bırakabilirim."

"Hayır, yanlış anladınız!" diyor kadm. Sandalyesinde rahatsızca hareket ediyor ve gözlerine hafifçe dokunuyor. "Sorun siz değilsiniz, Jason. Kalbi... uzun süre dayanmayacak. Kalp nakli için bekleme listesinde ama..."

Başka bir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Ama eğer Jason hasta diye cayacağımı düşünüyorlarsa yanılıyorlar.

"Telefonları var mı?" diye soruyorum. "Hemen şu Büyük Kardeşlik programını aramak istiyorum."

Kadın gülümsüyor, masadan telefonunu alıyor ve birkaç numara tuşluyor. Beş dakika sonra Jason program tarihindeki en yaşh Büyük Kardeşe sahip oluyor.

Hiç komik değil ama Küçük Kardeşimle aramızdaki yaş farkım düşününce gülümsemeden edemiyorum.

t.me/teledergi

Kalp hastası olmak size kendi avukatınızı kazandırmıyor. Kadın telefonu kapattıktan hemen sonra bize teşekkür edip iznimizi istiyor. Aslında bizi ofisinden kovuyor ama bunu o kadar nazikçe yapıyor ki aldırmıyorum bile. Zaten aradığımı buldum.

Peder James, "Eve döndüğünde ona bir e-posta göndermelisin." diyor. "Buluşma zamanım belirlemek üzere ailesini araman gerekecek ama önce ona bir e-posta göndermen iyi olur."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çocuklar bu tür şeyleri sever. Bu, yeni bir dünya, Murray."

İçimden homurdanıyorum, Tanrı'ya şükürler olsun ki sesim çıkmıyor.

Arabaya binip yola çıkıyoruz, ben kendi evime, Peder James ise Tann'nın Evi'ne. Yapmak istediğim son şey, herkesin bahsettiği bu e-postalar hakkında hiçbir şey bilmediğimi itiraf etmek. Peder James elbette anlayış gösterecektir ama bu, onun bilmesini istediğim anlamına gelmez. Ama eğer sormazsam, eve döndüğümde Jason'a bir mektup gönderemeyeceğim.

"Bu e-posta makineleri kullanımı kolay mıdır?" diye soruyorum. Belki de ben söylemeden ne demek istediğimi anlar.

"Çocuk oyuncağı." diyor ve konu kapanıyor.

Dizimi rahatlatmak için biraz kaykılıyorum. "Fişe takınca hemen çakşır mı?"

"Hemen hemen."

Dudaklarının kenarında küçük bir kırışıklık var ama bu bir sırıtış da olabilir. "Pekâlâ, tamam. Madem öyle, ben de açıkça söyleyeyim."

"Ne söyleyeceksin?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. O lanet makineyi nasıl kullanacağım konusunda en ufak bir fikrim yok. Fişe takabilirim ve doğru tuşları bulabilirim. Peki bana gerisini kim öğretecek?"

t.me/teledergi

Şimdi açıkça gülümsüyor. “Sanırım ben yardımcı olabilirim.”

“Daha önemli işlerin vardır.” diyorum çünkü Peder James’in beni e-posta makinesini kullanmayı öğrenmeye çakşırken izlemesine izin vermek, 1954 Topps beyzbol kart koleksiyonumu elden çıkarmamdan bile daha beter.

Arabayı dört şeritli yola çekiyor ve beklenmedik bir hıza ulaşıyor. Yetmişi zorluyor olmalı. Çoğu zaman yola bakmıyor gibi görünüyor. Bana yan yan bakıyor ve sırıtmayı bırakamıyor.

Peder James, “Cemaatimde bir çocuk var, on beş yaşında, tam bu iş için bir organizasyona üye.” diyor.

“Ne? Yaşlı insanlara e-posta makinelerini nasıl kullanacaklarım mı öğretiyorlar?”

’ “Diğer şeylerin yanı sıra. Yaşlı insanlara her türlü teknolojiyi öğretiyorlar. MP3 çalarlar, bilgisayarlar...”

“Tamam, tamam, anladım. Ama e-posta makineleri üzerinde çalışabilirler, değil mi?”

“Kesinlikle eminim, evet.”

Dışarısı korkunç derecede karanlık. Sokak lambalan her birkaç saniyede bir parlıyor ve görüşümü geri kazandığımda bir sonraki lamba parlıyor. Bir hız topunu izliyorum sanki, onu vurmak bir yana görmek bile mümkün değil.

“Tamam o zaman. Ne zaman gelebilir?”

“Kiliseye döner dönmez onu arayacağım. Müsait olur olmaz yanına gelsin. Belki bu akşam bile olabilir. Görünüşe göre çocuklar çok geç saatlere kadar uyanık kalabiliyorlar.” Homurdamyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. İyi kalpli Peder anlamış olmalı ki konuyu değiştiriyor. “Biliyor musun, belki de haklısındır.”

“Hangi konuda?” Kendime karşı dürüst olmam gerekirse son zamanlarda pek haldi olduğum bir şey yok gibi.

“Bu çocuk. Kim bilir, belki de tam ihtiyacın olan şeydir.”

“Neye ihtiyacım var ki? Yanlış anlamışsın. Onun bana ihtiyacı var. Benim ona ne için ihtiyacım olabilir ki?”

t.me/teledergi

Tekerleklerin uğultusu kısa bir anlığına sessizleşiyor. “Seni hayata geri döndürmek için.” diyor Peder ve dönüp baktığımda sırıtışının kaybolduğunu görüyorum.

Tabii ki, birkaç saat sonra, tam yatmak üzereyken, kapım çalınıyor. Pijamalarımı giymiş, terliklerimi ayağıma geçirmiş, hatta bir bardak süt ısıtmışüm. Ama zamanlama iyi. Makineyi masanın üzerine koymuştum, açmayı başarmıştım ve o zamandan beri ekrana bakıyorum.

Kapıyı açtığımda, kalın gözlüklerinin arkasında kısık gözleri ve dağınık saçlanyla bir çocuk duruyor.

“Bay McBride?” diye soruyor.

“Doğru. Seni Peder James mi gönderdi?”

“Evet. Size geleceğimi haber vermek için mesaj atmaya çalıştım ama sizin sabit bir hattınız olmalı.”

“Telefonum var...” diyorum, doğru cevap olduğunu umarak.

Çocuk, sanki ona izin vermişim gibi, evime giriyor. Hatta mırıldanıyor, “En zorları bana kalıyor.” Masamn üzerindeki e-posta makinesini görüyor ve sandalyeyi ona doğru çekiyor. “Vay canına, bu çok eski. Bu aleti nereden buldun?”

“Teknolojiden anladığım samyordum.” diyorum, çünkü ses tonundan bu tür bir aleti hiç görmemiş olabileceğini düşünüyorum.

“Bende retro yok” diyor. Ama bir tuşa basıyor ve makine hemen çalışıyor. Bu anlamamın yarım saat sürdüğü bir şeydi. “Peki neye ihtiyacın var? Henüz bir şey yapamadın mı?”

“Peder James gitmeden önce birkaç şey gösterdi. Kelimeleri nereye yazmam gerektiğini falan. Ama bir şey yazdığımda işe yaramadı.”

“Ne yazdın?” diye soruyor çocuk

“Sanırım *www.eposta.com* idi. İyi kalpli Peder bana ‘www’ kısmım söyledi ve ben de gerisini kendim buldum.”

Çocuk büyük bir iç çekiyor ve yüzünü ovuşturuyor. Klavyeye saldırıyor ve parmakları öyle hızh hareket ediyor ki klavye onun bir uzantısıymış gibi. Yazarken ağzı kıpırdıyor ama ses çıkmıyor.

t.me/teledergi

“Sence yapabilir misin?”

“Şşşt.” Elini dur işareti yaparak kaldırıyor.

Normalde bir çocuğun böyle bir şey yapmasına izin vermezdim ama onun tavrında beni durduran bir şey var. Sanki o **öğretmen,** ben de öğrenciymişim gibi. Ve gerçekten de çocuk olmasına rağmen gerçeklerden o kadar da uzak değil. Masadan ısıtılmış sütümü alıp ön odaya geçiyorum. Görünüşe göre çocuğun bana ihtiyacı yok, bu yüzden sütümü yudumlayıp tadını çıkarıyorum. Bitirdikten birkaç dakika sonra kafasını odaya uzatıyor.

“Her şey hazır.” diyor. “Gel, sana göstereyim.”

Mutfak masasının üzerindeki e-posta makinesinin ekram daha önce hiç görmediğim şeylerle dolu. Böyle bir çocuğun bilgisayarlarla ilgili nasıl bu kadar çok şey bildiğini merak ediyorum. “Teknoloji dünyasında falan mı yaşıyorsun?” diye soruyorum.

Anlamadığım belli eden bir ifadeyle bana bakıyor, ben de sandalyeye oturuyorum ve çocuk omzuma yaslanıyor. Ekrandaki çeşitli şeyleri gösteriyor. “Mümkün olduğunca basit tuttum.” diyor. “Eğer bunu beceremezsen... Sadece buraya tıkla.” “E-posta”yazan bir şeyi işaret ediyor. Fareyi hareket ettiriyorum ama ellerim eskisinden daha fazla titriyor ve küçük oku istediğim yere getirmek zor oluyor. “Derin nefes al.” diyor çocuk ve benimle alay mı ediyor diye merak ediyorum. Ama akciğerlerimi bilmesi imkânsız. “Empati kur...” diyor. “Sabırh olmaya çalış.”

Sonunda doğru yere tıkladığımda (bunu yaparken “tık” ve “fare” dediğimden emin oluyorum, böylece bir şeyler bildiğimi anlasın) işi bitmiş gibi görünüyor.

“Alıcının e-posta adresini buraya yaz.” diyor. “Mesajım buraya yaz ve bitirdiğinde ‘göndere’tıkla. Sorun olursa Peder Jámesé söyle, muhtemelen yardımcı olabilir.”

Cevap veremeden mutfaktan çıkıyor. “İyi şanslar.” diye bağırıyor ve kapı kapanıyor.

Ekrana bakıp *www.eposta.com* adresini nereye koymam gerektiğini düşünmeye çalışıyorum. JasonTn e-posta adresinin ya-

t.me/teledergi

zili olduğu kâğıdı çıkarıyorum ve umarım doğru yere yazıyorum. Sonraki yarım saat boyunca harflerle boğuşuyorum. Sonunda, öğretmenimin anlattığı gibi "gönderce tıklıyorum ve becerebildiğimi umuyorum.

Kime: jasoncashmanrules@aol.com

Kimden: MurrayMcBride@aol.com

Konu: Senin büyük kardeşin olarak atanmış beyefendiyim. Aslında seni bana vermediler, bu benim tercihimdi.

Sevgili Jason Cashman,

Peder James'in makinesinden daha önce sana bir e-posta göndermiştim ama artık kendi makinem var. Rica etsem, çalışıp çalışmadığını bana bildirir misin? Teknolojik aletler konusunda oldukça acemiyim.

Saygılarımla,

Bay Murray McBride

Kime: MurrayMcBride@aol.com

Kimden: jasoncashmanrules@aol.com

Konu: Re: Senin büyük kardeşin olarak atanmış beyefendiyim. Aslında seni bana vermediler, bu benim tercihimdi.

Kanka be, demek biz kardeşiz! Pederin e-postasını kullanmana da gerek yok di mi? süperr internette büyük gözüktüğümü söylüyolar ama sen merak etme sahiden on yaşındayım Sen kaçç? hastanedeki bayan piramit kadar yaşlı olduğunu söyledi, yaşlı olmak havalı olmalı. Araban var mı?

t.me/teledergi

Kime: jasoncashmanrules@aol.com

Kimden: MurrayMcBride@aol.com

Konu: Re: Senin büyük kardeşin olarak atanmış beyefendiyim. Aslında seni bana vermediler, bu benim tercihimdi.

Sevgili Jason Cashman,

Mektubun için teşekkür ederim. Bazı yerleri anlamak biraz zor olsa da. Bana mektupların tertipli olması gerektiği öğretildi. Bunun üzerinde çalışabilirsin. En azından büyük harfleri ve noktalama işaretlerini düzgün kullanmaya çalış.

Sorularına cevap verecek olursam (en azından soru olduklarını düşünüyorum), bu yıl 100. yaş günümü kutluyorum. Bir arabam var ama uzun zamandır kullanmıyorum.

İyi bir çocuğa benziyorsun. Yakında tekrar görüşmeyi dört gözle bekliyorum.

Saygılarımla,

Bay Murray McBride

Kime: MurrayMcBride@aol.com

Kimden: jasoncashmanrules@aol.com

Konu: Re: Senin büyük kardeşin olarak atanmış beyefendiyim. Aslında, seni bana vermediler, bu benim tercihimdi.

Kanka! "Tertipli" dediğine inanamıyorum. Çok komiksin. Ha, bir de, "iyi bir çocuk"? Benimle böyle tatlış tatlış mı konuşacaksın? Tuhaf. Görüşürüz!

not: Bunun büyük harflerini ve noktalamasını nasıl yapmışım ama? ahaha Yakında görüşürüz, büyük kardeş!

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Yedinci Bölüm

Bir arabam var. Bizim zamammızda onlara “teneke kutu”derdik. Benimki 1967 model Chevy. 18. Cadde ile College Caddesinin daha önce hiçbir trafik işaretinin bulunmadığı köşesine bir dur tabelası koyduklarından beri garajımda, askıdaki anahtarlar ve aletlerle birlikte toz topluyor. Ehliyetimi alabilirler belki ama bu adamı sahip olduğu bir şeyi satmaya zorlayamazlar. Chancee satmamamın sebebi iyi bir teklif alamamam değil. Aslında aklımın bir köşesinde hep böyle bir günün gelebileceği ihtimali vardı. Tam olarak böyle bir durum değil belki ama insan asla bilemez.

Anahtarı kontağa takmak bile nostalji dolu bir an. Ne kadar zamandır yapmadım bunu. Motorun canlanmasını bekleyerek çeviriyorum anahtarı. Ama vadesi dolmuş gibi mırıldanıyor, hırıldıyor ve benim bu konuda biraz bilgim var. Sonunda, dördüncü denemede hayat buluyor, sonuçta o bir Chevy.

Geri vitese takıyorum ve eskiden yaptığım gibi arkama dönüp bakmaya çalışıyorum. Ama boynum son birkaç on yılda sertleşmiş olmalı çünkü yolcu tarafındaki camdan dışarıyı zar zor görebiliyorum. İşte bu yüzden dikiz aynaları var herhalde, onlara bakıyorum, bu çok daha kolay. Frene hafifçe basıyorum, güvenli bir şekilde

t.me/teledergi

çıkıp garaj yoluna giriyorum ve tam o an küçük bir sarsıntıyla bir çıtırtı duyuyorum.

Tabii ki bu beni pek endişelendirmiyor, çocuklar ve köpekler çıtırtı çıkarmazlar. Muhtemelen bir karton kutu ya da çöp tenekesi. Arabayı park ediyorum ve sürücü kapısından çıkıyorum.

Posta kutusuymuş. Ama posta kutumun garaj yolunda ne işi vardı, onu aklım almıyor. Herhalde arabayı biraz çimenlerin üzerine sürmüşüm. Olur böyle şeyler.

Arabayı birkaç kez ileri geri sürerek düzeltiyorum ve garaj yolundan başanyla çıkıyorum. İleri giderken, her şey hemen geri geliyor. Önemli olan yavaş gitmek. Günümüzdeki çocuklar "limit" kelimesinin anlamım bilmiyor. Limit 50 kilometreyse, benim saatte 25 kilometre hızla gitme hakkım var. Ama bugünlerde herkes çok aceleci. Her şeyi hemen istiyorlar ve bu, insanlığı bir grup beyinsiz fareye dönüştürüyor. Bir kilometre bile gitmeden üç orta parmak alıyorum ki bu benim zamanımda asla olmazdı.

Avukatın telefonda bana verdiği adresi takip ediyorum. On dakika sonra evi görüyorum. Gaz pedalı biraz gevşek, bu yüzden saatte otuzla hızla eve doğru ilerliyorum. Fren de biraz bozuk olmalı çünkü pedala dokunduğumda lastikler gıcırdıyor ve neredeyse kafamı ön cama vuruyorum. Emniyet kemerlerine hiç bu kadar meraldi olmamıştım. Arabayı istediğim yere, büyük bir kapının yanına çekiyorum. Ön iki teker, tek kişilik küçük bir binanın yanındaki dar kaldırıma çıkıyor ama zararı yok.

Bir kaleye yanaşmışım gibi hissediyorum. Kapı ferfoıje demirden ve ötesindeki yol bir daire çizip geri dönüyor. Ortada, yarım beyzbol takımının yüzebileceği büyüklükte bir çeşme var. Kapıda duran üniformalı bir adam bana kaşlarım çatarak bakıyor ve bir şekilde ön tekere çok yaklaşmış olan ayağına bakıyor. Camımı açmamı işaret ediyor. Krank azıcık paslanmış, bu yüzden biraz zaman alıyor ama sonunda başarıyorum.

"Beyefendi, burada ne işiniz var?" diye soruyor güvenlik görevlisi.

t.me/teledergi

“Jason’ı görmeye geldim.” diyorum. “Aslında onu almaya geldim. Ona bir sürprizim var.”

Güvenlik görevlisi yan gözle bana bakıyor. “Bay Cashman sizi bekliyor mu?”

“Tabii.” diyorum ama yine de telsizden bir şeyler söylüyor ve el sallayarak beni içeri almadan önce bir cevap bekliyor. Yolun geri kalanını da daha yavaş sürüyorum, bu yüzden kapıya varmam da, arabadan inmem de biraz zaman alıyor. Kapıya yürümek de zaman alıyor. Sanırım bu yüzden kapıyı çaldığımda kimse açmıyor. Bay Cashman beni daha erken bekliyordu. Zili çalıyorum ama tık yok Ama yaşla dizlerim bütün gün burada bekleyemez, bu yüzden sonunda biri gelene kadar zili tekrar tekrar çalmaya başlıyorum.

^ giyimli bir adam, üç yaşındaki bir çocuğa sabırlı olmasını söyler gibi bana işaret parmağını kaldınyor. Ayaklanna bakıyor, ayakkabılarıyla konuşuyor ve kulağına bir şey bastırıyor. Neredeyse bir telefona benziyor ama kablosu yok Belki de oyuncak bir telefondur, gerçi yetişkin bir adamda neden oyuncak telefon olsun ki? Nihayet kafasını kaldırdığında Jasohı hastaneden alıp götüren adamı görüyorum. Babası.

“Ona benim söylediğimi söylesene işte.” diyor. Cevap vermeye çahşıyorum ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok

“Affedersiniz.” diyorum. “Tekrar edebilir misiniz?”

“Tanrım, bu saçmalığa zamanım olduğunu mu sanıyorsun? İş yapıyorum ben, hayır kurumu işletmiyorum.”

Adam başım sallarken ben tuhaf bir şey fark ediyorum. Adam daha yüzüme bile bakmadı. Etrafına bakıyor. Deli mi ne? Yoksa bir çocuk gibi telefonla konuşuyormuş gibi mi yapıyor? Ama tam önümde duruyor. Beni göremiyor mu? “Ne yapacaksan yap.” diyor. “Ve bana haber ver.”

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf konuşma. Ne hakkında konuştuğunu anlamaya çahşıyorum ama belki de ben çok yavaşım. “Bakın...” diyorum. “Ne istediğinizi tam olarak anlamadım ama lütfen farklı bir ses tonuyla konuşursanız sevinirim.”

t.me/teledergi

"Sonra ararım." diyor ve oyuncak telefonunu kapatıyor. İlk kez gözlerime bakıyor. Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana doğrudan sesleniyor. "Ne istiyorsun?"

Dizlerim beni öldürüyor ama yine de ayakta duruyorum. “Benimle böyle konuşamazsınız! Birisi evinize geldiğinde, onu azarlamanız hiç hoş değil. Centilmenliğe yakışmıyor."

"Azarlamak?" diyor adam inanamayarak. “Sana daha tek kelime etmedim ki? Sen kimsin ve erimde ne işin var?”

Neden bahsettiğini anlamaya çalışıyorum. Benimle konuşuyordu, kabaca ve anlaşılmaz bir şekilde. Tek kelime etmemiş mi? Adamın aldı yerinde değil. Ama bu konuda ne diyeceğimi bilemediğim için, artık önemli değil, köprünün altından çok sular aktı. “Adım Murray McBride. Jason için buradayım.”

Adam bir an şaşkınlıkla bakıyor sonra, “Ah, doğru. O mesele, içeride.” diyor.

Bana sırtım dönüp koridorda uzaklaşıyor ve kendi kendine konuşmaya devam ederek bir odaya girmesinin ardından kapıyı çarparak kapatıyor. Ama ön kapı hâlâ açık, bu yüzden zorlukla dizimi kınp yüksek basamağı geçerek içeri giriyorum ve kendimi şimdiye kadar gördüğüm en lüks erin içinde buluyorum.

Dev bir avize başımın üzerinde asılı. Kristal gibi görünüyor, üzerime düşerse beni ezebilir. Ayağımı sürüyerek altından geçiyorum ve arnavut kaldırımı zeminde takılıyorum. Tökezliyorum ama mermer bir çeşmeye tutunuveriyorum. Taştan çıplak bir kadının kolunun altından su akıyor. Ellerim ıslak göğüslerini tutuyor, neyse ki etrafta kimse yok. Hemen geri çekilip doğruluyorum ve heykele daha yakından bakıyorum. Acaba bu Peder James'e itiraf etmem gereken bir detay mı?

Ne yapacağım konusunda biraz kafam karışık. Çocuğu bulmak için eri aramak zorunda kalırsam bütün haftayı burada geçireceğim. Neyse ki bir kükreme sesi duyuyorum ve onu takip ederek devasa bir oturma odasına varıyorum. Jason neredeyse görünmez olacak şekilde deri bir kanepeye gömülmüş, bilgisayar oyunu oynuyor.

t.me/teledergi

Oksijen tüpü yanında ama maske takmıyor. Bunun yerine gömleğinin içinden burnuna kadar uzanan plastik bir tüp var, burun kanülü, böylece ihtiyacı olduğunda burundan oksijen alabiliyor.

“Merhaba.” diyorum. “Beni hatırlamıyor olabilirsin.”

Çocuk bana babasının gösterdiği ilgiyi göstermiyor, parmağını kaldırıp bana beklememi işaret etmesi dışında.

“Bak...” diyorum biraz daha yüksek sesle. “Dedim ya, beni hatırlamıyor olabilirsin.”

Hâlâ yanıt yok, ben de ona sendeleyerek yaklaşıyorum ve omzuna sertçe vuruyorum. Parmağım acıyor ama bu dikkatini çekiyor. İrkilerek yerinden doğruluyor. Çocuk söylediğim tek kelimeyi bile duymamış. Şaşkın makineler.

Bana bakıyor, önce şaşkınlıktan gözleri kocaman açılıyor, sonra gülümsüyor. “Hey, işte benim yeni kardeşim.”

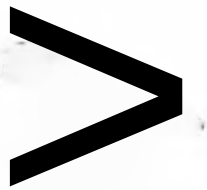
Beni inceliyor, kaşlarımı çatmam gerektiğini fark ediyorum. “Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Yaşın gereği bana ‘bayım’ ya da ‘efendim’ demelisin. Bilgisayarında yazarken de.”

Aldırmıyormuş gibi omuz silkerek, “Tamam.” diyor. Biraz daha sağlıklı görünüyor ama yine de burun kanülünden derin nefesler alıyor. “Hey, Bay Kanka!”

Biraz homurdanıyorum ama boş veriyorum. O daha bir çocuk. “Gerçekten kardeş değiliz tabii. Bu bir program, anlıyor musun? Peder James senin bekleme listesinde olduğunu öğrendi ve hastaneyi aradı, onlar da ona...” Çocuğun neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığı açık, bu yüzden başımı sallayıp sadede geliyorum. “Beyzbol stadyumunu görmek ister misin?”

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Sekizinci Bölüm

* Beyzbol topuna vuran sopanın sesi dünyanın en güzel sesidir. Jenny'nin "seni seviyorum" demesinden sonra tabii. Ama bu tahta bir sopa olmak, gerçek bir sopa. Günümüzdeki çocuklar metal sopalarla oynuyor... Doğrusu bu beni rahatsız ediyor. Topun çıkardığı ses kulaklarımı tırmalıyor. Kutsala saygısızlık bu. Fakat Jason'la Lemon Grove Sahası'nın girişine yaklaştığımızda tahta tıkırtılann yankısı beni onlarca yıl geriye götürüyor. Kabul etmeliyim, çoğu insamn standartlarına göre hâlâ yaşlı sayılırım.

Henüz öğlen olmamış ama Cubs'ın A sınıfı takımı şimdiden kafeste vuruş yapıp sinek avlamaya başlamış. Öğleden sonra bir maçları olmalı. Jasohı hastanenin hastalık ve ölüm kokan havasmdan olabildiğince uzak, güvenli bir yere getirdim. Ve umursamaz babasından da. Canlı ve huzurlu bir yer. Bunun için dünyada bir beyzbol sahasından daha iyi bir yer yok

"insanlar neden hastaneye gider biliyor musun?" diye soruyor Jason.

Sorunun retorik olduğunu varsayarak, bizi tamyan ve bize stadyum kapılarım açan güvenlik görevlisine selam veriyorum.

Jason kendi sorusunu yanıtlıyor: "Çünkü hasta oluyorlar."

t.me/teledergi

Şimdi anladım, dercesine başımı sallıyorum. Jason devam ediyor. “Hastanedeydim çünkü hastaydım. Kalbim kötü. Kalbin olmadan yaşayamazsın, biliyor musun?”

İnsanların neden hastaneye gittiğini biliyor muyum? Kalbin olmadan yaşayamayacağını biliyor muyum? Bu çocuk beni bir tür şakaya mı hazırlıyor? “Şurada oturalım.” diyorum ve kale arkasında, ön sıradaki birkaç stadyum koltuğunu işaret ediyorum. Yammda olmadığını fark edene kadar birkaç adım atıyorum. Hâlâ olduğu yerde duruyor, maskesinden birkaç derin nefes alıyormuş. Burun kanülü ile çıksa daha iyi olurdu ama insanların içinde öyle dolaşmak istememesini anlayabilirim. Özellikle de onun gibi bir çocuğun.

Daha iyi hissettiğinde yanıma geliyor. Javier Gonzalez, kafeste fenomenini sergilerken, sert plastik bir koltuğa yerleşiyorum. Dedikodulara göre eleman her an Ulusal Lig’e çıkabilir.

“Bu adamlar beyzbol oynuyor.” diyor Jason. “Topa olabildiğince sert vurup kaleleri dolaştığın bir oyun bu.”

“Eğer kaleye ulaşırsan takımın bir puan kazanır.” diyorum, o şaşkın bakışlan arasında. “Aslında biraz biliyorum.” diyorum.

“Ama sen yaşlısın.” diyor. •

“Yüz yıl uzun bir zaman. İnsan bu kadar sürede çok şey öğrenebilir.”

Jason koltuğunda kıpırdanıyor, sanki birden rahat bir pozisyon bulamıyor gibi. Tüm dünya görüşü altüst olmuş gibi. “Utanmana gerek yok” diyor

“Utanmak mı? Neden utanayım ki?” Gerçek şu ki yaşlılık pek çok utanç verici anı beraberinde getirir ama çocuğun tüm bunları bilmesine gerek yok

“Her zaman bir şeyler unutmaktan falan.” diyor. “Biliyorum. Sorun değil.”

Javier ortaya bir top atıyor. Jason’la daha ciddi konuşmayı düşünüp sonra vazgeçiyorum. Görünüşe göre evde yeterince bunu yaşıyor. “Bu Alzheimer,” diyorum, “ve her yaşlı insanda olmaz. Aslında

t.me/teledergi

Doktor Keaton zihnimin yaşıma göre oldukça keskin olduğunu söylüyor.”

Jason’ın alnındaki kırışıklıkta en son ne zaman bu kadar şüphe gördüğümü hatırlamıyorum. Genç arkadaşımı ne çaresiz ne de beyinsiz olduğuma ikna etmem gerekecek, bu kolay olmayacak. Ona büyüklerine biraz saygı göstermeyi öğretmenin de faydası olurdu.

Javier’in topu fırlatmasını izliyoruz. Çizgi sürmeler, paslar, sayı vuruşları... Tüm bu abartının sebebini anlıyorum. Elemanın her alanda gücü var. İnce ceketimin iç cebinden bir not kâğıdı çıkanyorum. “Sanırım bunu hastanede düşürdün.”

“Listem!” Jason elimden kapıyor, bir süre kâğıda bakıyor ve sonra beni kucaklıyor.

“Tamam, tamam.” diyorum. “Bana bu kadar duygusal davranma.” Biraz beceriksizce sırtım sıvazlıyorum, sonra onu nazikçe itiyorum. Günümüzde insanlar çok... sevecen. Benim zamanımda böyle değildik. Her şeyi söylemek için bir el sıkışma ve kısa bir bakış yeterliydi. Jason sonunda geri çekildiğinde gözlerinde yaşlar var. Nota sanki kutsal bir emanetmiş gibi bakıyor.

“Senin için bu kadar önemliyse ezberlemelisin.” diyorum.

“Ezberledim zaten. Aynen.”

“Aynen” ne demek bilmiyorum ama bunu küçük dostuma söylemek de istemiyorum. “O zaman listeye neden bu kadar ihtiyaç duydun ki?”

Kâğıdı göğsüne sıkıca basıyor. “Doktor kalbimden bahsettikten sonra bunu yazdım. Yeni bir kalp almazsam altı ay içinde öleceğimi söyledi. Korktum ve listemi yaptığımda kendimi daha iyi hissettim. Şimdi onu cebimde taşıyorum.”

Doktorların onun yaşındaki bir çocuğa böyle bir tahminde bulunup bulunmaması gerektiğinden emin değilim. Ama mantıklı galiba. Sonuçta bu onun hayatı. Zavallı çocuk. Ona altı ayın ne zaman verildiğini sormak istiyorum ama bu beni ilgilendirmez sanırım. “O zaman listeye başlamalıyız, aynen mi?”

t.me/teledergi

Bana yine o bakışı atıyor, saçmalıyormuşum gibi. Belki de bu kelime böyle kullanılmıyordun Ama sonra, gerçek olduğundan emin olmak istercesine, not kâğıdına dokunuyor. “Dördüncü maddeden başlayabilir miyiz? Annemin gerçekten iyi bir erkek arkadaşa ihtiyacı var.”

“Bir numaradan başlayalım ve nasıl gittiğine bakalım.”

Jason bir an düşünüyor, sonra da ayağa kalkıyor ve Beatles’ın dünyayı sallarken yaptığı gibi poposunu sallıyor, alt dudağım ısırıyor ve gözlerini kapatıyor. Böylesine uygunsuz bir şey görmeyeli onlarca yıl oldu ve çocuk daha on yaşında. Üstelik o tiz, ergenlik öncesi sesiyle şarkı söylemeye başlıyor. .

"Bir kızı öpeceğim, evet, kir kızı öpeceğim. Tam dudaklarından, o yüzden dikkatli ol, kir kızı öpeceğim...”

“*Vay* be!” diyorum, hem gözlerimi hem de kulaklarımı kapatarak. Bunu izlemek bile günah olmalı. Boyumdan büyük bir işe kalkışmış olabilirim. Ama bu kutlamadan sonra nasıl geri adım atacağımı bilemiyorum.

“Bay McBride!” diye bir ses geliyor sahadan. Javier Gonzalez, sahayı tribünlerden ayıran tuğla duvarın diğer tarafında, hemen altımızda. Ağın üzerinden el sallıyor ve ağır bir İspanyol aksanıyla konuşuyor: “Vuruşum hakkında ne düşünüyorsunuz? İyi mi?”

Çocukla birkaç kez konuşmuştum. Ne zaman maça gitsem yaygara koparıyorlar. Eskiden kimse beni fark etmesin diye burun kanatan denen bölümden bilet alırdım ama şimdi oraya çıkmak için biraz yardıma ihtiyacım oluyor. Şimdi her zaman beni kale arkasına yerleştiriyorlar. Ücretsiz. Bir kere Cûb’san, hep Cub’sın derler.

“Oldukça iyi.” diyorum Javier’e. “Yine de topun arkasında kal. Ağırlığını geride tut.”

Gerçekte çocuğun vuruşu mükemmel. O vuruşla ben Ulusal Lig’de beş yıl daha oynardım. Ama bugünlerde çocukların egolan fazlasıyla şişkin.

“Teşekkürler, Bay McBride. Deneyeceğim.”

t.me/teledergi

Yanımda mekanik bir vızıltı duyuyorum ve Javier yedek kulübesine koşarken dönüp Jason'ın oksijeninden derin bir nefes çektiğini görüyorum, gözleri iki kat büyümüş.

"Seninle konuştu!" diyor Jason.

"Evet, öyle oldu. O sadece bir oyuncu." Başka bir oyuncu, tanımadığım biri, yanımdan geçerken beni selamlıyor. El sallıyorum ve başımla selam veriyorum. "Kim olacak?" diye soruyorum Jason'a.

"Ne?" diye yanıtlıyor, beyzbolu bilmemin ve bazı oyuncuların beni tanımasının şokunu atlatamamış gibi. Aslında hepsi beni tanıyor ama Jason'ın bunu bilmesine gerek yok.

"Şanslı kız." diyorum ve bana yine o şaşkın bakışı attığında başımı sallıyorum. "Kimi öpeceksin?"

"Bilmiyorum. Bir kızı."

Daha kötüsü olamazdı. Bu çocuk benim beyinsiz olduğumu mu düşünüyor? "Peki, okulda konuştuğun bir kız var mı?"

"Ney?"

Tanrım, bu çocuk! "Bir *kız* var mı *okulda? Hoşlandığın?"*

"Neden öyle sormadın ki? Mia Harmon. Fen dersinde yanında otururdum. En azından hastanede olmadığım zamanlarda. Bazen öğle yemeğinde saçına elma püresi sürerdim."

Elma püresi yorumu bir şeyleri açığa çıkanyor: Bu çocuğun başka bir dördüncü sınıf öğrencisini öpmesine yardım etmek muhtemelen iyi bir fikir değil. Mia Harmon'ın babası bir çocuğun biricik kızını öptüğünü duysa pek memnun olmaz. Özellikle de bu çocuk gibi poposunu sallayabilen bir çocuğun. "Mia Harmon harika olabilir ama bence gözümüzü biraz daha yukarı dilemeliyiz."

"Ney?"

Bu artık beni çileden çıkanyor. Eğer iletişim kuracaksak aynı frekansta olmalıyız. "Birincisi *ney* değil o, 'ne'. Daha iyisi 'pardon' ya da 'affedersiniz' olabilir. Ama bu kadar homurdanma yeter." Omuz silkerek yanıt veriyor ama şimdilik üzerinde durmamaya karar veriyorum. Belki öğretmeye çalıştıklarımın bir kısmı zamanla ona yerleşir. "İkincisi, hedefin. Bence hedefini biraz daha yukan koymaksın."

t.me/teledergi

Bir an derin düşüncelere dalıyor. “Pardon ama, ne?”

En azından deniyor. “Şimdiye kadar gördüğün en güzel, en etkileyici, en çekici kız kim?”

‘“Ateşli’ demek istiyorsan, o zaman Sharon Stone, tartışmasız.”

“Harika. Sharon Ştone kim? Okuldan bir kız mı?”

“Sharon Stone kim mi? Şaka yapıyor olmalısın. Hasta kalpleri ve beyzbolu biliyorsun ama Sharon Stone’u bilmiyor musun? O gelmiş geçmiş en seksi film yıldızı.”

Neden aynı frekansta olmadığımızı anlıyorum. “Tamam, dinle...” diyorum. “Şimdiye kadar tanıştığın en... ateşli... kız kimdi?”

Jason ağzım açıyor, boğazım işaret ediyor ve sanki stadyum koltuğuna kusacakmış gibi yapıyor. “Bir şeyi kesin bilmelisin: Yaşlı insanlar asla ‘ateşli’ dememelidir. Ama muhtemelen Mindy Applegate’ti.”

“Onun da kim olduğunu bilmeli miyim?” diye soruyorum.

“Muhtemelen. Lemon Grove Lisesi’nin amigo kız takımımn kaptam. Bacakları çok uzun ve bronz. Bir keresinde diğer amigo kızlarla birlikte sigara içmeye karşı eylem için okulumuza gelmişti ve ayakkabısım bağlamak için eğildiğinde arkadaşım Tommy onun eteğinin altını görmüş. Onun en büyük...”

“Dudaklarına odaklanalım...” diyorum. Aman Tanrım. On yaşındayken böyle değildik biz. “Listende bir kızı dudaklarından öpmek istediğin yazıyor. Dudaklar. Mindy Applegate’in dudaklarım öpmek ister misin?”

“Henlt yani!” diyor ve bu kelimeyi yanlış kullandığından eminim. “Ama bu, dünyadaki en imkânsız şey gibi.”

Bu çocuk listesinin geri kalanına hiç baktı mı?

Bu deneyimin umduğum gibi sonuçlanmayacağım düşünmeye başladım. Daha kolay olacağım düşünmüştüm. En azından aym dili konuşabilirdik. Gençliğimden beri dünya çok mu değişti?

Konuyu değiştirmeye hazırlanıyordum, belki öğleden sonrayı Jason’la geçirip soma onu geri götürecek ve Büyük Kardeşlik programındaki kadına bu işin yürümeyeceğini söyleyecektim ki Jason’ı

t.me/teledergi

listesine bakarken görüyorum. Öylece bakıyor, kâğıdı can simidi gibi tutuyor. Ve istemsizce oksijen maskesini solgun yanaklarına dayıyor. Ve işte bir anda artık hayatta en çok istediğim şey, küçük dostum Jasohın Lemon Grove Lisesi'nin amigo kız kaptanını öptüğünü görmek oluyor.

"Biliyorsun..." diyorum. "Düşündüğün kadar imkânsız olmayabilir." Birden tüm dikkatini bana veriyor.

Koltuktan kalktığımda homurdanmalarıma gülüyor ama stadyumun çıkışına doğru giderken, hemen yanımda bitiyor, tekerlekli oksijen konsantratörü arkasında gıcırdıyor.

"Seninle keşif yapmamızın vakti geldi." diyorum.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Dokuzuncu Bölüm

“Hangi cehenneme gidiyoruz biz ya? Liseye gideceğimizi söylemiştin.”

Neredeyse yoldan çıkacaktım. Çocuklar ne zamandan beri büyüklerinin önünde böyle konuşmaya başladı? Benim zamanımda böyle bir şey yapsaydım biri beni kulübenin arkasına götürüp öyle bir döverdi ki üç gün oturamazdım.

Ama bu da işleri halletmek için en iyi yol olmayabilir. Bu yüzden nasıl yamt vereceğimi düşünmek için birkaç dakika ayınyorum. “Cehennem hafife alınacak bir şey değildir.” diyorum. “O yüzden kullandığın kelimelere dikkat et. Ve başka bir yoldan gideceğim.”

“Neden?”

“Acilen birini görmem gerek.”

“Kimi?”

“Torunumu. Bize eşlik edip etmeyeceğini öğrenmek istiyorum.”

Homurdanmasını duymazdan gelip arabayı Chance’in garaj yoluna çekiyorum. Gösterişli bir ev, Chance gururla böyle der ama Jason’ın babasımn evi kadar büyük değil. Yine de bu küçük bilgiyi kendime saklayacağım. Chance elli kilometre içinde kendisinden daha fazla parası olan biri olduğunu bilse, öne geçmek için elinden geleni yapar. Böyle bir şeyden sorumlu olmak istemem.

t.me/teledergi

Jason Chevy'den kaçıyor, oksijen tüpü hemen arkasında kapıya doğru koşuyor ve ben yetişip parmağını aşağı çekene kadar zili yarım düzine kez çalıyor. Birkaç saniye sonra Chance kapıyı açıyor, şimdiden öfkeli. Bu kısa ziyarete böyle başlamak istemezdim. Kaşlarını çatarak önce Jason'a, sonra da bana bakıyor. Çocuklardan hoşlanmadığını anlamak için dâhi olmaya gerek yok. Ama yine de Jason gibi biriyle hiç karşılaşmamıştır.

"Merhaba, benim adım Jason ve büyükbaban benim kardeşim ve şimdi Mindy Applegate'i dudaklarından öpmeye gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Ben daha farklı ifade ederdim ama artık bunun için çok geç. Chance'in nabız gibi atan çenesine bakınca çocuğu biraz oyalamanın iyi bir fikir olduğunu anlıyorum. "Sen istersen biraz içeride otur." diyorum Jason'a. Ama Chance kapının büyük kısmını kapalı tutuyor ve kalan açıklığı da vücuduyla kapatıyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum büyükbaba. Kaldırımda falan oynasa olmaz mı?"

Jason reddedildiğini anlamış gibi görünmüyor. Hâlâ gülümsüyor ve davetine bir cevap bekliyor. Omzuna dokunup, "Birkaç dakika şöyle geçer misin?" diyorum. "Burada bekle, birazdan döneceğim. Uzaklaşma. Yola çıkma sakın."

Jason'ın aradan çekilmesiyle Chance penceresinden içeri beyzbol topu fırlatmışım gibi bana dönüyor. "Bütün bunlar da ne demek oluyor? Evime bir çocuk mu getiriyorsun?"

"Zehirli değil."

"Öyle diyorsan... Kim bu?"

"Benim küçük kardeşim. Hani şu program var ya?"

"Bunun için biraz yaşlı olduğunu düşünmüyor musun?"

Kısmen ne kadar kızgın olduğumu görmesini istemediğim için, kısmen de Jason'ı kontrol etmek için Chance'e arkamı dönüyorum. Ama çocuğu hiçbir yerde göremiyorum. Ne kaldırımda, ne arabanın yanında, ne de arabanın içinde. Kalbimin yerinden çıkacakmış gibi çarptığım hissediyorum, ta ki evin yan tarafında sekerek bir

t.me/teledergi

kediyi kovaladığını görene kadar. Kedi uzaklaştığında Jason başı dönüp düşene kadar ön bahçede daireler çizmeye başlıyor. Oksijen tüpü de kendisiyle birlikte devrildiğinde ise içimden sanki bir şeyler kopuyor. Acaba o şey patlayabilir miydi? Tanrıya şükür patlamadı.

"Bilgisayar makinesi için teşekkür etmek istedim." diyorum, hâlâ Chance'e bakmadan. Böyle şeyler söylemek benim için kolay değil. Tabiri caizse doğamda yok. "Görünüşe göre onu kullanabiliyorum."

"Gerçekten mi? Çözdün mü?"

"Evet, tabii." diyorum. İşin aslım bilmesine gerek yok.

"Bir saniye bekle..." diyor Chance. İlk kez kapıdan dışarı çıkıyor ve Loch Ness Canavarı'nı görmüş gibi gözlerini kısarak Chevy'ye bakıyor. "Bu senin araban mı? Lütfen buraya arabayla gelmediğini söyle."

"Çocuk yeterince büyük değil."

"Büyükbaba, ehliyetin bile yok. Başının belaya girebileceğinin farkında mısın? Birine çarparsan ne olur? Birine *zarar verirsen* ne olur?"

"Dikkatliyim." diyorum. "Hız limitinin altında ve artık geri geri gitmeden."

Chance bir çocukla uğraşıyormuş gibi derin bir iç çekiyor. Samrım burada iki çocuk var, ben ve Jason. Ama şu anda Chance yerine Jasorila aynı grupta olmayı tercih ederim.

"İnanılmaz." diye mırıldanıyor. "Peki ne istiyorsun büyükbaba? E-posta makinesi için teşekkür etmek üzere yoldaki herkesi tehlikeye mi attın? Çocuk birini öpmekle ilgili ne dedi öyle?"

"Çocuğun bir listesi var. Beş dileği. Ölmeden önce yapmak istediği şeyler. Ben de ona yardım ediyorum."

"O kadar hasta mı?" Chance ilk kez ilgiyle Jasoha bakıyor - çocuğun yanında oksijen tüpü taşıdığını fark etmedi mi? Ama yine de aklından neler geçtiğini anlayamıyorum. Bu an o kadar uzun sürüyor ki neredeyse "*Take Me Out to the Ballgame*[n] şarkısını

t.me/teledergi

söyleyebilirdim. Ona güzel, sevgi dolu bir şeyler söylemek, istiyorum. Ama aklıma öyle bir şey gelmiyor.

"Jason'ın dediği gibi. Bence sen de gelmelisin. Gerçi bugün sadece keşif yapıyoruz."

Chance çimenlerin üzerinde sırtüstü yatan Jason'a bakıyor. "Hiç sanmıyorum büyükbaba. Çocuklarla aramın nasıl olduğunu bilirsin."

Jason'la birlikteyken hissettiklerimi anlatmak istiyorum. Hayata duyduğum yeni saygıyı. Yeniden genç olma hissini. Ben yıllardır böyle hissetmemiştim ve Chance muhtemelen hayatında hiç böyle hissetmemişti. Ama bunları nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Her şeyi öylece bırakamam büyükbaba. İşim var, biliyorsun değil mi?"

"Anlamıyorsun. Bu çok önemli. Genç hissetmek hayatı yaşamaya değer kılan şeydir."

"Hayır, istediğini yapacak paraya sahip olmak hayatı yaşamaya değer kılan şeydir. Kulağa alaycı geldiğini söylemeden önce git ve tüm paranı dağıt, bir süre sokaklarda yaşa. Sonra da gel bana genç hissetmekten bahset."

Bana o bakışım atıyor. İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu bildiğimiz halde benim için üzüldüğünü söyleyen o bakışım. Gerçek şu ki benden utamyor.

"Unut gitsin." diyorum.

"Tamam, büyükbaba." Ben daha'arabaya doğru ilerlemeden Chance kapıyı kapatıyor. "Dikkatli ol."

t.me/teledergi

Onuncu Bölüm

Öğleden sonra beş Sezon öncesi futbol antrenmanının sonu. Jason'la tel çite yaslanmışız, karşımızda ise ter içindeki genç futbolcular yürüyor. Kask ve omuzluklarım taşırken kolsuz tişörtleri, genç kollarım sergiliyor. Kramponları asfaltta çıtırdıyor.

Bir zamanlar ben de futbol oynardım. Bir çocuğun hayal edebileceği kadar spor yaptığı zamanlardı. Ancak o dönemlerde antrenmanlar yalnızca bir saat sürerdi. Çoğu çocuk, hasat zamarunda gün ışığında evde olmak zorundaydı. Ancak bu çocuklar, akşam yemeğine yetişmek üzere işlerini tamamlamak üzere.

Karşıdaki otoparkta Mindy Applegate, takımına tezahürat yaptırıyor: *Haydi bastır! Haydi! Bastır haydi!*

Açık ağzından akan salyayı ceketimin koluyla silerken Jason yutkunuyor ve "Çok güzel." diyor.

Bir arabanın arkasına saklanıp iki gerçek casus gibi sırt sırta vermiş duruyoruz. Dizlerim acıyor ama otururşam Jason'ın yardımı olmadan kalkamam diye endişeleniyorum. Ancak, şu an kafamızı meşgul etmemiz gereken daha önemli şeyler var.

"Bu şapkayı tak." diyorum ve fötr şapkamı çıkanp Jason'ın başına geçiriyorum. Gangster filmlerinden fırlamış gibi görünüyor.

"Neden?"

t.me/teledergi

“Mindy Applcgate bir dahaki sefere seni tanımasın diye. Tüm planı mahvedebilir.”

“Hangi plan? Ne yaptığımızı biliyor muyuz?”

“Güven bana...” diyorum. “Ve bunu burada bırak.” Oksijen tüpünü yanıma çekip destek olarak kullanıyorum, “işte plan,” diyorum, “amigo kızlar su molası aldığında Mindy Applegate’in en uzağındaki kızın yanına git ve ona Mindy’nin erkek arkadaşının kim olduğunu sor.”

“Ney? Neden onun erkek arkadaşıyla ilgileneyim ki? Benimle çıkmayacak.”

Bir an duraksıyorum, sonra “çıkmak” ifadesinin anlamım düşünüyorum. “Seninle çıkmasına gerek yok.” diyorum. “Sadece bir öpücük için başına bir bela alıp almadığımızı bilmemiz lazım.”

“Aşk uğruna ölmekten korkmam.”

Bu noktaya kadar, çocuk herhangi bir konuda ciddi olmadığı için şimdi de şaka yaptığım düşünüyorum. Ama bu kez ciddi. Farkında olmadan göğsüne bakıyorum ve bu kadar güçlü bir kalbin nasıl bu kadar kırılgan olabileceğini merak ediyorum. Sonra amigo kızlar mola veriyor ve hepsi yakındaki su şişelerine doğru yürüyor. “Şimdi tam zamanı!” diyorum.

Jason arabanın etrafından dolaşıp, parktaki dev meşe ağacına doğru parmak uçlarında koşuyor. Ona bu kadar gizemli davranmasını söylememiştim. Dışarıdan bakıldığında oldukça şüpheli görünüyor. Dikkatini çekmek için kısa bir ıslık çalıyorum ve durmasını işaret ediyorum. Ama anlamıyor. Bunun yerine ellerini tabanca şeklinde kaldırıp fötr şapkamı ezerek korkunç bir takla atıyor.

Artık ağacın arkasında değil ve boynunu ovuşturuyor, çünkü sanırım bir kök üzerine düşmüş. Amigo kızların hepsi ona bakarken çemberin dışındaki kıza doğru yürüyor. Kız oturmuş, sırtım esnetiyor ama Jason’ı görünce, savaşmaya ya da kaçmaya hazır bir duruş alıyor.

Ne konuştuklarını duyamıyorum ama Jason kıza çarpıyor (sanırım fötr şapka görüşünü engelledi) ve bir şeyler söylüyor. Kız şaşkın

t.me/teledergi

görünüyor, ama cevap verir vermez Jason bana doğru koşmaya başlıyor. Çok hızlı dönüyorum ve neredeyse dengemi kaybediyorum. Arabaya yaslanıyorum ve birkaç saniyeyi ayakta kalmaya çalışarak geçiriyorum. Sonra oksijen tüpünü alıp diğer yöne yürüyorum ki amigo kızlar yüzümü görmesin.

Jason nefes nefese ve adrenalin dolu bir şekilde yanıma geliyor.

Çocuk gerçekten azimli, hakkını vermek lazım. "Erkek arkadaşı yokmuş." diyor nefes nefese. Koşu onu gerçekten yormuş. Doktorunun egzersizden kaçınmasını önerip önermediğini merak ediyorum. Bu, muhtemelen bilmem gereken bir şey. "Ama futbol takımının oyun kurucusu Jarrod Miller'dan hoşlanıyormuş."

Plan yapmak biraz zaman alıyor çünkü beynimdeki çarklar yavaş dönüyor. Ama harekete geçirdiğimde, yine de iyi bir plan yapabiliyorum.

"İyi iş, asker!" diyorum. Şapkamı geri alıyorum, haşan düzeltmeye çalışıyorum ve tekrar başıma takıyorum. Jason hemen oksijen tüpüne yöneliyor ve birkaç derin nefes alıyor. "Bir gün bekleyelim, böylece şüphe uyandırmayız." diyorum. "Ama bu gece yatmadan önce dudaklarına biraz krem sür. Çünkü yarın, Mindy Applegate'i öpeceksin."

t.me/teledergi

t.me/teledergi

On Birinci Bölüm

Eve döndüğümde telesekreter ışığı yanıp sönüyor. Düğmeye basıyorum ve bir kutu mantı açıyorum.Tanelerini bir kâseye boşaltırken Brandon Chilson'ın sesi odamı dolduruyor.

"Murray, merhaba, ben Brandon. Neden beni geri aramadın? Kulaklık işi ne oldu? Yöneticini görmezden gelmek pek hoş değil, biliyorsun. Ben senin yanındayım.

Neyse, Doktor Keaton seni o resim işine ikna etti mi diye merak ediyordum. Ayrıca bir fıstık ezmesi reklamı için çekim var. Yaşlı bir adam arıyorlar ve sen tam onlara göresin. Seçmeler çarşamba günü 16.00da O'Connor Binasının 223 numaralı odasında. Orada ol, tamam mı? Sen tam aradıkları kişisin. Kolay para, Murray. Bana güven."

Mesajı görmezden gelip mantılarımı ocakta üç dakika yirmi saniye —sihirli sayı— pişiriyorum ve Chance'in burada olmamasının iyi olduğunu düşünüyorum. Modellik kariyerim onu epey eğlendiriyor. Buna Geriatri Kulübü Yıllığı diyor.

Bir bardak su dolduruyor ve Jenny'yle oturduğumuz yuvarlak, ahşap masada yemeğimi yiyorum. Sonra bulaşıkları yıkayıp oturma odasına geçiyorum.

Bu eski bir ev ve oturma odasının üstünde bir tavan arası var. Neredeyse on yıldır oraya çıkmadım ama bu gece bir şey beni oraya çekiyor. Köşeden bir süpürge sopası alıp örümcek ağlarım temizli-

t.me/teledergi

yorum. Sonra tavanın ortasından sarkan ipe uzanıyorum. Sopayı bir sağa bir sola» ardından tekrar sola sallayarak bir düzine deneme sonucu nihayet ipi yakalıyorum ve ip ulaşabileceğim bir yere düşüyor

İpi çekiyorum ve kare şeklindeki kanatlar açılıyor ve merdiven aşağı, zemine kadar kayıyor. .

Tırmanmam on dakika sürüyor ve eminim Chance neyin peşinde olduğumu bilse beni azarlardı. Ama düşüp kalçamı kırmamaya kararlıyım. Beni bir "huzurevine" ya da adına her ne diyorsa oraya göndermesine sebep olmayacağım. Duyduğuma göre, bir sağlak bir solaktan ne kadar uzaksa oralar da bir evden o kadar uzakmış.

Tavan arası küçük bir sığınak kadar ve örümcek ağlarıyla dolu. Tavanın ortasındaki küçük bir zinciri çekiyorum ve çıplak bir ampul yamyor. Burada pek bir şey yok. Çoğunlukla kupalar, madalyalar ve benzer şeyler. Benim için özel olan birkaç beyzbol topu, bunların arasında Ulusal Lig'deki bininci vuruşum da var. Bir sürü örümcek. Ama şu anda aradığım şey bunların hiçbiri değil.

Odanın arka tarafında bir sandık var ve ben sadece onunla ilgileniyorum. Açtığımda şiddetle gıcırdıyor ama aradığım şey en üstte, plastik bir kılıfın içinde. Bir 1934 Topps ve şimdiye kadar sahip olduğum' en iyi görünümlü beyzbol kartı. Çoğu yıl, bana bir sopa verip kötü bir fotoğrafımı çekerlerdi. Vuruş yaparken durmamı söylerlerdi. Sanki yedek kulübesinin dışında biri beyzbol topuna vurabilirmiş gibi.

Ama 1934'te, Ulusal Lig'deki son yılımda, fotoğraf gününü kaçırdım. Jenny ve ben bir gece önce dışarı çıkmıştık. Makarna ya da benzer bir şey yemiştik. Ve hayatımın en kötü mide ağrısını yaşadım. O geceyi ve ertesi günü tuvalette geçirdim. Jenny çok kötü hissetti. Tost ve tavuk çorbası yapıp beni iyileştirdi ama fotoğraf çekimine yetişemedim. Bu yüzden oyun sırasında bir aksiyon fotoğrafı çekmek zorunda kaldılar. Beni tam topa vurduğum an, en uzanmış pozumdayken çektiler. Eski topraklardan biri gibi övünmek istemem fakat bu beyzbol kartındaki fotoğraf, hayatımda

t.me/teledergi

cn atletik göründüğüm halim. Genç bir adamın en iyi döneminin fotoğrafı. Ve bu, asla yanımdan ayırmayacağım tek kart, tek hatıra. Bu kartı mezara kadar yanımda götüreceğim, söz veriyorum. Kemiklerimle birlikte gömülsün. Peder James'e bile, Chance'in ona pis ellerini sürmesine izin vermemesini söyledim.

Beyzbol kartına uzun süre bakıyorum, eskiden beyzbol sahasında geçirdiğim o güneşli günleri hatırlıyorum. Dizlerim zonklamaya başladığında, kartı isteksizce sandığa geri koyuyorum, içeride, unuttuğum eski bir plak çalar var. Tozunu silmeye ya da plağı incelemeye zahmet etmiyorum. Basitçe kaldırıyorum, eski bir prize takıyorum ve çalıştırıyorum. Fişe eğildiğim için dizlerim tutuluyor, bu yüzden farelerin kemirdiği ekose kumaştan bir sandalyeye oturup dinliyorum.

Bir çatırtıyla başlıyor. Sonra, hem derin hem de boğuk bir ses tavan arasını dolduruyor.

Murray McBride sahaya çıkıyor. Otuz yedi yaşındaki tecrübeli sol açık bu sezon. 226 vuruş ortalamasıyla oynuyor ve birçok kişi bu sezonun onun Cubsformasıyla son sezonu olacağını düşünüyor. Ayrıldığında Chicago onu kesinlikle özleyecek.

Bu, bir oyunun kaydı olmalı. Eski bir arkadaşımın yıllar önce birkaç oyunu plağa kaydettiğini hatırlıyorum. Bu, onlardan biri olmalı.

Kayıttaki ses, beni geçmişe, mavi gökyüzüne, yeşil çimenlere, deri ve çam katranı kokusuna götürüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yeniden otuz yedi yaşındayım.

Bob Reynolds rüzgârı kesiyor ve ateş ediyor. İlk vuruş için orada, iç köşeye sert bir hızlı top.

Atışı hatırlamıyorum. Maçı da hatırlamıyorum. Otuz yedi yaşındaysam sene 1934 olmalı. Son sezonum. Sandıktan 1934Topps beyzbol kartımı çıkarıyorum. Ellerimde tutuyorum, sadece tadım çıkarmak için.

Reynolds işareti arıyor... şimdi buldu. Tekme atıyor ve ateş ediyor... McBridedan bir salıncak ve bir ıska. Yaşlı Murray McBride bu sefer kesinlikle kandırıldı.

t.me/teledergi

Yaşlı Murray McBride. Keşke beni şimdi görebilseydi.

İnsanlar McBride'ın son demlerini yaşadığını söylerken işte bu tür şeylerden bahsediyorlar Uzun süredir çok güçlü bir Ulusal Lig oyuncusu olmuştu ama hepimizin bildiği gibi bu, genç adamların oyunu. Reynolds yakalayıcısını sallıyor, şimdi hoşuna giden bir şey buldu. McBride'ın son vuruşundan sonra başka bir falsolu top daha geleceğini tahmin ediyorum.

Falsolu bir top gönder bakalım. Meydan okuyorum. Gençken o topa gerçekten vurabilirdim. Ligde korktuğum tek bir atıcı yoktu. Otuz yedimde bile! Pazar gününün en güzel kıyafetlerini giymiş kalabalık seyircilerini neredeyse görebiliyorum.

Ve işte Reynolds'dan geliyor... evet, yine birfalsolu top ama McBride bunun üzerine atlıyor ve sol saha yönüne gidiyor. Greenburg geri çekiliyor, uyarı çizgisinde... ve topu yakalayamıyor! McBride ikinci üsse koşarken üçüncüye gidiyor, bakın nasıl koşuyor! Hâlâ hareket edebiliyor. Üçüncü atış geliyor... ve McBride kayıyor ve güvende! Murray McBride, sezonun beşinci üçlüsüyle üçüncü kez güvende. Ah, belki de bu yaşlı adamın deposu henüz tükenmemiştir. Murray McBride, dünyaya hâlâ yeteneğini koruduğunu gösteriyor.

Spikerin sesi devam ediyor ancak arka planda kayboluyor gibi. Düşüncelerim çok gürültülü. Anılarım çok güçlü. Jenny'den, çocuklardan uzakta geçirdiğim onca zamanı düşünüyorum. Şehirden şehre seyahat ettiğim onca zamam. Onlardan uzakta geçen her günü. Okul ödevlerini, sporlarını, kız arkadaşlarını... aslında hayatlarım kaçırıyordum. Ben top oynamayı bıraktığımda çocuklar büyümüştü ve tam da onlara öğrettiğimiz şeyi yaptılar! Dünyaya açıldılar ve kendilerine bir hayat kurdular. Evlendiler. Kendi aileleri oldu. Her zaman bir ilişkimiz vardı. Her zaman samimiydiler. Ziyaret ettiler. İrtibatı koparmadılar. Ama bana asla Jenny'ye baktıkları gibi bakmadılar. Bunun beni ne kadar incittiğini asla kabul etmemek için çok zaman ve enerji harcadım. Benim hatam değilmiş gibi davrandım.

t.me/teledergi

Uzanıp plak çaları durduruyorum. Kolum kurtuluyor ve spikerin sesi kesiliyor.

Sandalyeye oturup ağlamaya başlıyorum, beyzbol kartıma dört elle sarılıyorum. Jenny'nin cenazesi hariç hayatımda hiç olmadığı kadar çok yaş akıyor yanaklarımdan. Yüzümü sıkıca kapatıyorum ama faydası yok.

Kayıp gençliğim için ağlıyorum. Jenny ve çocuklar için ağlıyorum. Kaçırdığım her şey için ağlıyorum. Kalbinde hissettiği şeyleri söyleyebilen bir adam olamadığım için.

Oğullarının dünyalara bedel olduğunu bilen bir baba olamadığım için ağlıyorum.

Kime: MurrayMcBride@aol.com

Kimden: jasoncashmanrules@aol.com

Konu: Yakalarsam muck muck

Saygıdeğer Bay Murray McBride'a,

Kanka, cidden bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Aile Bağları'nın tekrarında buna benzer bir şey duymuştum. Sonunda babamdan ayrıldım ve anneme geri döndüm, sana kendimle ilgili bir şey söylemem gerektiğini söyledi ve senden de bana kendinle ilgili bir şey söylemeni istemem gerektiğini söyledi. Böyle garip biri. Ve GRŞRZ ve ahahaha gibi şeyler yazmamamı çünkü ne anlama geldiklerini bilmeyeceğini söyledi ki bu imkânsız görünüyor. Sen dünyalı mısın?

Peki, tamam. On yaşında olduğumu biliyorsun. Listemi gördün. Benim hakkımda söylenecek fazla bir şey yok. Büyüdüğümde profesyonel bir beyzbolcu, profesyonel bir futbolcu ve belki de istersem profesyonel bir basketbolcu olacağım. Bonibon ve kola severim ama annem onları almama pek izin vermez. Kalbim yüzünden olduğunu söylüyor ama bence bu saçmalık. Saçmalık garip bir kelime ama an-

t.me/teledergi

nem küfür edemeyeceğimi söyledi. Yazım denetimi bile saçmalığın garip olduğunu düşünüyor. Yazım denetimi yazdığım her kelimeyi değiştiriyor.

Bu şimdiye kadar yazılmış en sıkıcı e-posta olmalı. Annem bazen çok aptal oluyor. Ama en azından iyi biri.

Sonra görüşürüz. Jason.

Not: annem "içtenlikle" yazmamı söyledi ama ona bu e-postayı yazmayı bu kadar çok istiyorsa kendisinin yazması gerektiğini söyledim ve bu onu susturdu.

Kime: jasoncashmanrules@aol.com
Kimden: MurrayMcBride@aol.com
Konu: Re: Yakalarsam muck muck

Sevgili Jason,

Mektubun için teşekkürler. Annen harika bir kadın gibi geliyor. Küfür etmemeni ve sağlıksız şeyler yememeni söylemesi doğru. Eminim seni çok seviyor. Kendimden bahsetmeliyim ama yüz yılın ardından bir mektupta anlatamayacağım kadar çok şey var.

Yarın seni görmeyi iple çekiyorum. Öpücük konusunda iyi şanslar.
Saygılarımla,
Bay Murray McBride

Kimden: jasoncashmanrules@aol.com
Kime: MurrayMcBride@aol.com
Konu: Re: Yakalarsam muck muck

Kanka buna "mektup" dediğine inanamıyorum. Çok komik. Ciddiyim.

t.me/teledergi

On İkinci Bölüm

Jason'ın büyük günü geldi. Chevy'mi babasının garaj yolundan çok daha farklı —daha normal— görünen, çatlak betondan, aralardan otların fışkırdığı bir garaj yoluna sürüyorum. Yeni bir kat koyu mavi boyaya ihtiyacı olan küçük bir çiftlik evi burası. Beyaz çerçeveler de pek iyi görünmüyor.

Ön verandadaki hasır sandalyelerde oturmuş, bir şeyler yudumlayan bir çift hoş görünümlü genç kadın var. Sarsaparilla içiyor olabilirler çünkü highball ya da benzeri bir kokteyl için çok erken. En azından benim için. Fakat başkalarının farklı tercihleri olabilir ve ne içtikleri de tabii ki beni ilgilendirmez.

Ben daha arabayı park edemeden Jason ön kapıdan çıkıyor. Çocuk gerçekten çok şık görünüyor. Timsah derisine benzeyen ayakkabılarla, ince çizgili, üç parçalı bir takım giymiş. Saçlan yana ayrılmış ve yarım kavanoz jöleyle iyice yapıştırılmış. Ceketinin iç cebinden yuvarlak bir kutu çıkarıyor, bir nane şekeri alıyor ve arabanın kapısını açıp içeri girerken ağzına atıyor.

"Çeyiz düzmeye mi gidiyorsun?" diyorum.

Jason söylediklerimi anlamadığı zaman duymazdan gelmeyi tercih ediyor. Acaba bunu benden mi öğrendi? "Mindy Applegate," diyor çenesini kaldırarak, "benim olmak üzeresin."

t.me/teledergi

Verandadaki hoş görünümlü kadınlardan biri el sallıyor ve Jason eliyle yüzünün yan tarafın.! kapatıp “Hadi sür.” diyor. “Ciddiyim, hadi gidelim.”

Ama anahtarı çevirip kontağı kapatıyorum. “Annen mi?” diyorum.

•Evet ama cidden kanka, gidebiliriz. O aldırmaz.”

“Bana bak,” diyorum, “son kez söylüyorum, benim adım kanka değil. Bay Murray McBride. Bay McBride da diyebilirsin sadece.”

“Tamam ama hadi gidelim artık olmaz mı?”

“Neden? Beni annenle tanıştırmak istemiyor musun?” .

İç çekiyor ve koltuğa gömülüyor. “Başımı okşayacak. Beni köpek yavrusu sanıyor.”

“Kulağa o kadar da kötü gelmiyor.” Bana bir çiçeği soldurmaya çalışıyormuş gibi bakıyor. “Belki bu sefer yapmaz çünkü nihayetinde ben de yanınızda olacağım.”

“İşte bu yüzden yapacak” diyor Jason. “Sen olmasan alnımdan öper ve yanağını yanağıma bastırırdı. İğrenç bir şey. Tiegahm annesi kadar kötü değil ama yine de kötü.”

“O senin annen.” diyor ve kapıyı açıyorum. Onun tarafina geçip onun kapışım da açıyorum. O kadar kaykılmış ki neredeyse vücudunun koltukla bir bağı kalmamış, destek için kapıya yaslanıp onun çıkmasını bekliyorum.

“Of yaa!”diyor. Oksijen tüpünü arka koltuğa yığıyor ve hüzünlü bedenini dışan çıkarıyor.

Verandaya vardığımızda annesinin kaşları gözlerini ışıldatacak şekilde kalkıyor. Kısa kahverengi saç ve küçük sevimli çenesiyle Jasonİn annesi tam bir afet.

“Merhaba.” diyor bülbül gibi bir sesle. “Siz Murray McBride olmalısmız.” İçkisini bırakıyor, ayağa kalkıyor ve kibarca elini uzatıyor. Elini tutuyorum ve yumuşak tenini öpüyorum. Sonra Jenny’yi düşünüyorum. Eminim şu an benden altmış yaş küçük bir kadınla flört edişimi izlerken kıkır kıkır gülüyordur. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa Jason’ın annesinin yanındaki kadın da öyle. O da

t.me/teledergi

beni selamlamak için ayağa kalkıyor. Parlak mor ve sarı çizgileri olan saçları kısa kesilmiş ve kabarık. Ama güzel bir gülümsemesi var, ben de kibarca başımı sallıyorum.

"Hanımefendi," diyorum Jason'ın annesine. "Harika bir oğlunuz var. Onunla zaman geçirme fırsatı bulduğuma çok memnunum."

"Ne mutlu bana!" diyor ve ben de acaba daha önce oğlu hakkında böyle iltifatlar almış mıdır diye düşünüyorum. Belki biraz abartmış olabilirim ama her anne, oğlu için güzel sözler duymaktan memnun kalır. "Umarım sizden iyi şeyler öğrenir." Jason'ın saçını okşuyor. "Ve bana lütfen Anna diyin. Bu da komşum Della. Siz bugün nereye gitmeyi planlıyorsunuz? Jason'ı takım elbisesiyle gördüğümüze göre büyük planlarınız olmalı. Ama nereye gideceğinizi bir türlü söylemedi. Sadece önemli bir iş olduğunu söyledi, büyük bir sırmış."

Ona söylemem gerektiğini biliyorum. Anneler oğullarının, neyin peşinde olduğunu bilmeyi hak ediyor. Ama Jason'ın köpek yavrusu gözleri ben daha ağzımı bile açamadan dikkatimi yakalıyor ve bunu yapamıyorum. "Evet, hanımefendi." diyorum. "Çok gizli erkek işleri."

Anna yüksek sesle, pırıltılı bir kahkaha atıyor. Jason'ın başını tekrar okşuyor, "ikinize de iyi eğlenceler. Bir ara sizi akşam yemeğine davet etmek isterim Bay McBride."

"Lütfen hanımefendi, bana Murray deyin."

"—Ne?! Neden sana böyle hitap etsin ki?"

"Ayrıca bir gün akşam yemeğinde size katılmayı çok isterim."

"Harika." diyor Anna. "Bu gece çalışmam gerekiyor, o yüzden Jason'ı babasının evine bırakabilirsiniz."

"Pisliğin evine yani..." diyor diğer kadın. Sonra yüksek sesle öksürmeye ve boğazını temizlemeye başlıyor. "Özür dilerim! Aman Tanrım, ne kadar üşütmüşüm."

Anna hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. Görünüşe göre diğer kadının araya girmelerine alışmış. "Jason'a akşam yemeği için size e-posta göndermesini söylerim. Bana bilgisayar becerilerinizle oldukça modern bir adam olduğunuzu söyledi."

t.me/teledergi

“Ben öyle bir şey demedim.” diyor Jason. “Hiçbir şeyden haberi yok.”

Annesine bakmaktan kendimi alamıyorum. Gülümsemesi çok sıcak ve davetkâr. Kendime kısa bir bakış izni veriyorum ve boynunun pürüzsüz kıvrımını fark ediyorum. Jenny’nin pek umurunda olmazdı.

“Bu doğru, hanımefendi. Ben sıradan bir rönesans adamıyım.”

Bu küçük yalanı Peder James’e itiraf etmek zorunda kalabilirim. Bir Tann adamının bir kadının büyüsüne kapılıp kapılamayacağını merak ediyorum. Jason elimi çekiyor ve iki kadına da hızlıca veda ediyoruz.

“Annen tam bir hanımefendi.” diyorum arabaya giderken.

“Ciddi misin? Bu çok iğrenç.”

“O anlamda söylemedim, tamam mı? Demek istediğim o gerçekten hoş bir hammefendi.”

Arabaya varmadan hemen önce, küçük bir çocuk sanki bizi gözetliyormuş gibi yan evin önündeki çalılığın etrafında koşturuyor. Jason arabaya doğru koşup kendini içeri atıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Çocuk aceleyle yanımdan geçip cama vuruyor. “Hey J.” diyor tiz bir sesle. “Ne yapıyorsun? Neden böyle giyindin? Nereye gidiyorsun? Bu kimin arabası? Annen bir yabancıyla gittiğini biliyor mu?”

“Kapa çeneni Tiegan!” diyor Jason arabanın içinden. “Tanrım. Kızlar çok sinir bozucu.”

Bir dakika içinde arabaya yaklaştığımda Jasohın haldi olduğunu görüyorum. Küçük çocuk küçük bir kızmış. Gerçi tersini düşünmek benim suçum değil. Beyzbol şapkası takıyor. Ne yazık ki Chicago White Sox şapkası. Şapkası kıvrık olduğu için yüzünü zar zor görebiliyorum. Ve mavi çoraplı adetik şortu dizlerinin üzerine kadar çıkıyor. Beyzbol forması bile var. Önünde *Cougars* yazıyor, küçükler liginde oynuyormuş gibi. Cama vuruyorum ve gürültülü bir mızmızlanmamn ardından Jas:on camı indiriyor.

“Arkadaşlarına böyle mi davranıyorsun?” diyorum.

“Hayır. O benim arkadaşım değil.”

t.me/teledergi

“Kim o?”

“Benim adım Tiegan efendim.” diyor kız ve elini **uzatıyor.** “Tiegan Rose Marie Atherton. Birinci kale kızı ve temiz vurucu.”

Bu çocuk beni biraz şaşırttı... Aslında onda ne olduğunu tam olarak söyleyemem. Belki kendine güveni? Ya da olgunluğu. Jason on yaşında bir çocuk. On yaşında gibi düşünüyor, on yaşında gibi davranıyor, on yaşında gibi görünüyor, cüssesi dışında. Ama bu kızda yaşının ötesinde bir şeyler var. “Sizinle tanışmak bir zevk, Tiegan Rose Marie Atherton. Benim adım Murray McBride. Jason’ın bir arkadaşıyım.”

“Ne güzel.” diyor, bir insanın yapması gerekenden daha fazla zıplayarak. “Ben de Jason’ın bir arkadaşıyım.”

“Hayır!” Jason ön camdan dosdoğru önüne bakarak bağırıyor.

“Onu nereye götürüyorsun?”

Bir an tereddüt etsem de gerçeği söylemeye karar veriyorum. “İlk defa bir kızı öpecek, hepsi bu. Dileklerini gerçekleştirme olayı, anladın değil mi? Sizinkiler için de uygunsa bize katılabilirsin.”

“Ne, izlemek için mi? Teşekkürler ama hayır. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay McBride. Güle güle, J!” Ve bununla birlikte dönüp Jason’ın verandasına doğru zıplıyor, Anna’nın yanındaki renkli saçlı kadın ayağa fırlıyor ve “ge-cee-ne” gibi bir şey söyleyip Tiegan’ın yanağına kocaman bir öpücük konduruyor. Onu kucağına alıyor, etrafında döndürüyor ve sımsıkı sanyor. Kadının annesi olduğunu tahmin edebilirsiniz ancak daha önce hiç, bir süre ayrı kalmadıkları halde kendi çocuğunu görmekten bu kadar heyecan duyan bir anne görmemiştim.Tiegan da aynı şeyi söyleyerek kadına cevap veriyor: “Ge-cee-ne.”

Sonunda arabaya bindiğimde Jason, “Onu da davet ettiğine inanamıyorum.” diyor. “O bir kız, bunu anlamıyor musun? Bir kız.”

Onu duymazdan gelip lise futbol stadyumunun otoparkına doğru sürüyorum. Neredeyse Wrigley’de oyuna çıktığım zamanlardaki gibi hissediyorum. Heyecan ve sinir bozukluğu, olacaklara dair beklenti... Her şeyin olabileceği ihtimali.

t.me/teledergi

Şüphe uyandırmamak için arabayı hedefe yakın bir yere çekiyorum. Ve işte oradalar. Mavi ve beyaz etekli bir sürü kız bacaklarını savuruyor, slogan atıyor ve kimseyi umursamıyorlarmış gibi ponpon sallıyor. Mindy Applegate'i amigo kız kıyafeti içinde görünce Jason'ın kendine güveni kayboluyor ve yüzünün rengi küle dönüyor. Küçük Tiegan'ın gelmemesine sevindim. Muhtemelen işleri onun için daha da zorlaştıracaktı.

"Nefes al." diyorum ve arkaya uzanıp oksijen maskesini alıyorum. "Ciğerlerini iyice doldur." Maske buğulanıyor. Birkaç derin nefes alıp daha iyi görünmeye başladı. "Planı hatırlıyor musun?"

Tek kelime etmeden başım sallıyor. Sonra cebinden not kâğıdım çıkanp bakıyor. Nefes alış verişi yavaşlıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Yapabilirsin." diyorum. "Sadece unutma, ona Jarrod Miller'dan bir mesajm olduğunu ve bunun bir sır olduğunu söyleyeceksin. Ona fisıldayabilmen için sana doğru eğildiğinde, dudaklarına hızlıca bir öpücük kondur. Sadece bir öpücük. Sonra... sonra dön ve topukla."

Bu söylediklerimi (hem de bir çocuğa) yarın Peder James'e kesinlikle itiraf etmek zorunda kalacağım. Ama plana sadık kalmazsa işlerin ters gidebileceğini bilmesi gerekiyor. Jason listesini katlayıp cebine koyuyor. Yüzü yine kül rengine dönmüş ama sanırım bu sefer oksijen yetersizliğinden değil, korkudan.

"Fikrimi değiştirdim." diyor. "Artıkbunu yapmak istemiyorum."

Onu yalandan inceliyorum. Soluk beyaz yanaklar. Kısa, düzensiz nefesler. Bildiğim kadarıyla, kalp krizinden ya da durumunun ona yapabileceği her şeyden sadece bir santim uzakta olabilir. Anahtarları çevirip Chevy'yi vitese takıyorum.

"Sorun değil." diyorum. "Vazgeçmekte utanılacak bir şey yok."

Arabayı park yerinin çıkışına doğru ilerletiyorum. Mindy Applegate'i sonsuza dek arkamda bırakmadan önce Jason'a bir kez daha bakıyorum: Gözleri kapalı, yüzü ellerinin arasında ve yanağından küçük bir damla yaş süzülüyor. En yakın park yerine giriyorum. Burada neler olduğunu görebiliyorum ve bunun bir parçası olmayacağım.

t.me/teledergi

“Dinle oğlum.” diyorum ve iki parmağının arasından bana bakıyor. “Hayatımızda bizi korkutan bir şeyle karşı karşıya kaldığımız zamanlar olur. Ve bu öylesine ödümüzü koparır ki bir deliğe kıvrılıp saklanmayı tercih ederiz. Neleri kaçırdığımız umurumuzda olmaz. Tüm hayatımızı o delikte geçirsek de fark etmez yeter ki o korkutucu şeyle yüzleşmek zorunda kalmayalım. Şu anda hissettiğin bu mu?”

Pencereden dışarı, benden başka herhangi bir yere bakmak için dönüyor. Ama onu yakından incelemeye devam ediyorum ve sallandığını görüyorum.

“Anlıyorum.” diyorum. “Jenny’yi ilk kez öpeceğim zaman neredeyse bayılıyordum ve yere düşüyordum. Bunu yapamayacağıma karar vermiştim, aym senin gibi. Eğer bir kızı öpmek böyle bir şeyse, bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğime karar verdim. Ben de yapmadım. Ama sonra ne oldu biliyor musun?”

Küçük bir kafa sallama. Daha da küçük bir ses: “Hayır.”

“Hiçbir şey, olan bu. Hiçbir şey yapmadım. O da ondan hoşlanmadığıma karar verdi. Ernie Wells ona birlikte olmayı teklif ettiğinde, kabul etti. O zamana kadar onun deliğimden çıkmaya değer olduğunu fark etmemiştim. O delikte onsuz yaşamaktansa o korkuyla yüzleşmeyi ve Jenny’ye sahip olmayı tercih ettim.” Elimi omzuna koyup sıkıyorum ki bu olabildiğince dokunaklı bir hareket. “Sadece karar vermek zorundasın. Hâlâ yapabiliyorken bir kızı, Mindy Applegate’i öpmek, deliğinden çıkmaya değer mi?”

Jason gözyaşlarını silip sert sert gösterge paneline bakıyor. “Hoşlandığın kızla o adam arasında ne oldu Ernie? Kızı geri kazanabildin mi?”

“Elbette.”

“Nasıl?”

“Onunla yaşamazsam hayatımın üç kuruşluk bile bir anlamıiun olmayacağını fark ettim. Ben de yaşamaya başladım.”

Jason sertçe yutkunuyor ve listesini koyduğu cebine dokunuyor. Oksijen maskesinden derin bir nefes daha alıyor ve tek kelime

t.me/teledergi

etmeden arabadan çıkıp amigo kızların olduğu gruba doğru ilerliyor. Mola vermelerini bile beklemiyor. Şimdi nefes alamayan ben oluyorum. Kendisine tokat attırır ve bu yüzden de tüm güvenini kaybederse kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Ama artık çok geç. Kızlar bağırıyor, kollarını sallıyor ve bacaklarım savuruyor olsa da Jason, Mindy Applegate'e doğru adım atıyor ve çenesine bir tekme yemekten kıl payı kurtuluyor. Ağzının hareket ettiğini görüyorum ve Mindy tezahüratını kesip onu dinliyor. Duymaya çalışmak için pencereyi açıyorum ama sesler çok karışık. Plan işe yarıyor gibi görünüyor. Jason konuşmasını bitirip dudaklarım büzüyor. Ve işte o an geliyor.

Mindy'nin ilk tepkisi görmeyi umduğum gibi değil. Diğer amigo kızlar bu kesintiyi mola vermek için bir bahane olarak kullanırken, Mindy sanki Jason'ı öpme fikri ona itici geliyormuş gibi arkaya doğru hafifçe eğilerek ondan uzaklaşıyor. Bu sırada Jason kıpırdamadan duruyor, başı yukarıya doğru kalkmış, gözleri kap ah, dudaklan büzülmüş... Dileğinin gerçekleşmesini bekliyor.

Tuhaf bir şekilde geçen kısa bir andan sonra Mindy arkaya eğilmeyi bırakıyor. Kimsenin görüp görmediğini kontrol edermiş gibi etrafına bakıyor. Ve sonra, Lemon Grove Lisesi'nin amigo kızlar takımının kaptanı ve Jason Cashmahin hayallerindeki kız Mindy Applegate öne doğru eğiliyor ve dudaklarım dudaklarına şöyle bir değdirerek Jason'a olabilecek en hızlı öpücüğü konduruyor. Her şey o kadar hızlı olup bitiyor ki neredeyse kaçırıyorum.

Jason'ın bedeni elektrik verilmiş gibi kasılıyor. Mindy hiçbir şey olmamış gibi dönüp giderken Jason orada öylece donup kalıyor. Uzun dakikalar boyunca tek başına kaskatı bir vaziyette dikildikten sonra nihayet dönüyor ve kaçış arabasına doğru koşmaya başlıyor.

Yüzü 4 Temmuzdaki büyük final maçına çıkıyormuş gibi aydınlanırken ağzı kulaklarına varıyor. Mutluluktan sersemlemiş halde. Koşmaya çalışıyor ama her birkaç adımda bir sıçramaktan kendini alamıyor. Kolları tam da on yaşındaki bir çocuk gibi sallanıyor ve kontrolsüzce ağlamak üzereymiş gibi kıkırdıyor. Mindy

t.me/teledergi

Applegate'in kız arkadaşlarıyla şaşkın bir halde konuştuğunu görüyorum. Jason'a bakakaldığı için yüzü arabaya dönük, bu yüzden dudaklarını okuyarak kelimelerini seçebiliyorum. "Jarrod'dan bir mesaj getirdiğini söyledi, inanabiliyor musunuz? Jarrod'dan!"

Yaşananlar konusunda vicdanım rahat değil. Bir noktada, zavallı Mindy Applegate öpücüğün hantal oyun kurucudan bir mesaj olmadığını ve yarım akıllı bir çocuğun ona şaka yaptığını anlayacak. Buna karşın belki de hiç kız arkadaşı olmayacak bu çocuğun yüzündeki mutlak neşe bana Mindy'yi unutturuyor. Nihayetinde ne yaşarsa yaşasın bizim buna tanık olmayacağımız kesin.

Pencereden sesleniyorum: "Acele et!"

"Hadi, hadi, hadi!" diye bağırıyor Jason arabaya biner binmez. Ve neredeyse seksen yıldır ilk kez lastikleri yakıp yerde iz bırakacak kadar gaza basıyorum, bir suç mahallinden kaçıyormuş gibi.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

On Üçüncü Bölüm

Jason'ı eve bırakma vakti geldiğinde onunla içeri girip giremeyeceğimi soruyorum. Babasıyla doğru düzgün tanışmak istiyorum.

"Meşgul." diyor Jason. .

"Öyle mi? Neyle meşgul?"

Mindy Applegate'i öpmenin verdiği mutluluk, gülümsemesiyle birlikte kayboluveriyor. "Bilmiyorum. Yetişkin şeyleri."

"Sadece bir dakika." diyorum. "Uzun sürmez."

"Her neyse." diyor ve ben Chevy'yi kapıya çekip güvenlik görevlisine el sallarken başım cama yaslıyor. Kapı yavaşça açılırken Jason hâlâ beni vazgeçirmeye çalışıyor. "Muhtemelen seninle konuşamayacak." diyor. "Genelde çok meşguldür."

O fikrimi değiştirmeye çalıştıkça, ben bunu yapmaya daha da kararlı hale geliyorum. Kıvrımlı araba yoluna park ediyorum, sonra arabamdan inmek için üç dakikalık süreci başlatıyorum.

İçeri girdiğimde Jason kocaman antrede, "Ben geldim." diye bağırıyor. Tek tepki avizeden gelen yankı oluyor. Omuz silkerek "Ben sana söylemiştim" diyor, oksijenini televizyon odasma sürükleyip hâlâ üç parçalı takım elbisesinin içinde kanepeye çöküyor. Çeşmeden uzak durarak peşinden içeri giriyorum. "Oynamak ister misin?" diye soruyor.

"Şimdi olmaz. Babam nerede bulabilirim?"

t.me/teledergi

Jason gözlerini ekrandan ayırmadan, “Bütün gün ofisinde çalışıyor.” diyor.

“Ofisi burada mı? Evde mi?”

Jason gözlerini televizyondan ayırmadan uzun bir koridoru işaret ediyor ve ben de koridorda ilerliyorum. En son geldiğimde babasının kaybolduğu odayı bulup kulağımı kapıya dayıyorum. Bir konuşma var ama ses tek taraflı geliyor. Muhtemelen bir telefon görüşmesi. Kibar davranıp Jason’ın babası telefonu kapatana kadar beklemeyi düşünüyorum ama sonra adamın muhtemelen çoğu zaman kendi kafasına estiği gibi davrandığı aklıma geliyor. Eğer bir etki yaratmak istiyorsam, işleri biraz değiştirsem iyi olacak.

Kapıyı çalmadan içeri giriyorum ve en yüksek, en bunak sesimle, “İşte buradasın! Seni bulduğuma çok sevindim.”

Jason’ın babası cümlesinin ortasında kalakalıyor. Bu kez kulağında telefonla masasında oturuyor. Daha önce birinin sözünü kesme cüretini gösterdiği bir durumla karşılaştığım hiç sanmıyorum ve açıkçası ne yapacağını şaşırmış görünüyor.

Sigarasının dumanı yukarı doğru kıvrılıyor ve üzerinde süzülen buluta ekleniyor. Hah, kitap rafları, hatta meşe masa ve deri sandalye bile sigara izmariti kokuyor. Birkaç saniye sonra bir anda hatırlayarak telefona “Seni sonra ararım” diyor.

Eğer yüz yaşmda olmasaydım, ağzıma bir yumruk atacağından eminim. Ama ben caymıyorum. Bana bağırmasına fırsat vermeden elimi uzatıyor ve “Benim adım Murray McBride. Jason’ın büyük kardeşiyim.” diyorum.

Önce şüpheli gözlerle bana bakıyor, soma “Hatırlıyorum,” diyor, “şu program olayı.” Elini sallayarak bir şeyi uzaklaştırmaya çahşıyor. “Ben Jason’ın babası Benedict Cashman.”

“Jason’ı getirdim.” diyomm. “Çocuk az önce ilk dileğine kavuştu.” Bir yanım bir el sıkışma ya da. beşlik çakma, hatta belki bir sarılma bekliyordu. Ne de olsa bu çok zor bir durum. Oğlunun kalbi uzun süre dayanmayacak, anladığım kadarıyla ölmek üzere.

t.me/teledergi

Ve ölmeden önce yapmak istediği beş şeyden birini az önce yaptı. Ama tek gördüğüm boş bir bakış. "Bir kızı öptü." diyorum. "Dudaklarından."

Benedict'in gözlerinin arasındaki boşlukta derin bir çizgi beliriyor. Acaba listeden haberi var mı? "O on yaşında."

"Evet, kulağa garip geldiğinin farkındayım."

"Gerçekten mi?"

Konuşmanın bu şekilde geçmesini hayal etmemiştim. Ama keşke orada olsaydı. Keşke oğlundan yayılan saf neşeyi görebilseydi. Andrews Kardeşler gibi nasıl hoplayıp zıpladığını ve dans ettiğini. Gözlerinden yaş gelene kadar nasıl kıkırdadığını.

. Benedict sigarasını söndürüyor ve bir nefes dumanm üzerinden bana bakıyor. Gözleri tam bir sessizlik içinde bana bakıyor. İçeride bir dizi bilgisayar makinesi dışında hiç ses yok. Sanırım beni korkutmaya çalışıyor. Rahatsız hissettirmeye. Ama ben bu filmi daha önce de gördüm. Saatte doksan kilometre hızla çeneme doğru gelen toplara karşı koydum. Yapabileceği hiçbir şey beni korkutamaz.

"Jason'ın kalp sorunları var." diyorum, taşan kül tablasını işaret ederek. "Bunun bir faydası oluyor mudur sence?"

Sertçe bir nefes çekiyor ve bir ejderha gibi dumanım burnundan çıkarıyor. "Geçen yıl 2,3 milyon kazandım ben. Peki bu parayı kazanmak için neden bu kadar çok çalıştığımı biliyor musun? Hastane masrafları için. Sigortanın ödeyeceğini mi samyorsun? İhtiyacı olan tedaviyi karşılamıyor. Deneysel diyorlar, ben de ödüyorum. Ben ödüyorum. Sen onu dışarı çıkarırken, tutuklanabileceğin şeyler yaparken, ben burada ailemin geçimini sağlıyorum. Söyle bakahm hangimiz daha iyiymişiz?"

Anlatmaya çalıştığım şey kimin daha iyi olduğuyla değil, Jason la ilgili-

Ama bunu ona söylemiyorum. Çünkü sigara dumamnın arasından dikkatle baktığımda Benedict Cashmahın kötü bir insan olmadığını görebiliyorum. Uyuşturucu satıcısı değil. Çocuğunu dövmüyor. Sadece yanlış yönlendirilmiş. Önceliklerini karıştırmış.

t.me/teledergi

Oğlunun ilaçlarını eklemek için elinden gelen her şeyi yapmamalı demiyorum. Ama ilişkileri pahasına mı olmalı?

Tabii bunu ben söylediğimde tencere dibin kara, seninki benden kara olacak. Aynca, tek çocuğuyla yaşadığı şeyin ağırlığını düşününce, onu azarlayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Özür dilerim." diyorum. "Kendim çıkarım."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve Jason'ın karakterini ekranın üstündeki dev bir uzay gemisine çılgınca ateş ederken bulmak için geri dönüyorum. Yamna oturmak için oksijen tüpünden destek alıyorum. Dizlerim gıcırdıyor ve protesto edercesine inliyor.

"Bana listeyi göster." diyorum.

Bir eliyle cebine uzanırken diğer eliyle çılgınca düğmelere basıyor. Gözlerini ekrandan hiç ayırmıyor. Listeyi alıyorum ve *"Bir Kızı Öpmek (dudaklarından)"* maddesinin yanında kocaman, kırmızı bir onay işareti olduğunu görüyorum. Jenny kendine yeni bir mayo aldığından beri gördüğüm en güzel şey bu. Titreyen parmağım bir sonrakine doğru ilerliyor. *"Ulusal Bir Beyzbol Ligi Takımının Sahasında Sayı Turu Vuruşu Yapmak."* Bu biraz zor olabilir.

"Güçlü bir vurucu musun?" diye soruyorum.

"Hayır."

"Çok çift vuruş yaptın mı?"

"Pek yapmadım."

Listeyi ona geri veriyorum. Listeyi alıyor ve alelacele cebine geri sokuyor. "Hiç beyzbol maçı oynadın mı peki?"

"Hayır."

"Ah, Tanrı aşkına."

Listesine neden zaman yolculuğu yazmadı ki? Olasılıkları hemen hemen aym olurdu. Ama birini sevmekle ilgili bir şey var. "îmkâhsız"ın ne demek olduğunu unutturuyor. Jenny ile seksen yıl boyunca böyleydi. Her iki çocuğumla da böyleydi, her ne kadar onlara bunu hissettirmekte iyi bir iş çıkaramamış olsam da. Bir

t.me/teledergi

dereceye kadar torunum Chance'le bile böyleydi. Kalbi olan hiç kimse Jason ın Mindy Applegate'i öperken verdiği tepkiyi görüp de bu çocuğu sevmemeyi başaramaz.

Her ne kadar Ay'da yürüme ihtimali ile bir Ulusal Lig sahasında vuruş yapma ihtimali arasında çok da fark olmasa da, beynimdeki dişlileri yeniden çalıştırmaya başlıyorum.

Sanırım bazı eski bağlantıları aramanın tam zamanı...

Kime: MurrayMcBride@aol.com
Kimden: jasoncashmanrules@aol.com
Konu: Tedavim-SIKICIÜ!

Bugün hastanede bir tedavi şeyim var. Aşırı sıkıcı bi olay. Annem çalışmak zorunda ve babam da orada olmaktan hoşlanmıyor çünkü ortam çok bunaltıcı ve çok işi var. Gelmek ister misin? J.

Kime: jasoncashmanrules@aol.com
Kimden: MurrayMcBride@aol.com
Konu: Re: Tedavim-SIKICIIU

Sevgili Jason,

Sana katılmaktan onur duyarım. Ancak zamanını, yerini ya da yapmam gereken bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Lütfen bu bilgileri ve detayları da paylaş.

Saygılarımla,
Bay Murray McBride

t.me/teledergi

Kime: MurrayMcBride@aol.com
Kimden: jasoncashmanrules@aol.com
Konu: Re: Tedavim-SIKICIIll

Kanka, şu "bilgiler ve detaylar" çok garip. Her neyse, saat Tde, 623 numaralı oda ya da kızlar tuvaletinin tam karşısındaki her neyse, bilmiyorum, anneme sor.

t.me/teledergi

On Dördüncü Bölüm

Jasonın annesini aradım. Ses tonu önceki kadar neşeli, güzel geliyor ve randevu saatini ve oda numarasını teyit ederken bir o kadar da nazik. Görünüşe göre ayda iki kez bir tür tedavi için hastanenin altıncı katındaki aynı odaya gidiyormuş. Anna'ya göre Jason saati ve oda numarasını gayet iyi biliyormuş, o yüzden neden bilmiyormuş gibi davrandığını anlamıyorum. Anladığım kadarıyla tembellikten. Belki de durumu nedeniyle bu çocuğa fazla müsamaha gösteriyorum, yapacak bir şey yok.

Anna onunla kalamadığı için yarım düzine kez özür diliyor, işten çağırmışlar ve eğer çalışma saatlerini değiştirmeye başlarsa yakında işsiz kalacağından emin. AmaTiegan'ın annesi (hatırladığım kadarıyla adı Stella'ydı) çocukları getirip götürecek, o yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yok. Anna'nın neden çalışmak zorunda olduğunu bilmiyorum. Benedict'in malikanesini, 2,3 milyon dolarım düşünüyorum ve neredeyse Anna'ya bu konuda akıl vermeye başlayacağım. Ama tam zamanında kendimi tutuyorum. Başkalarının işine burnumu sokmamam gerektiğini düşünüyorum. Zaten muhtemelen söyleyeceğim her şeyi zaten biliyordur.Yersiz bir vaaz olur bu. Ayrıca onunla verandada ilk karşılaştığım zamana dayanarak, Della'nın bu konuda yeterince vaaz verdiğine bahse girerim.

t.me/teledergi

Bu araba kullanma işini tekrar öğreniyorum. Hoşuma da gidiyor. Bu bana özgürlük veriyor. Daha sık kullanmaya başlamam gerekebilir. Tabii geçerli bir ehliyetimin olmadığı gerçeği her zaman aklımın bir köşesinde. Çok fazla dikkat çekmemek için yüksek hızlara çıkmaya çalışıyorum. Bazen çok yavaş gitmek de çok hızlı gitmek kadar dikkat çekebilir. Bu yüzden hız sınırının otuz olduğu bir bölgede yirmi beşle gidiyorum, tam o sırada bir polis arabası bir fast-food restoranından çıkıyor ve arkamda.

Nefes alışım hemen değişiyor, sığ ve kesik kesik. Derin nefes almaya çalışıyorum ama hap bugün pek işe yaramıyor gibi görünüyor. Birkaç saniyede bir gözlerimi yoldan ayırıp dikiz aynasına bakma riskini alıyorum. Memur Chevy'ye çok yakın sürüyor ve beni daha hızlı gitmeye zorluyor.

Direksiyonu sıkıca kavrayıp hızı yirmi sekize çıkarıyorum ama yolun kenarındaki ağaçlar o kadar hızlı geçiyor ki hemen firene basıp çok sert duruyorum. Polis arabasının bana arkadan çarpacağından emin bir şekilde kendimi çarpışmaya hazırlıyorum.

Aslında bunun yapılacak en güvenli şey olmadığını bilmeme rağmen gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Hızlı bir topun kafatasıma çarpması gibi bir şey; elimde olmadan gözlerimi kapatıyorum. Ama herhangi bir çarpma hissetmiyorum ve gözlerimi araladığımda bir dur işaretinde olduğumu görüyorum. Polis memuru yüzünden o kadar endişeliydim ki yaklaştığımı fark etmemişim. İyi ki firene basmışım, sanırım.

Hâlâ memurun beni her an kenara çekebileceğini düşünüyorum ama onun yerine teneke kutumun yanma yanaşıyor, bana bakmadan yoluna devam ediyor ve dört şeritli bir yolda sağa dönüyor. Kalbim yavaşça normale dönüyor, direksiyonu tutuşumu gevşetiyorum ve hastaneye giden yolun geri kalanında biraz daha dikkatli olmaya çalışıyorum.

Neyse ki yolun geri kalanı olaysız geçiyor ve kapıya yakın bir park yeri bulabiliyorum. Altıncı kata çıktığımda Jasohın kaldığı odaya doğru ilerliyorum ve içeriden gelen sesleri duyuyorum. İçeri

t.me/teledergi

girmek istiyorum. Belki de yanına oturup sayı turu vuruşunu planlamak. Hatta kapıya kadar gidip gözlerimi kapatıyorum ve içeri girdiğimi hayal ediyorum. Ama ayaklarımı odanın eşiğinden geçiremiyorum. Bunun yerine yakınlarda rahat görünen bir bank bulup oturuyorum.

Yaklaşık yarım saat sürüyor ama sonunda Jason yanında Tiegan'la dışarı çıkıyor, ki Jason'ın onu ilk gördüğümdeki davranışından sonra bu pek olası görünmüyordu. Jason'ın ondan hoşlanmıyormuş gibi tavırları rol mü acaba?

Tiegan bugün şapkasından sarkan atkuyruğu saçlarıyla çok sevimli görünüyor. Jason'a "Selam şampiyon." diyorum ama böyle bir yerde kulağa aptalca geliyor. Hastanedeki bir çocuğa "şampiyon" diyemezsin. Kulağa sahte geliyor.

Jason bana gülümsüyor ama biraz utangaç. Sanki onu kızla yakaladığım için utanmış gibi. Tiegan Rose Marie Atherton, adı bu, hatırlıyorum, aldım hâlâ çalışıyor demek ki.

"Merhaba Bay McBride." diyor Tiegan. Tıpkı geçen seferki gibi elini uzatıyor. Tutuyorum ve bırakmak istemiyorum. Teni çok yumuşak. Çok genç. Genç bir insan hissetmek bile beni geçmişe götürebiliyor. Tabii ki böyle düşündüğümü belli etmiyorum. Yeterince masum olsa da uygunsuz görünebilir. Dizlerim kendine gelmeye çalışırken koltukta arkama yaslamyorum. Jason ve Tiegan iki yanımda oturuyor.

Jason oksijen tüpünü yanına çekiyor. Maskeyi ağzına dayayıp derin bir nefes alıyor ve bir yandan da üzerinde bir şeyler yazan bir kâğıt parçasını okuyor. Listesine tekrar bakmak için boynumu eğiyorum ama bu onun listesi değil.

"O ne?" diye soruyorum. <

Omuz silkiyor. "Tiegan'ın listesi."

"Bu sadece bir oyun, gerçekten." diyor Tiegan hemen. "Jason'ın tedavisi bitene kadar zaman geçirmenin bir yoluydu. Gerçekten bir dileğim yok. Hasta falan değilim. Ama benimkinin ne olacağını görmenin eğlenceli olacağını düşündük."

t.me/teledergi

“Evet.” diyor Jason. "Ve çok sıkıcı dilekler. Ultra, psikopat, çılgın bir sıkıcılıktan bahsediyorum.”

“Fazla bir şeye ihtiyacım yok.” diyor Tiegan.

“Evet ama cidden. Bir yıllık sınırsız bonibon... Üstü açık bir arabaya binmek mi? Kanka, Murray, bir de şuna bak.”

“Bay McBride.”

“Bir beyzbol oyununda her pozisyonda oynamak. Biraz yardıma ihtiyacın var, kadın. Benimki gibi gerçek bir listeden ilham aim absın.”

“Bana ‘kadın’ deme.” diyor Tiegan. Önümden uzamp Jason’ın üstesini cebinden alıyor ve parmağım Üstede gezdiriyor. “Bunlar imkânsız J. Neden sadece ‘Tanrı olmak’ yazmadın?” Jason ona sinirÜ bir ifadeyle bakıyor. “Peki, öyle olsun.” diyor Tiegan. “Seninki gibi bir tane yapacağım. Bir erkeği öpmek. Güzel bir oğlam. Ama yanaktan olsa yeterü.”

Jason gözlerini deviriyor. “Şaka yapıyor olmaksın.”

Tiegan, “Neden hep böyle söylüyorsun bilmiyorum.” diyor. “Artık bir anlamı bile yok. Tuttuğum takımm White Sox olduğunu söylediğimde de söylemiştin. Geçen hafta matematik sınavından A aldığımı söylediğimde de böyle söyledin. Hatta sana büyük büyükannemin Amerikan Kızlar Profesyonel Beyzbol Liginde oynadığım...”

“Çünkü bu doğru değil. Herkes kızların beyzbol oynayamayacağım bilir.”

“Hop, orada dur bakalım!”

Şimdiye kadar bu sohbetten oldukça keyif ahyordum. Jenny ile aym odada olmamn nasıl bir his olduğunu düşünüyorum. En iyi zamanlarımızda bile hep didişildik. Jason’ın bu çocuk için ne hissettiğini merak ediyorum. “Tiegan hakh.” diyorum. “Kızlar da oynardı, hem de oldukça iyi oynarlardı. O kadınlardan bazıları gerçekten de oyunun ehliydi.”

İkisi de bir anhğına kocaman ve şaşkın gözlerle bana bakıyorlar, “Ben de ona bunu anlatmaya çalışıyorum.” diyor Tiegan, gözleri parlayarak.

t.me/teledergi

Zihnim, genç kadınların erkeklere mahsus bir oyunda mücadele ettiği beyzbol sahasının anılarıyla dolup taşıyor. Jenny ile tribünde el ele, herkesin düşündüğünden daha yetenekli olan kızlan izlerdik. Oğullarımızı ve ailelerini her zaman davet ederdik ama onların geldiğini hiç hatırlamıyorum.

“Benim oynadığım günlerden sonra tabii ki.” diyorum. “Ama gençken oynadığım Wrigley Stadyumu’nda maç izlemekte zorlanıyordum. O yakıcı oyunda olma ¿izlemini hissetmeden orada bulunmam imkanˆsızdı. Bu yüzden Jenny ile ara sıra Zenci Ligi maçlarını izleyerek, bazen de o kadınların mücadelesini takip ederek Orta Batı’yı dolaşırdık. Kenosha, South Bend, Racine...”

“Büyük büyükannem orada oynarmış!” diye atılıyor Tiegan. “Wisconsin’deki Racine Belles’te üç sezon, Rockford Peaches’te iki sezon daha. Uzun vuruş yapabilme yeteneğimi ondan aldım.” Ayağa kalkıp bir vuruş taklidi yapıyor, sonra elini alnına koyarak topun uçuşunu izler gibi yapıyor. Çocuğun taklidi gerçekten de iyi.

“Büyük büyükannen kimdi?” diye soruyorum.

“O artık aramızda değil ama lig tarihinde en çok koşu yapan dördüncü kadın, La Vbnne ‘Pepper’ Paire.”

“Pepper Paire mi?” diyorum. “Onu hatırlıyorum, birkaç kez izlemişliğim var.”

“İnanamıyorum!” diye coşuyor Tiegan. “Bu müthiş bir şey!”

“Harika bir oyuncuydu, gerçekten. Ancak koşu vuruşu istatistiklerinde dördüncü değil, beşinci sıradaydı. Jenny ve ben o kızların büyük hayranıydık.”

“Dördüncü sıradaydı.” diye ısrar ediyor Tiegan, gözlerinden adeta kıvılcımlar saçarak. “Beşinci sırada görünmesinin nedeni, ‘Lib’ Mahonđan sonra alfabetik sırayla gelmesi. Her ikisi de dört yüz koşu yapmıştı.”

“Hmm.” diyorum çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum. Söylediği doğru mu değil mi emin değilim ama fırsat bulunca bunu araştırmam gerekebilir.

t.me/teledergi

Uzun boylu, beyaz önlüklü bir adam, elinde bir çizelgeyle Jason'ın az önce bulunduğu odaya giriyor. Odanın boş olduğunu görünce etrafa bakınıyor, bizi bankta otururken fark ediyor ve hemen Jason'ın yanına geliyor. "Partiyi bölmek istemezdim." diyor notlar alırken. "Ama gitmeden önce hayati belirtilerinizi kontrol etmeliyim."

Stetoskopu Jason'ın göğsüne yerleştirip kaşlarım çatıyor. Tıp hakkında pek bir şey bilmesem de hastanelerde yeterince zaman geçirmiş biri olarak bu bakışın iyi bir şey olmadığını biliyorum.

"Ne var doktor?" diye soruyorum. "Bir sorun mu var?"

Doktor, bir kart oyununda hile yaparken yakalanmış gibi aniden doğruluyor. "Sadece kontrol ediyorum." diyor ye Jason'm alnına, sonra ellerine dokunuyor. Belki de yanılıyorum ama omuzlarının gerildiğini hissedebiliyorum. "Bugün nasıl hissediyorsun, Jason? Başın dönüyor mu?"

Jason omuz silkerek listesine bakmaya devam ediyor. "Ben iyiyim. Oldukça güçlüyüm, artık bir çocuk değilim."

"Elbette.'' diyor doktor ama ses tonu ve beden dili pek iç açıcı değil. Tıp fakültesinde yalan söylemeyi öğretmiyorlar herhalde.

"Oksijeni ne sıklıkla kullanıyorsun?" diye soruyor doktor. "Çok sık değil." diye cevaplıyor Jason. "Belki saatte birkaç kez."

Konuşmak istiyorum çünkü bu, gerçeği tam olarak yansıtmıyor. O maskeyi birkaç dakikadan fazla çıkardığında yüzü solmaya başlıyor. Ancak bu durumu dile getirmem doğru mu emin değilim.

Doktor, Jason'a başı dönerse tekrar gelmesini söyledikten sonra -muhtemelen- ailesini arıyor gibi etrafina bakınıyor. "Onu eve siz mi bırakacaksınız?" diye soruyor bana.

Tiegan araya giriyor, doktorla konuşurken de Jason'la konuşurken olduğu gibi oldukça rahat. Bu çocuk benim için gerçek bir mucize. "Annem birazdan gelir." diyor. "Postaneye uğraması gerekiyordu ama birkaç dakika içinde burada olacak."

Doktor başıyla onaylayıp ayrılıyor, burnunu çoktan başka bir dosyaya gömmüş.

t.me/teledergi

Doktor gittikten sonra Jason'a "Saatte birkaç kezden daha fazla." diyorum. Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, ben de "Oksijeni, saatte birkaç kezden çok daha sık kullanıyorsun, bunu biliyorsun. Neden doktora yalan söyledin?" diye devam ediyorum.

Jason, sanki bir şeker kutusundan kaçak şeker alıyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Kanka, sürekli o aptal maskeyi takacak değilim. Şaka mı bu?"

Beyaz önlüklü bir grup doktor yanımızdan geçerken Jason kaşım kaşıyarak yüzünü saklıyor. Tiegan ona bakarak gülümsüyor, izlediğimi fark ettiğinde yanakları hafifçe kızanyor.

"Jason ve ben çok yakın arkadaşız, Bay McBride." diyor. "Çünkü annelerimiz en iyi arkadaş ve biz doğduğumuzdan beri birbirimizi tanıyoruz. Babalarımızın bizimle yaşadığı zamanlan bile hatırlıyoruz."

Jason bu konuda biraz tedirgin görünüyor ama durumu anlamak zor değil. "O benim kız arkadaşım değil" diyor ve Tiegan sertçe başım sallıyor.

"Doğru, erkek arkadaşımın beyzbol konusunda çok daha iyi olması lazım. "

"En azından ben dilek tutmayı biliyorum." diyor Jason. "Bir adamı yanağmdan öpmek... Şaka gibi!"

"Tamam, peki." diyor Tiegan. "Son dileğim en büyük dileğim olacak. Beşinci ve son dileğim... Evsiz insanlar için bir milyon dolar toplamak istiyorum."

Jason bunu kâğıda yazarken hâlâ bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor ama kafası karışık. Bence bu, en iyi dileklerden biri.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

On Beşinci Bölüm

Anna'mn verandasında gördüğüm kadın -mor ve san, çalı gibi kabarık saçları olan EUa- düşündüğüm gibi Tiegan'ın annesiymiş. Hastane asansöründen fırlar gibi çıkıp, verandada olduğu gibi, Tiegan'a coşkuyla sarılıyor, ikisi de bir an için ahularını birbirine dayayıp "Ge-cee-ne" diyorlar.

Benim gençliğimde insanlar bu kadar duygusal değildi. O zamanlar iş etiği ve bağımsızlık gibi Amerikan değerleriyle daha stoik bir dönemdi. Fakat şimdi, belki de Tiegan'ın annesi gibi, ben de oğullarıma sıkıca sarılıp onlara değer verdiğimi göstermek için daha fazla çaba sarf etmeliyim diye düşünüyorum. Bu ikilinin, toplumsal normlara meydan okuyup kendi inançları doğrultusunda hareket etme cesaretine hayran olmamak elde değil. Kendi kimliklerini ve davranışlarını kendileri belirliyorlar.

Bu da bir çeşit bağımsızlık bence.

Onlarla vedalaşıp gidişlerini izledikten sonra park yerine doğru yürüyerek arabamı buluyorum. Araba kullanma yeteneğim her geçen gün biraz daha iyileşiyor. Chevy ile ilk defa yirmi sekiz kilometrenin üstüne çıktım, ama hız göstergesi otuza ulaşınca alnımda ter damlalarınının biriktiğini hissederek geri çekiliyorum. Yine de araba kullanmak doğal geliyor, sanki binlerce kez yapmı-

t.me/teledergi

şım gibi. Aslında binlerce kez yapmıştım, ama o günler çoktan geride kaldı.

Uzun zamandır hissetmediğim bir özgürlük duygusuyla, evime gitmek yerine markete doğru sürüyorum. Almak istediğim bir şey var.

Marketin kapısını açtığımda hızlı hareket eden kasiyer kız, *Aaa, işte eski dostum.” diye coşkuyla karşılıyor beni. Yanıt vermiyorum, bu onu geçmişte hiç rahatsız etmemişti. İsmi ne diye isim etiketine bakıyorum çünkü Dr. Keaton gibi insanlara onun benim arkadaşım olduğunu söyleyeceksem adını bilmem gerekiyor.

Harmony.

Adı bu. Burnunda halka olması şaşırtıcı değil. Böyle bir isme sahip bir çocuk büyüdüğünde bela çıkarır. Eminim ki dövmeli ve burun halkalı kişilerin yansı Harmony, Temperance gibi isimlere sahiptir. Ama benim umurumda değil. Çocuklarına hangi ismi isterlerse versinler. Ben çok garip şeyler gördüm.

“İyi ki geldin.” diyor Harmony. “Chef Boyardee neredeyse tükendi. Birkaç saat daha geç kalsaydın kaçırabilirdin.”

Gülümseyip kibar bir şeyler demeye çalışıyorum ama dizim ağnyor ve sadece homurdanabiliyorum. Aslında buraya Chef Boyardee için gelmemiştim. Dolabımda zaten bir düzine kutu var. Yine de geçerken son dört kutu mantıyı alıp sepete atıyorum. *

Arabanın sol arka tekerleği yapış yapış, bu yüzden iterken zorlanıyorum. Buraya ödediğim parayla daha iyi bir alışveriş arabası beklerdim. Ya da elektrikli bir tane. Ama sadece bir tane var ve mavi saçlı, yaşı sekseni aşmış bir kadın onu kullanıyor.

Şikâyet etmek istesem de ön tarafa gitmem gerek ve bunu yapmayacağım. Bunun yerine şeker reyonuna yöneliyorum ve karşımdaki çeşitliliği gördüğümde neredeyse bayılacak gibi oluyorum. Benim zamanımda sadece Tootsie Rolls ve Charleston Chew vardı. Burada dişlerinizi mahvedebileceğiniz yüzlerce çeşit var. Tabii ki benim dişlerim takma ama önemli olan bu değil.

t.me/teledergi

Bir çalışanı —Harmony değil— koridorda ilerlerken görüyorum ve ona el sallıyorum. “Bonibon.” diyorum. O, “Size yardımcı olmak bir zevk, efendim.” gibi saçma bir şey söyleyerek gülümsüyor. Sadece bonibonun yerini göstermesini istiyorum.

O kadar çok şeker çeşidi var ki bunları sığdırmak için iki koridora ihtiyaç var ve bonibonlar İkincisinde. Hızlıca takip ediyorum ve Bay Gülümseyen bana dolu bir rafi gösteriyor. Harmony’nin bunlarla ne yapacağımı sorup sormayacağım düşünerek, her birini sepete atıyorum.

Evet.

“Tath sever misin?” diyor, beklenenden daha geniş bir gülümsemeyle. Yeni halkalar fark ediyorum; biri kaşında, diğeri göze çarpmayan bir yerde, çenesinin ucunda parlayan bir etiket gibi. “Hoşuna gitti mi?” diye soruyor, benim şaşkın bakışlarımı fark edince. Ne bekliyordu ki?

Homurdanarak yanıt veriyorum, bu da nedense onun gülümsemesini daha da artırıyor. Sonra iki yirmilik, iki birlik, üç çeyrek ve bir kuruş sayıyorum. Bunu yaparken Harmony kıkırdıyor. Bugünlerde gençleri bu kadar eğlendirebildiğime seviniyorum. Harmony’nin suçu yok, sadece dostça davranmaya çalışıyor. Sadece o başka bir dönemden. Ya da ben. Ama tansiyonumun yükseldiğini hissetmeden edemiyorum.

Arabaya yollanıyorum ve eve dönerken neredeyse otuz beşe ulaşıyorum, yol boyunca bu öfkeyi daha iyi kontrol etmeyi öğrenmezsem kendimi bir kazanın içinde bulabileceğimi düşünüyorum.

t.me/teledergi

Kime: MurrayMcBride@aol.com,
LittleLeagueAllStar@hotmail.com
Kimden: jasoncashmanrules@aol.com
Konu: Aptalca bir yemek

Merhaba Muuuu-reyy ve can sıkıcı Tiegan Rose Marie Atherton,

Annemin evinde akşam yemeği yiyeceğiz. Parti zamanı, akşam 7. Kaybedenler uzak dursun, kazananlar katılsın.

Cevabınızı bekliyorum.

J.

Kime: jasoncashmanrules@aol.com,
LittleLeagueAHStar@h otmail.com
Kimden: MurrayMcBride@aol.com
Konu: Re: Aptalca bir yemek

Merhaba Jason. Bunu Tiegan da okuyacak mı? Nasıl işlediğinden emin değilim. Eğer öyleyse, merhaba Tiegan.

Mektubunun ne anlama geldiğini anlamadım, maalesef.

Tekrar gönderme şansın var mı, bu sefer lütfen anlaşılır bir dil kullanır mısın?

Saygılarımla,

Bay Murray McBride

t.me/teledergi

Kime: MurrayMcBride@aol.com,
. jasoncashmanrules@aol.com
Kimden: LittleLeagueAUStar@hotmail.com
Konu: Re: Aptalca bir yemek

Merhaba Jason. Ve merhaba Bay McBride.

Bu, bir akşam yemeği daveti, Bay McBride. Anlamadıysanız kendinizi kötü hissetmeyin. Ben de biraz zorlandım. Ama yemek bu akşam saat 7'de Jason'ın annesinin evinde. Annem orada olacağımızı söyledi.

Ve J, beni can sıkıcı bulmadığını biliyorsun, bu yüzden bunu söylemeyi kes. İkinci sınıfı hatırlıyor musun? Evinin arkasında? Beni öpmek istemiştin. İnkâr etmeye kalkma.

T.R.M.A.

Kime: MurrayMcBride@aol.com,
LittleLeagueAllStar@hotmail.com
Kimden: jasoncashmanrules@aol.com
Konu: Re: Aptalca bir yemek

Ha! İkinci sınıfta mı, evimin arkasında mı? Murray, dostum, bahsettiği şey hakkında hiçbir fikrim yok. İğrenç!

Kime: MurrayMcBride@aol.com,
jasoncashmanrules@aol.com
Kimden: LittleLeagueAUStar@hotmail.com
Konu: Re: Aptalca bir yemek

Peki, inkâr et. Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz.

T.R.M.A

t.me/teledergi

t.me/teledergi

On Altıncı Bölüm

Böyle özel bir yere gitmeyeli uzun zaman olmuştu. En son, on yedi ay, üç hafta ve dört gün önce, Jenny'nin cenazesinde takım elbise giymiştim. Siyah, kasvetli ve Jenny'nin ölümünden beri eskisi gibi yemek yememden dolayı bedenime büyük gelen bu takım elbise. Ancak bu akşam yemeği için uygun tek kıyafetim bu. Jilet gibi olamasam da en azından bir serseri gibi görünmek istemem. Sadece bir kere görüşmüş olsak bile Anna'ya olan saygımdan ötürü buna dikkat ediyorum.

Beni almayı teklif etmesi, iyi bir kadın olduğunu gösteriyor. Ama onu sadece beni almak için buraya kadar gelmeye zorlayamam. Geceleri iyi göremediğim için otobüse bineceğimi söyledim ve öyle de yapacağım. Yarım saat boyunca takım elbiseyle mücadele ettikten sonra sonunda düğmeleri ilikleyebiliyorum.

Gerçekten nefes nefese kalmışım.

Ayaklarımı sürüyerek banyoya giriyorum ve ilaçlarımın olduğu plastik kutuyu açıyorum. Bugün alınması gereken ilaç, dokunulmamış bir şekilde orada duruyor.

Aylardır her sabah kepekli gevreklerin üzerine serpiştirdiğim bu haplara bakıp, acaba bugün mü bıraksam diye düşünüyorum. Dr. Keaton, hapımı almadığım takdirde ne olacağım açıklamıştı. Gü-

t.me/teledergi

nümün çoğunu normal geçirecek, belki de her zamankinden biraz daha fazla nefes almada zorlanacaktım. Ama bu yaşta, bu tür küçük şeyler pek dikkat çekmiyor. Akşam yemeğinde Chef Boyardee'imi ısıtırken nefes almakta zorlandığımı fark edecektim. Ciğerlerimde sıvı biriktiğinde bir hırıltı duyulacaktı. Ve yatma vakti geldiğinde ciğerlerimi sıvı kaplıyor, vücudum yeterli oksijen alamıyor olacaktı ve bayılacaktım. Uykumda ölecektim, kendi sıvılarım içinde boğularak.

Bu hap üzerine uzun süre düşündüm. Her sabah bırakıp bırakmayacağıma karar vermek bana hapı almayı hatırlatıyordu. Şimdi unutuyor olmam çok tuhaf. Ama güzel insanlarla akşam yemeğinde ölemem, bu yüzden hapı bir bardak suyla hızlıca yutuyorum. İşte böyle, bir yirmi dört saat daha kazandım.

Sonra telefonu kaldırıp Cubs'ın ana ofisini arıyorum. "Toplu-ma Erişim" sorumlusu Harold Murphy Jr.'a bir mesaj bırakıyorum. Eminim yakında dönüş yapacaklardır. Cubs ile ilgili her şeyde VIP muamelesi görüyorum. Onur listesinde falan olduğumu düşünebilirsiniz ama kariyerim sıradandı. Büyük Liglerde kalacak kadar iyiydim fakat asla All-Star olamadım. Hiç yılın en değerli oyuncusu olarak seçilmedim. Bana bu kadar iyi davranmalarının tek sebebi, çok yaşlı olmam. Tarihin yaşayan bir parçasıyım.

Kapı çalıyor, bu son zamanlarda nadiren olan bir şey, topallayarak kapıya doğru ilerliyorum. Perdelerin arasından bakıyorum, Jason ve annesinin beni almaya gelmiş olabileceklerini düşünerek Ama onlar değilmiş. Chance. Son derece şık, sanki bir an önce eve gitmek için acele ediyormuş gibi saatine bakıyor. Belki bu sadece bir alışkanlıktır.

Kapıyı açtığımda, "Merhaba büyükbaba! Nasılsın?" diyor.

Homurdanarak biraz kenara çekiliyorum. İçeri girip etrafa bakmıyor. Neyin değişmiş olabileceğini merak ediyor gibi ama yine de hoşnutsuz bir sürprizmiş gibi kaşlarım çatıyor. En son oturduğu yere doğru ilerliyor, yere çöküyor ve çok istediği beyzbol eldivenimi eline alıyor.

"İşler nasıl?" diye soruyor.

t.me/teledergi

Ben dolambaçlı konuşmayı sevmem. Erkekler düşündüklerini açıkça söylemelidir. “Ne için buradasın?” diye soruyorum.

“Vay camna, büyükbaba.” diyor ve ellerini havaya kaldırarak teslim oluyor. “Sadece seni kontrol etmek istedim, hepsi bu. Belki biraz vakit geçiririm seninle.”

Şüpheli bir şekilde ona bakıyorum ama gözlerini kaçırmıyor. Belki de haklıdır. Belki gerçekten yaşlı büyükbabasıyla zaman geçirmek için gelmiştir. Bu düşünce beni mutlu ediyor, itiraf etmeliyim. Jason’ın listesi aklımda olduğundan, düşüncelerim hemen Chance’in Jason’ın annesi için iyi bir partner olup olamayacağına kayıyor. Tabii biraz huyunu değiştirebilirse.

Ama elbette bu asla olmayacak. Evde bir eşi var ve bu bir anlam ifade ediyor. En azından benim için, Chance için değil. Anna için de bir şey ifade eder diye düşünüyorum ama onu yeterince iyi tanımadığımı hissediyorum.

Ama Chance burada, sadece selam vermek için büyükbabasını ziyaret ediyor. Onu kontrol etmek istiyor çünkü önemsiyor. Ona ne kadar değer verdiğimi söyleme zamanım geldi. Belki Tiegan’m annesi kadar coşkulu olmayacak ama bir şekilde... Kanepeye doğru ilerlemeye karar veriyorum, ona sarılmak istiyorum ama henüz harekete geçemeden o konuşmaya başlıyor.

“Pekâlâ, yakalandım.” diyor, sanki başından beri onu suçluyormuşum gibi. “Aslında, evde işler pek iyi gitmiyor. Biraz nefes almaya ihtiyacım var. Ailemi görmek istedim. Bildiğin gibi. Ne kadar süre evliydiniz siz, elli yıl mı?”

“Seksen yıl!” diye bağırıyorum.

Biliyorum, böyle çıkışmak pek erdemli bir hareket sayılmaz ama son otuz yıl, en güzel yıllarımızdı. Yaşlı insanların birbirlerini sevemediklerini söyleyenlere inanmayın. Bence aşk, elli yıldan sonra başlar.

“Ah doğru.”diyor Chance, ama sesinde bir küçümseme var. “Siz liseyi bitirmeden evlendiniz ve tek bir kavga etmeden geçirdiğiniz her an mutluluktan başka bir şey değildi.”

t.me/teledergi

“Evliliğimizle dalga geçme. Her evlilik gibi inişleri ve çıkışları oldu. Sadece zor zamanları aşacak kadar birbirimizi sevdik.”

“Anlıyorum, boşanmalarım yüzünden kendimi kötü hissetmemi istiyorsun. Neden direkt söylemiyorsun, büyükbaba? Kendini benden üstün görüyorsun.”

“Kimseyi kendimden üstün görmedim, sözlerimi çarpıtma. Sadece benim zamanımda...”

“Ama artık senin zamanın değil, anlamıyor musun? Senin zamanın çoktan geçti. Hâlâ buradasın ve hepimiz bunun için mutluyuz. Ben, Janine, herkes. Ama şüphen olmasın, ‘senin zamanın’ çoktan geçti. Dünya değişti ve sen geride kaldın.”

Bu doğru. Unutkanlık ara sıra zihnimin köşelerine sızıyor olabilir ama gerçeği duyduğumda anlamayacak durumda da değilim. Canımı yakan, Chance’in sesindeki küçümseme.

Bir süre sessizce oturuyoruz. Şimdi ona sarılmam imkânsız. Ayakkabılarına bakıyor ve bu patlamanın nedenini merak ediyorum. Acaba kendisi biliyor mu? Ve şık iş kıyafetleri içinde, sevmesi gereken kadının yanına, evine gitmekten korkarken ne düşündüğünü düşünüyorum.

“Dinle, büyükbaba. Özür dilerim. Seninle böyle konuşmamalıydım. Sadece iş beni deli ediyor ve Janine hiçbir şeyi anlamıyor...”

Sorunlarından bahsetmeye devam ediyor ama benim düşüncelerim çoktan başka yerlere kaymış durumda. Zihnim, Jason ve onun güzel annesiyle yemek masasında. Beş dileğini gerçekleştirmek için daha fazla plan yapıyorum; gerçi artık dört kaldı. Dileklerinden birini zaten gerçekleştirdim ve bundan gurur duyuyorum ama bir yandan da tereddüt ediyorum. Belki dilekleri bittiğinde, onu ayakta tutan hiçbir şey kalmayacak.

Önümüzdeki yirmi dört saat içinde ona yaşatacak hiçbir şeyim yok.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. “Buraya arabayla mı geldin?" diye soruyorum Chance'e.

t.me/teledergi

“Evet, arabayla geldim, başka nasıl gelebilirdim ki? Duydun mu, özür dilerim. Zor bir gün geçirdim, anlıyor musun? Stres sonunda beni de etkiliyor ve Janine...”

Boş veriyorum. O, ailemden biri. Benim yetiştirilme tarzım bu; aileni ne olursa olsun affedersin. Yine de tartışmadan sonra ona yeniden sarılmayı düşünemiyorum. “Acaba...” diyorum. “Yaşlı bir adamı bir yere bırakabilir misin?”

t.me/teledergi

t.me/teledergi

On Yedinci Bölüm

Chance, “Gerçekten bunu yapmak zorunda mısın?” diye soruyor. “Artık genç değilsin, unutma. Belki de evde kalıp sağlığına dikkat etsen daha iyi. Bu çocuk için başka birini bulalım.”

Kavga çıkarmayacak bir yanıt bulamadığım için cevap vermiyorum. Jasonın annesinin evine giderken yolun geri kalanı sessizlikle geçiyor. Kilisedeki bir cenaze töreni kadar sessiziz, herkes içinden geçenleri kendine saklıyor adeta. Keşke bazı söylediklerimizi geri alabilsek. İkimizin de derdi aym hatalara defalarca düşmemiz. Belki de bu sefer sessiz kalmak en iyisi.

Chance ile kendi çocuklarımla yapamadığımı yapmak istiyorum. Ona sarılıp onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Ama bu benim doğamda yok, bu yüzden içimden geçenleri kelimelere dökemiyorum.

Eve vardığımızda, “Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.” diyorum sadece. “Bir şey değil, büyükbaba.” diye karşılık veriyor.

O giderken kendi dünyama dönüyorum. Derin bir nefes alıyorum, az önce aldığım ilacın etkisiyle kendimi iyi hissediyorum. Bu gece havada adeta oksijen dolu bir ferahlık var.

Jason’ın annesi kapıda beni karşılıyor. Üzerinde Fransa’daki ünlü kulenin resminin olduğu ve *Aşçıyı Öp* yazan bir önlük var. Kapıyı aç-

t.me/teledergi

tığında, “Madam.” diyorum ve önlüğündeki yazıya kamp elini öpüyorum. O ise yüzü kızararak, “Lütfen, Murray, bana Anna de.” diyor.

“Pekâlâ, madam.” diyor ve elini bırakıyorum ancak Jason annesinin kalçasına yaslanarak bana bakıyor.

Bu çocuk herhangi bir oğlanın yapması gerekenden çok daha sık kusma taklidi yapıyor. “Özür dilerim.” diyor. “Midem bulandı da... Ama şimdi daha iyiyim.”

“Mutfağa Jason.” diyor Anna. “Yemek hazır olana kadar masayı hazırla.” Hızla hareket ediyor, sanki hiç oksijen cihazına bağlanmamış gibi. Kalbi iyi bir gün geçiriyor olmalı. “Ve her şeyi Tiegan’ın yapmasım istemiyorum.” diye ekliyor.

Anna’nın sesi, sert ama sevgi dolu. Oğluna odasına gidip asla çıkmamasım söylese bile bu sözlerin arkasındaki sevgiyi hissederdim. Sade bir “seni seviyorum”dan daha etkili.

Jenny de bana böyle hitap ederdi bazen. Kötü bir maçtan eve döndüğümde, “Murray, kendine bir kadeh şarap al ve kütüphaneye gel. Hemen!” derdi. Ben de dediğini yapardım. Üzerimdeki etkisi büyüktü. İçinde sadece bir kitaplık olan kütüphaneye gittiğimde bana sarılmak ve annesinin mezar taşına koyduğu çiçeklerden ya da okulda gönüllü olarak çakşırken tanıştığı ve bir lise öğrencisi gibi okuyabilen ikinci sınıf öğrencisinden bahsetmek için beni bekliyor olurdu; kafamı maçtan uzaklaştınp daha güzel şeylere odaklanmam için her şeyi yapardı.

“Üzgünüm, Murray. Yanlış bir şey mi dedim?” diye soruyor Anna, beni anlayışla süzerken. Daha ben ağladığımı fark edemeden uzanıp yanağımı siliyor.

“Sorun değil.” diyorum. “Bu yaşlarda insanın çok anısı birikir.”

“Hiç şüphem yok.” diyor Anna ve fötr şapkamı, paltomu alarak yatak odasına doğru yürüyor. “İstersen mutfağa geç, yemek hemen hazır olacak. Birkaç kadeh şarap getireceğim.”

“Teşekkür ederim, madam.” diyorum, duyup duymadığından emin olamadan. Mutfakta Jason, Tiegan ve Tiegan’ın annesi var. “Madam.” diyorum. “Ben Murray McBride, belki hatırlarsınız.”

t.me/teledergi

“Elbette hatırlıyorum.” diyor ve beklediğim o bakışı atıyor - sanki yürüyüp konuşan bir mumya görmek şaşırtıcıymış gibi. “Seni tekrar görmek güzel.”

Tiegan, masayı hazırlıyor. Yeni bir beyzbol şapkası takmış ki bu beni rahatsız etmiyor. 1919’da kupayı kaybettiklerinden beri White Sox’u hiç sevmemiştim.Jo e Jackson ve diğerleri oyunumuza neredeyse ihanet etmişlerdi.

Tiegan’ın şapkasında etekli bir kadın figürü beyzbol oynuyor. Cebimden sarı bir bonibon kutusu çıkarıyorum ve ona göz kırparak uzatıyorum. Gülümsemesi neredeyse Jason’ınki kadar güzeL Kutuyu açıp bir tane ağzına atıyor ve sonra annesine sokuluyor.

Onları izlemek büyüleyici. Tiegan, gözleri kapalı, başım annesinin göğsüne yaslamış. Annesi, Tiegan ın saçlarım okşayarak adeta bir meleğe bakıyor. Jenny ile benim aramda da böyle derin bir sevgi vardı. Tiegan gözlerini açıyor, annesine bakıyor ve “Ge-cee-ne” diyor.

Başkalarının işine burnumu sokmayı sevmem ama bu ifadeyi üçüncü kez duyduğum için merak ediyorum. “Affedersiniz.” diyonım. “ama ‘ge-cee-ne’ ne demek? Bu kelimeyle daha önce karşılaşmamıştım. Yabancı bir dil mi?”

Tiegan gözlerini kaçırıp yere bakıyor ama annesi “Sorun yok tatlım.” diyor. “Bu bizim hikâyemiz. Ona anlatabilirsin.”

Tiegan tereddütle annesine bakıyor, soma omuz silkip “Aslında harfler bunlar. G, C ve N.” diyor.

“Harfler mi?” diye soruyorum şaşkınlıkla. *

“Evet. Ben küçükken babam bizimle yaşardı. İyi biri değildi, anneme kötü davranırdı.”

Bir an Della’ya bakıyorum, yüzünde yıllar öncesinden izler görebilecekmişim gibi. Acaba Tiegan, annesinin anlatamayacağı kadar acı verici detayları mı anlatıyor? Della bana bakınca hemen Tiegan’a dönüyorum.

“Annem bizimle kaldı çünkü benim için endişeliydi.” diye devam ediyor Tiegan. “Onu terk ederse bize yapabileceklerinden

t.me/teledergi

korkuyordu. Ama bir gece bana vurdu, ben hatırlamıyorum ama annem o an ayrılmaya karar verdi.

Gece yansı babam sarhoş halde uykuya daldığında annem bana artık güçlü olmamız gerektiğini fısıldadı. Cesur olmalıydık. Ve o andan itibaren sadece iyilik yapmalıydık."

Hikâyesi bittiğinde söylediklerini anlamlandırmaya çalışıyorum ama selamlaşmalannın anlamını çözmüş değilim.

"G, C, N." diye açıklıyor Tiegan. "Güçlü, cesur, nazik. Annem bunun artık birim mortomuz olduğunu söyledi. Birbirimize bunu her zaman hatırlatıyoruz."

"Merhaba ve elveda artık anlamsız." diyor Della, Tiegan'ı kendine çekerek. "GCN, birbirimize selam verirken, vedalaşırken nasıl yaşamamız gerektiğini hatırlatıyor. Bu, sıradan bir selamdan çok daha fazlası."

Kendi çocuklarımı düşünüyorum, onlara ne kadar değer veremediğimi. Ve işte bu kadın, her gün kızına tekrar tekrar gösteriyor, asla şüphe bırakmıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden Tiegan'ın beyzbol şapkasına işaret ediyorum.

"Bu bir Kenosha Comets Kadın Ligi şapkası mı?"

Başım sallıyor, annesinin kollarına sokuluyor ve bir bonibon daha yiyor. "Rockford Peaches. 1945, '48, '49 ve '50'de şampiyon oldular."

"Bu lig onun her zaman ilgisini çekmiştir."diyor Della,Tiegan'm saçlarım okşarken. "Ama son zamanlarda hayatında daha da fazla yer etmeye başladı."

"Çünkü Murray, Büyük Büyükanne Pepper'ı tanıyormuş." diyor Tiegan.

"Ne?" Della şaşkın görünüyor, haksız değil. Çünkü bu çok uzun zaman önceydi. Genellikle büyük büyükannenizi tanıyan biriyle tanışamazsımz.

"Onu tanıdığımı söyleyemem." diyorum. "Ama onu oynarken çok izlemiştim. Birkaç kez karşılaşmıştık."

"Peki onu hatırlıyor musun?" diye soruyor Della merakla.

t.me/teledergi

“Gayet net.” diyorum.

“Bu inanılmaz.” diyor Della,Tiegan’ın saçlarını okşarken. **“Be-**beğime hep Büyük Büyükanne Pepper’ın GCN’nin zirvesi olduğunu söylerim.”

Tiegan, “Bu yüzden topa vurmaktan korkmam, ne kadar sert gelirse gelsin.” diyor ve Della ona tekrar o sevgi dolu bakışını atıyor. Keşke bu çocuğun geleceğini görebilseydim. Böyle sevgi dolu bir anneden güçlü, cesur ve nazik olmayı öğrenmiş bir çocuk, aklına koyduğu her şeyi başarabilir.

“Ya kanka!” diye sesleniyor Jason, köşedeki masasında otururken. Sofrayı kuracağına oyununa dalmış halde.

“Annene yardım etmen gerekirdi.” diyorum ama oyunla ilgili bir şey beni meraklandırıyor. Bildiğim tek düğmeye basınca karakterimin kafasının üzerinde küçük bir çatı beliriyor.

“Turbo’yu kullan.” diyor Jason. “Kaleyi inşa edeceğiz.”

Anna’nın sesiyle irkiliyorum. “Görüyorum ki Jason çoktan etkisini göstermiş.” diyor, elinde üç yeni doldurulmuş şarap kadehiyle. Utanarak geri çekiliyorum. “Sadece... oyununu gösteriyordu.”diyorum kekeleyerek. Jason, masayı hazırlamaya başlıyor.

Anna, güneş ışığında parıldayan bir kral kelebeği gibi, güzelliğini gizleyemiyor. Anna benim için bir sandalye çekiyor ve Jason masayı hazırlamayı bitirirken ben de Tiegan ve annesinin yanına yerleşiyorum. Bir yığın tabak getirip çiçekli servis altlıklarının üzerine yerleştiriyor. Ama çocuk basit matematikte iyi değil galiba.

“Burada bir tane fazla var, Jason.” diyorum ve altıncı servis altlığım ve tabağı gösteriyorum. “Benim hesabıma göre burada sadece beş kişiyiz.”

Kapı zilinin çalmasıyla aynı anda Jason’ın yanaklarının biraz kızardığım gördüğüme eminim. Hepimiz kapının kendiliğinden açılmasım bekler gibi birbirimize bakıyoruz çünkü kimse kapıya doğru hareket etmiyor. Sonra Anna önlüğündeki bir parça unu siliyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. “Jason?”

Söylenmesi gereken her şeyi tek bir kelime söylüyor.

t.me/teledergi

Jason hiçbir şey olmamış gibi süslü şarap kadehlerini masaya yerleştiriyor. “Kim olduğuna baksan iyi olur anne.”

Anna ona sevimli bir kaş çatıyor ama dışarıda her kim varsa öylece dikilip beklemesine izin veremeyeceği için başını sallayarak kapıya yöneliyor. O odadan çıkar çıkmaz Jason’ın kıkırdamaları içinden fışkırmaya başlıyor. Cebinden listeyi çıkarıp bana doğru sallıyor.

“Şuna bakın.” diyor heyecanla. “Bu gece dört numaralı dileğin de üstünü çizeceğim.”

t.me/teledergi

On Sekizinci Bölüm

Daha adamı görmeden üzerine sıkmış olduğu parfümün kokusunu alabiliyorum; JCPenney'deki parfüm reyonu gibi ancak on kat daha yoğun. Girişte birkaç ses duyuluyor. Anna'nın sesi tadı ancak normalden biraz daha resmi, öteki ses ise derin ve yüksek. Sanki sadece onlar varmış gibi değil de, sanki evin tamamıyla konuşuyormuş gibi bir hava var.

Anna mutfağa geri döndüğünde, âdeta bir boğadan kaçıyormuş gibi bir izlenim uyandırıyor bende. Gözleri bir kurtarıcı anyormuş gibi kocaman açılmış halde.

Hemen ardından, spor ceket giymiş, uzun boylu, siyah saçlı bir adam, elinde bir demet çiçekle giriyor. Bu çiçekleri kapıda Anna'ya vermeye çalışmış olmalı. Keşke bu kısa etkileşimi görebilseydim. Mutfağa geldiğinde, sanki duvara çarpmış gibi duraksıyor ve boş olduğunu düşündüğü odadaki dört kişiye şaşkınlıkla bakıyor.

"Pekâlâ..." diyor Anna, ne diyeceğini bilemiyormuş görünüyor. "Artık yemek yiyelim, ne dersiniz?"

"Aslında," diyor Della, "hatırladım da, evde finnda bekleyen bir rostom var, kontrol etmezsem yanacak."

Tiegan bir şeyler söylemek üzere ağzım açıyor ama annesi onu susturuyor ve kapıya doğru yönlendiriyor. Anna'nın gözleri büyük

t.me/teledergi

ve yalvarır bir ifade taşıyor, ancak Della'nın bundan keyif aldığı belli. Hızlı bir "Hoşça kaTdan sonra (Tiegan bana dönüp "GCN" diyor) ön kapının gıcırtısıyla birlikte ayrılıyorlar ve şimdi sadece dördümüz kalmış oluyoruz.

Jason'ın bu genç adamla nasıl iletişime geçtiğinden emin değilim ama her bize bakışında kaşlarını çatmasından, muhtemelen yaşlı bir adam ve bir çocukla bir arada olacağını düşünmediği aşikâr.

Romantik bir randevu bekleyen biri olsaydım ve başıma böyle bir şey gelseydi, belki de şu an bu adamın hissettiği kadar rahatsız hissederdim. Kendimi tutamayıp biraz gülümsüyorum.

Anna'nın şoktan kendine gelmesini sağlayan saat zilinin çalmasıyla hepimiz bir süre sessizce bekliyoruz. "Murray, seni Derek'le... ■ Lester mıydı, tanıştırmak istiyorum." diyor ve sesini olabildiğince nazik tutmaya çalışıyor. Jason'a bakarken bakışlarındaki sevgiyi anlamak için şu anda biraz daha derine inmek gerekiyor. "Sanırım siz ikiniz hastanede zaten tanışmışsınız."

Jason hiç utanmadan sırıtıyor. Eğer bu durumun sorumlusu oysa, normalde utanç ya da korku hissetmesi gerekirken eğleniyor olması beni şaşırtıyor. Ama başım eğiyor ve sonra masadan küçük bir elektronik cihaz alıp, kolumdan tutarak beni merdivenlere doğru çekiştiriyor. "Yemekler süper. Katılmak isterdik ama biliyorsunuz, görülmesi gereken yerler ve yapılacak işler var."

"Dur orada, genç adam." diyor Anna.

Jason duraklıyor, yere bakıyor ve "Evet, o..." diyor.

Bu durumu göz önünde bulundurarak, Anna'nın mümkün olduğunca yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum. Misafire karşı kaba davranacak biri olmasa da bu adamla yalnız başma akşam yemeği yemek zorunda kalmamalı. Eğer niyeti bu değilse tabii. Bu nedenle genç adama doğru ilerleyip elimi uzatıyorum.

"Ben Murray McBride, aile dostuyum."

Adam önce elime, sonra çiçeklere bakıyor ve çiçekleri kolunun altına sıkıştırarak elimi sıkmayı başarıyor. "Merhaba Murray." di-

t.me/teledergi

yor ve başını sallıyor, bu da onun Anna için doğru kişi olmadığını anlamama yetiyor. Bir erkek, büyüğüne hitap ederken "bay* veya "beyefendi" demelidir. Yeni tanıştığı birine bu tür bir saygıyı göstermeyen biri, karısına da saygı göstermez. El sıkması da pek güçlü değil. Benim zamanımda bu tür adamlara "süt çocuğu" denirdi.

"Ben Doktor Lester." diyor, *doktor* sözcüğüne vurgu yaparak

"Ne tür doktor?"

"Plastik cerrah."

Plastikle ilgili bir şeyler duymuştum ama kesinlikle laboratuvarda yapılıyordu. Plastik işine giren bazı arkadaşlar tanıyordum ve kendileri için iyi işler yapmışlardı ama kesinlikle doktor değillerdi.

Anna, ellerini ne yapacağını bilmiyormuş gibi havaya kaldırıyor. "Hadi yemek yiyelim, olmaz mı?"

Yemek masasına oturuyoruz. Derek (ona doktor demeyeceğim) sandalyesini Anna'ya biraz fazla yaklaştırıyor, Anna da sandalyesini biraz uzağa çekiyor. Jason önündeki hamburgere dalıyor ama gözleri sürekli annesini ve bu yeni adamı izliyor. Derek, çiçekleri yanındaki masaya koyup Anna'ya doğru eğiliyor. "Doktor olduğumu biliyorsun. Biraz da sen bana kendinden bahset."

"Ben mi?" diyor Anna. "Ashnda anlatacak pek bir şeyim yok."

"Ben öyle duymadım. Bana Malezya'yı anlatsana biraz."

Anna'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor. Çatalını sertçe masaya bırakıyor ve bakışlarını nedense tabağından ayırmayan Jason'a dönüyor. "Kusura bakma ama" diyor, "ben yurtdışına hiç çıkmadım."

Derek kafası karışmış görünüyor, bu onun yüz hatlarına da uygun. "O zaman Zen ustası olmak için nerede eğitim aldın?"

Jason, annesinin karşısında otururken öksürüyor. Suyunu içerken birazım döküyor. "Zen hakkında hiçbir şey bilmiyorum." diyor Anna. Sesinde bir tatlılık var ama belki biraz fazla tadı.

Derek durumun farkına varıyor gibi görünüyor. "Dur tahmin edeyim, Paris'te modellik de yapmadın değil mi?"

Anna bu sorudan gerçekten keyif alıyor gibi. "Hayır, geçmişimde Paris modelliği yok."

t.me/teledergi

*On sekiz ay boyunca Kama Sutra da çalışmadın o zaman?”

Anna hızla ayağa kalkıyor, masaya çarpınca bardaklardan su dökülüyor. “Bakın, Dr. Lester, gerçekten iyi bir insana benziyorsunuz ama dürüst olmalıyım. Görünüşe göre oğlum sizinle konuşurken benim hakkımda bazı yanlış bilgiler vermiş. Beklediğiniz kişi ben değilim. Çiçekler için teşekkürler ama gitmenizi rica ediyorum. Hemen.”

Derek ayağa kalkıyor, Anna’ya dik dik bakıyor. Ben de ayağa kalkıyorum fakat eminim ki biraz önceki kadar tehdit oluşturmuyorum. Ancak varlığım onu yine de tedirgin ediyor gibi.

“Anlıyorum. Oynadığımızın bir çocuk oyunu olduğunu fark etmemiştim.”

“Ben çocuk değilim.” diyor Jason, ilk kez yemeğinden yüzünü kaldınp katılıyor. “Ben on yaşındayım.”

Derek ne diyeceğini bilemiyor. Sadece başım sallayıp mutfaktan ayrılıyor. Birkaç saniye sonra kapının sert bir şekilde çarpıldığım duyuyoruz ve bence Dr. Derek Lester artık tarihe karışmış durumda.

Mutfakta sessizlik hâkim. Jason yemeğine geri dönüyor, annesinin bakışlarım görmezden gelerek, “iyi birine benziyordu.” diyor.

Anna buna nasıl tepki vereceğini düşünürken saatin tik tak sesleri duyuluyor. Bir elini kalçasına, diğerini alnına koyuyor. “Kama Sutra’yı nereden biliyorsun?” diye soruyor.

Jason, “Okuldaki çocuklar.” diye omuz silkerek yanıtlıyor. “Çok iğrenç olduğunu biliyorum. Ama yetişkinlerin hoşuna gittiği kesin. Ben bunu söyleyince adanun ilgisini çok çekti.”

Kısa bir tereddütten sonra Anna kahkahalara boğuluyor ve Jason’ın saçlarını karıştırıyor. “Çabam takdir ediyorum küçük adam. Ama şu andan itibaren isteklerini kendi hayatınla sınırlı tutmaya ne dersin?”

t.me/teledergi

Kime: jasoncashmanrules@aol.com,
LittleLeagueALlStar@hotmail.com
Kimden: MurrayMcBride@aol.com
Konu: Vuruş Çalışması

Sevgili Jason (ve merhaba Tiegan),

Cubs'tan biriyle konuştum ve bu ayın 2Tinde başka bir etkinlikleri olmadığı için sahayı kullanmamıza izin vermeyi kabul ettiler. Daha vakit var. Gerekli ayarlamaları yapabileceğimizi düşünüyorum. Belki Jason ikinci kaleden vurabilir. -

Ama Jason vuruş yapacaksa antrenman yapmalı. Pazartesi saat 4'e ne dersin? İkinizi de Chevy ile alırım.

Lütfen en kısa zamanda cevap veriniz.

Saygılarımla,

Bay Murray McBride

Kime: MurrayMcBride@aol.com,
LittleLeagueAUStar@hotmail.com
Kimden: jasoncashmanrules@aol.com
Konu: Re: Vuruş Çalışması

Kankam!

Şimdiden Jose Canseco gibi bomba atabiliyorum. Antrenman ezikler ve amatörler içindir. Ama yine de Babe Ruth gibi ortamı nasıl dağıtacağıma dair küçük bir ders vereceğim! EVET BE! Aklınızın başınızdan gitmesine hazır olun!

J.

Not; Kama Sutra SÜPER!!!

t.me/teledergi

Kime: MurrayMcBride@aol.com,
jasoncashmanrules@aol.com
Kimden: LitUeLeagueAUStar@hotmail.com
Konu: Re: Vuruş Çatışması

Ancak rüyalarında, J.

t.me/teledergi

On Dokuzuncu Bölüm

Anna'nın evine vardığımda Tiegan, Rockford Peaches şapkasını takmış bir şekilde beni bekliyor. Eldiveni, küçük lig forması ve dizlerine kadar çekilmiş beyzbol pantolonuyla tam bir oyuncu gibi duruyor. Jason ise onun yanında, biraz daha kısa, kot pantolon ve tişörtle duruyor ve bir oksijen tüpüne yaslanmış halde. Arabayı park eder etmez, Jason hemen yolcu koltuğuna koşuyor, içeri adıyor, oksijen tüpünü yamna çekip derin bir nefes alıyor.

"Ön koltuğu ona vermeyecek misin?" diye soruyorum. Ama sadece omuz silkiyor ve Tiegan, "Sorun değil." diyerek arka koltuğa yöneliyor.

"Ah, Tanrım." diyorum. Tiegan aramıza kafasını soktuğunda etrafa bir çilek tarlasının taze kokusu yayılıyor.

"Merhaba Bay McBride, nabersiniz?" diye soruyor.

Bu, çocukça bir soru gibi gelse de ashnda sadece halimi sormak istiyor. Jason in *"İyi, senden?"* demesi ve Tiegan'ın bunu uygun bir yanıt olarak kabul etmesiyle bu düşüncem pekişiyor. Sorusunu duymazdan geliyorum ve ön koltukların arasından bir kutu bonibon çıkarıp ona uzatıyorum. O da hemen kabul ediyor ve aramızda çikolataları paylaşıyoruz. Çikolatalar dişlerime yapıştığı için bir süre konuşamıyorum.

t.me/teledergi

“Bagajda eski bir beyzbol sopası ve birkaç yıpranmış top var.” diyorum. Motoru çalıştırdığımda Tiegan pencereyi indirip kapı eşiğindeki annesine öpücükler uçurarak “GCN!” diye bağırıyor. Güçlü, cesur ve nazik bir hareket. Della, gerçekten isabetli bir seçim yapmış.

Chevy ile oldukça yavaş ilerliyorum çünkü yanımda çocuklar var ve geçenlerde bir polis memuru gördüğüm için hâlâ biraz endişeliyim. Bu yüzden saatte sadece yaklaşık on beşle gidiyoruz.

“Bay McBride,” diye başlıyor Tiegan, “annem sizin Cubs’ta oynamış olmanızın çok etkileyici olduğunu söylüyor. Hiç Dünya Şampiyonasında da oynadınız mı?”

“İki kez oynadım ve her ikisinde de kaybettik. Philadelphia hem bizi hem de Yankees’i yendi. 1929’da sezon sonuna doğru sakatlandım ve 1932’de genç bir oyuncu benim yerimi aldı. Seriden sonra transfer olduğunda tekrar oynamaya başladım ama Dünya Şampiyonasında hiç başarılı olamadım.”

“Olsun.” diye devam ediyor Tiegan. “Annem bunun *çok etkileyici’olduğunu söylüyor.”

“Evet, oldukça etkileyici.” diye ekliyor Jason. Bir süre pencereden dışan bakıyor ve sonra, “Ben Şimşek Çitalar takımındaydım.” diyor.

Bu, biraz komik. Çocuk, küçült lig takımıyla benim başarılarımı geçmeye çalışıyor. “Oynamadığını söylemiştin sanki.”

“Oynamadım.” diyor gözleri Tiegan’a kayarken. “Yedek kulübesindeydim.”

İçimden homurdanıyorum. Amerikalı bir çocuğun yetenekli olmadığı için beyzbol oynayamaması fikri beni rahatsız ediyor. Açıkçası, küçük dostum için üzülüyorum.

“Fark etmez.” diyor. “Zaten sahada oynayamazdım.” Bir süre sessiz kaldıktan sonra oksijen konsantratörüne bakıyor. “Bu aleti sahaya götüremem ve ondan çok uzaklaşamam.”

Çocuk çoğunlukla iyi görünüyor. Mükemmel değil elbette, ama iyi. Sonra, ara sıra, böyle bir şey söylüyor ve durumunun ciddiyeti

t.me/teledergi

ortaya çıkıyor. “Pekâlâ, Bay Şimşek Çita,” diyorum, “beysbol topunu ne kadar uzağa fırlatabileceğin konusunda bir fikrin var mı?*

“Muhtemelen 300 metre. Çok güçlüyüm.” diyerek gülümsüyor.

Tiegan gülüyor ve Jason ona kızgın bir bakış atıyor ama bir şey söylemiyor. Birkaç beyzbol sahasının yanından geçiyoruz ama hepsi dolu. Başlarda bu durum beni cesaretlendiriyor; görünüşe göre bir sürü çocuk beyzbol oynuyor. Ancak orduda askerler gibi disiplinli antrenman yapan çocuklarla dolu dördüncü sahayı geçtikten sonra üzüntüm artıyor.

Nerede o eski, kumlu sahalarda gün boyu top oynayan çocuklar? Bu çocuklar muhtemelen pahalı ekipmanlar giyiyor, antrenörler tarafından azarlanıyor ve aslında beyzbol oynamıyorlar. Jason’m rekabet edememesi şaşırtıcı değil. Bu sahalar, makinelerle dolu, çocuklarla değil.

Bir beyzbol sahası bulma umudumu kaybediyorum ve eve doğru yöneliyorum. Oynayabileceğimiz bir yer biliyorum.

“Geçen sezon takımınızdaki en iyi oyuncu kimdi?” diye soruyorum.

“Johnny Mazerouski,” diyor Jason, “açık ara.”

“Daha yüksek bir ortalamam vardı,” diyor Tiegan, “aynca daha çok koşu vuruşu skorum.”

“Öyle mi?” diyorum. Tiegan’dan bir an bile şüphe etmiyorum, eminim bu doğrudur. “Johnny Mazerouski sümüklüsü düşünsün o zaman.” *

“Pardon ama ne?” diyor Jason. “Bu resmen iğrenç.”

Arabayı garaj yoluna çekiyorum.

“Vuruş antrenmam yapacağımızı sanıyordum.” diyor Jason.

“Yapacağız da. Yaşlı Leydi Willamette’in bahçesinde.”

Biz sopaları ve topları bagajdan çıkarırken Jason Nintendo, Sega.bilmem ne ve diğer kriptik şeyler hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Beyzbol toplarım bagaja yerleştirmek yarım saatimi aldı ama yardım isteyecek değilim. Bu çocuklardan doksan yaş büyük olabilirim ama en az onlar kadar zayıf biri olarak görülmek istemi-

t.me/teledergi

yorum. Neyse ki ben taşıyamayacağımı itiraf etmek zorunda kalmadan Tiegan ağır çantayı kapıyor.

Yaşlı Leydi Willamette aslında gençliğinin baharında. Yanlış hatırlamıyorsam seksen dört yaşında. Ama yaşlı gibi davranıyor, bu yüzden bir izci kız kapıma gelip bana yüksek fiyatlı kurabiyeler satmaya çalıştığında ve yan taraftaki "Yaşlı Willamette Hamm'ın" üç kutu aldığını söylediğinde ben de ona böyle hitap etmeye başladım. Yüzüne karşı değil tabii ki. Yaşlı Willamette Hanım huysuz biri.

Kuşkonmaz ve brokoli sır alarmın arasından geçip bahçenin ekilmemiş bölümüne doğru ilerliyoruz. Bizi burada görürse cehennem azabı çekeriz ama gidecek başka bir yer düşünemiyorum.

Jason sopayı sallıyor ve poposunu biraz oynatıyor. Bir çizgi film karakterine benziyor.

"Önce bayanlar." diyorum.

"Ne? Sayı vuruşu yapacak olan benim, o değil."

"Ama bak şimdi..."

"Sorun yok, Bay McBride. Önce J vursun. Sinek vızıltılarım severim."

Bu doğru değil. Çocuğun karşı cinse nasıl davranacağım öğrenmesi gerek. Ama Tiegan çoktan mısır sıralarının başladığı yere doğru koşmaya başladı ve Jason omzunda sopayla bekliyor, ben de görmezden geliyorum.

"Sopayı nasıl tutacağım biliyor musun?" diye soruyorum.

Jason hızlıca oksijeni içine çekiyor, sonra çömelmiş bir duruşa geçiyor ve sopayı boğmaya çalışır gibi kavrıyor. Ellerinin ters olması dışında o kadar da kötü görünmüyor ashnda. Bu sorunu çözüyorum, ona daha gevşek tutmasını söylüyorum ve atış yapmak için yirmi metre uzakta bir yer buluyorum.

Yarım asırdır beyzbol topu atmadım ama eminim hâlâ atabilirim. Bir beyzbol maçımn ilk atışım yaparken gördüğünüz o eski topraklan hiç anlamadım; her seferinde topu sektiriyorlar. Amerikalı bir adam beyzbol topu atmayı nasıl unutur?

t.me/teledergi

Kolumu kaldırıp eğiyorum, sonra dönüp ilk topu Jasoıfa atıyorum. Yaklaşık on metre gidiyor ve işlenmiş bahçe toprağına düşüyor. Bu sırada omzumdan dirseğime doğru yakıcı bir ağrı yayılıyor.

Düşünüyorum da, ilk atışı yapan o eski toprakların nasıl bu kadar ileriye atabildiklerini anlamıyorum.

Jasoriın kafası biraz karışık görünüyor. Sanki az önce olanlarla ilgili bir şeylerin doğru olmadığını biliyor ama tam olarak ne olduğundan emin değil. Topuma doğru yürüyorum, onu alıyorum ve orada kalıyorum.

"Önce el altından deneyelim." diyorum.

Tiegan atış yeteneğim hakkında tek kelime etmiyor. Bu çocuğu * gittikçe daha çok seviyorum.

El altından bir tane atıyorum, Jason savruluyor. Sopayı omzunda bıraksa muhtemelen vurmaya daha da yaklaşacaktı.

"Sadece topu izle, tamam mı? Topu gör, topa vur. Çok fada düşünme."

Bir tane daha atıyorum, sonuç aynı. Çenemi kaşıyor, dilimi ısırıyor ve üçüncü topu atıyorum. Bu sefer gerçekten gözlerini kapatıyor ve Reggie Jackson gibi sallanıyor. Dizi yere değiyor, homurdanıyor ve topla bir şekilde (şükürler olsun ki) temas kuruyor.

Çocuğun aleyhine ne kadar çok şey olduğunu düşünmemiştim. Sopa 1934'ten beri kullanılmamış. Top yumuşak ve dikişleri yarılmış. Ve 15 santimlik gevşek bir toprağın üstünde oynuyoruz. Top sopaya çarptığında küçük bir gümbürtü çıkarıyor ve Jason'm ayaklarının yanındaki toprağa aynı sesle saplanıyor. Hepimiz olduğumuz yerde durup ona bakıyoruz.

"Belki de Tiegan denese daha iyi." diyor Jason. "Ben iyi vuruşlarımı Wrigley e' saklayayım."

Tiegan bunu duyar duymaz koşarak geliyor, saç örgüleri arkasında zıplarken sopayı kapıyor. Jason oksijen tüpünü alıp toprak sıraların üzerinden Tiegan ın' durduğu yere doğru manevra yapıyor.

Birdenbire çocuklarımla bunu hiç yapmadığımı fark ettim. Bir kere bile. En azından hatırlayabildiğim kadarıyla. Sezon boyunca

t.me/teledergi

hep çok meşguldüm. Zamanın yarısında dışarıdaydım ve şehirde olduğum zamanın çoğunda da beyzbol sahasındaydım. Ve maçlardan eve ancak Jenny çocukları yatırdıktan sonra dönüyordum. Sezon dışında faturaları ödemek için çelik fabrikasında bir işte çalışmak zorundaydım ve formumu korumak için de egzersiz yapmam gerekiyordu. Oğullarımla top oynamak için zamanım yoktu.

Tanrım, keşke biraz zaman ayırşaydım.

Jason nihayet yeterince uzaklaştığında topu Tiegan'a doğru kaldırıyorum. "Şimdi gözünü toptan ayırma, anladın mı? Sopaya vuruşunu izle. Iskalarsan sorun değil. Bu kolay değil."

"Tamam, Bay McBride." diyor ve elinde bir sopa olduğu için olabildiğince mutlu görünüyor. Şapkasını ters çeviriyor, yere tükürüyor ve "Ben Joanne Weaver!" diyor.

Ayakkabısının burnunu toprağa sokuyor ve ben de Jasoria yaptığım gibi el altından bir atış yapıyorum. Sopayı biraz oynatıp topa doğru savuruyor. Gevşek dikişler yüzünden temas sesi gümbürtü gibi geliyor, daha benim irkilmeme bile fırsat vermeden top dümdüz ilerleyerek yanımdan geçip gidiyor. Arkamda Jason zıplayarak yoldan çekiliyor ve birkaç adım sağa doğru koşarak bir sıra soğanın yanındaki toprağa saplanmış olan topa bakıyor.

"Üzgünüm Bay McBride." diyor Tiegan.

Gördüğüm kadarıyla üzülecek bir şey yok. O vuruşu izlemek için bilet kesebiliriz. Birkaç adım geri atıp ona bir tane daha fırlatıyorum. Bunu sol tarafa doğru çekiyor, böylece bana isabet etmeyecek şekilde mısırın dört beş sıra derinliklerine doğru yol alıyor.

"Aah, kahretsin!" diyor ve topu bulmak için mısır tarlasına doğru yola çıkıyor.

Jason saklanmaya çakşır gibi çömeliyor. Yüzü eldiveninin içinde kaybolmuş. "Bu çok utanç verici." dediğini duyuyorum.

Tam o sırada Yaşlı Willamette Hanım'ın penceresinin perdelerinde bir hareket görüyorum. "Bırak onu!" Tiegan'a bağırıyorum. "Kaçmamız gerek Hemen!"

t.me/teledergi

Tiegan ve Jason sesimdeki korkuyu duyuyorlar. Chevy'ye doğru "McBride", "sebzeler" ve "cehennem azabı" gibi bir şeyler söyleyen cırtlak, yaşlı bir sesten kaçmaya çalışarak olabildiğince hızlı uzaklaşmaya çalışıyorum. Bu kadın Tanrının korkusunu iliklerime kadar hissettirebilir. Damarlarımda Jason'ın Mindy Applegate'i öpmesinden sonra pompaladığından daha fazla adrenalin var.

Arabaya vardığımda Jason ve Tiegan histerik bir şekilde kıkırdıyor, Yaşlı Willamette Hanım ise ön basamaktan bağırıp yumruğunu sallıyor. Şansımıza, o benden daha az hareketli olduğu için camları kapalı tutup arabayı sürebiliyorum. Görünüşe göre Jason'm bu kadarcık antrenmanla idare etmesi gerekecek.

"Bay McBride," diyor Tiegan kıkırdamalar arasında, "'hadım etmek' ne demek?"

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Yirminci Bölüm

Benedict Cashman la uygun bir başlangıç yapmadık, bu kadarım söyleyebilirim. Bana kalsa, bu adamla hiç işim olmazdı. Bence o çok gıcık biri. Kötü bir insan olduğundan değil ama bana göre en iyisi aynı görüşte olmadığınız insanlardan uzak durmak. Aranızda uzlaşmaz farklılıklar olduğunu anladıktan sonra birbirinizin etrafında dolaşmamn ne anlamı var?

Chance'in ikinci boşanmasında bahane olarak öne sürdüğü şey buydu. Uzlaşmaz farklılıklar. Aslında ilk boşanmasında da. Muhtemelen bu ifadeyi ilk kez orada duydum. Ama yine de, mecbur kalmasaydım o kapıdan girip kıvrımlı araba yoluna çıkmamayı tercih ederdim.

Ama yapmak zorundayım. 21'i Cubs'ın Wrigley *i kullanmamıza izin verdiği gün ve şansa bakın ki, Jason ın babasıyla geçirdiği ayda bir hafta sonuna denk geliyor. Aslında babasının malikânesinde kaldığı hafta sonuna. Gördüğüm kadarıyla birlikte hiç vakit geçirmiyorlar. Doğruyu söylemek gerekirse, çocuğun kalp rahatsızlığı olduğu için bu beni biraz rahatsız ediyor. Ayrıca ayda bir kereden çok daha fazla orada kalıyor çünkü Anna bazen fazladan vardiyaya kalıyor ve her seferinde çocuk bakıcısına para yetiştiremiyor.

t.me/teledergi

Anıa bu beni ilgilendirmez. Tek bildiğim, planladığım bu seyahat için izne ihtiyacım olduğu. Ya izin alacağım ya da B planına geçeceğim. Bir B planım var. Sadece biraz karmaşık olabileceği için kullanmak zorunda kalmamayı tercih ederim.

B plam başımı büyük belaya sokabilecek şeyler içeriyor. Ehliyetsiz araba kullanmak bunun sadece küçük bir parçası. Eğer B planına başvurmak zorunda kalırsam son nefesimi hapishanede verme şansımın yarı yarıya olduğunu düşünüyorum. B plamnda kötü şeyler olması muhtemel. A plam çok daha kolay olur. Haliyle Jason ve Tiegan'ı evlerine bırakıp Benedict Cashman'in malikânesine gidiyorum.

Güvenlik görevlisi başıyla beni selamlıyor ve bu sefer soru sormadan içeri girmeme izin veriyor. En azından arkadaş canlısı görünüyor ama buranın sahibinden aym şeyi beklemiyorum. Elbette, kapıyı açması için bir-iki dakika ayakta beklemek zorunda kalıyorum. Sonunda açtığında buraya son gelişimden daha mutlu görünmüyor.

"Bay Cashman..." diyorum. "Adım Murray McBride, Jason'm büyük kardeşi. Geçen hafta kısa bir süre görüşmüştük."

"Her seferinde kendini tanıtmak zorunda değilsin. Hatırlıyorum. Küçük oğluma kızlan öptüren şendin. Burada ne işin var?"

"Bu hafta sonu Jason'ı beyaz elma bahçesine götürmek istiyorum. Ama onun burada olması gereken haftaymış."

"Elma mı? Ne? New York mu? Delirdin mi sen?"

"New York değil, Chicago. "

"Ama 'elma' dedin."

"Benim zamanımda beyaz elma da denirdi, neyse, onu boş verin. Çocuğu Chicago'ya götürmek istiyorum."

Bu konuşmayı çoktan bitirmiş görünüyor, haksız sayılmaz. "Ne için?" diyor.

"Bir dilek için."

"Bir dilek, ha? Sanınm Lemon Grove'da striptiz kulübü bulamadınız? Bunun için 'elma'ya gitmek zorunda mısınız?"

t.me/teledergi

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama hiç hoşuma gitmiyor, o kadarını biliyorum. “Ulusal Lig sahasında sayı turu vuruşu yapmak istiyor.”

Bir kahkaha patlatıyor ve birkaç dakikalığına benimle alay etmenin tadını çıkarıyor. “Ve sen de ona bu konuda yardım edeceksin, öyle mi? Oğlumu hiç izledin mi?”

“Evet, biliyorum. Ve bunu yapabilir. En azından bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulabiliriz.”

“Buna eminim. Ama hayır, yaşlı bir sapığın oğlumu tek hafta sonumuzda elimden almasına izin vermeyeceğim. O buradayken, benimdir. Anladın mı?”

Onun bildiğinden çok daha fazlasım anlıyorum. Güvensizliğinin ya da belki sadece Anna’dan intikam alma arzusunun onu etrafindaki herkese zarar vermeye ittiğini anlıyorum. Jason’a bile. Oğlunun kanepede oturup televizyon izlemeyi ya da video oyunu oynamayı tercih edeceğini mi düşünüyor? Ama Jason’m babasının pes etmeyeceğini bilecek kadar çok şey gördüm. Söyleyeceğim hiçbir şey onu etkilemeyecek. Sırf bana inat olsun diye işleri daha da karıştıracak. Bu yüzden fötr şapkamı tekrar kafama geçirip başımı eğiyorum.

“Anlıyorum. İyi günler.”

Ve bununla birlikte, B planına geçiyorum.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Yirmi Birinci Bölüm

Perşembe günü geldiğinde, Anna'dan gelen bir telefonla uyanıyorum. Tabii ki ilk seferinde telefona yetişemedim ama tekrar aradı ve ikinci seferinde onunla konuştum. Beni kahvaltıya davet ediyor. Onu kibarca reddettiğimde JasonTa birlikte bana bir şeyler getirip getiremeyeceklerini soruyor. Bir arkadaşınım olması kulağa hoş geliyor, bu yüzden önce evet diyorum, sonra yapamayacağımı fark ediyorum. Başka bir sözüm var. Annaya bunun ne olduğunu söylemeye pek hevesli değilim ama o ısrarcı olunca sonunda ona halk eğitimdeki sanat modelliği işimden bahsediyorum. Beklediğimden biraz daha ilgili görünüyor ve yine karanlık ve mum ışığıyla aydınlatılmış havasız sanat odasına gittiğimde bunun nedenini anlıyorum.

Anna, Jason, Tiegan ve Della orada beni bekliyorlar.

"Umarım sorun olmaz." diyor Anna. Şövalesinin önündeki sandalyeden kalkıyor ve bana sarılıyor. Sanırım sarılmasına pek aldırmıyorum. "Jason ne yaptığını öğrenince gelmek zorunda kaldık" Yüzünde bir şey parlıyor, bir korku dalgası, bana bakıyor. "Sen... sen soyunmayacaksın, değil mi? Aman Tanrım, bunu düşünmeliydim."

"Hayır, hayır." Oduncu gömleğimin kolunu çekiştiriyorum. "Sadece gömlek Beni gömleğimi çıkarmaya ikna ettiler. Sanat adına, anlarsın ya."

t.me/teledergi

“öyle mi? Ah tabii ya. Tanrı’ya şükür. Çekici bir adam olmadığından değil elbette. Sadece Jason’ın bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorum. Sonuçta o her zaman... şey... her zaman yetişkin gibi davranmıyor. Sen de görüyorsun ya.”

“Görmeye başladım.” diyorum.

Jason şövalesine yerleştirdiği tuvale boya sıvamaya başlamış bile. Tiegan onun yanında, kaşlarım çatmış, yaptığını onaylamıyor. Şapkasını tıpkı vuruş yaptığı zamanlardaki gibi geriye doğru çevirmiş. Yüzünde bir beklenti ifadesi var.

“Bay McBride!” diye bir ses geliyor arkamdan. Alçak ve güçlü ama aynı zamanda da yumuşak. “Seni gördüğüme sevindim. Döneceğini umuyordum. Yoksa burada yalnız kalıyorum.”

El Adam bu. Doğruyu söylemek gerekirse onu gördüğüme sevindim. Ama insanlara böyle şeyleri belli etmekte hiç iyi olamadım. “Adınızı hatırlamıyorum.” diyorum ki bu söylemem gereken şey olmasa da doğru.

“Önemli değil. Adım Collins. Collins Jackson. Sadece iki soyadını hatırlasan yeter.” Elimi güzelce ve sıkıca kavrıyor.

“Eddie Collins, Reggie Jackson.” diyorum. “Bu işe yarar. Bu Bayan Anna Cashman.” O anda aklıma geliyor ki, boşanmayı ve diğer şeyleri göz önüne alırsak, muhtemelen artık bu ismi kullanmıyor.

“Anna Pierce.” diyor. “Ya da sadece Anna. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Jason tuvaline boya bulaştırmakla meşgul ama görseydi o bile bu ikili arasındaki kıvılcımı fark edebilirdi. Anna’nın yanaldan biraz kızardı ve ayakkabı bağcıklarına ani bir ilgi duymaya başladı. Collins onları tanıştırdığımdan beri gözlerini ondan alamıyor. Della çılgın kadınla konuşuyor. Renkli saçlarıyla bir elmanın iki yansı gibi görünüyorlar. Ama sonra çılgın kadın sesini yükseltiyor ve Anna ile Collins arasındaki anı mahvediyor.

“Pekâlâ, sanatçılar. Ruhlarımızdaki yaratıcılığın her zerresini boşaltma zamanı.”

t.me/teledergi

Anna ve Collins bir süre rahatsız görünüyor, sonra Collins başını odanın diğer yanına doğru çeviriyor. “Görev çağırıyor.” diyor. “Sonra görüşür müyüz?”

“Elbette.” .

El Adam dirseğimi tutuyor, doğruyu söylemek gerekirse bu oldukça iyi hissettiriyor. Sanki güvenle yürüyebiliyorum çünkü biraz tökezlesem hemen yanımda olduğunu biliyorum. Son on yıldır Doktor Keaton bana baston kullanmamı söylüyordu ve sanırım nedenini anlıyorum, ama bunu ona asla itiraf etmeyeceğim.

Collins bana sandalyeme kadar eşlik ediyor ve oturabildiğim kadar uzun oturuyorum. Çılgın kadın bana başıyla selam veriyor ve gömleğimi çıkarıyorum. Üzerimde hâlâ atletim var, yani sadece kollarım görünüyor. Şövalelerden birinin arkasından yüksek sesli bir homurtu geliyor, ardından boğuk kıkırdamalar ve yakınlardan yüksek sesli bir “sus” sesi. Collins yandaki sandalyeye oturuyor ve ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturuyor.

“Sizi tekrar konularımızı incelemeye davet ediyorum. Sol tarafta, ellere bakın. Çizgilere, boğumlara, yıllarca kullanılmış eski nasırlara dikkat edin.”

Biraz homurdamyorum çünkü bence, ben nasıl geçen gün kendim hakkında duyduklarımdan hoşlanmadıysam Collins de kadının elleri baklandaki yorumlarından pek hoşlanmıyor. Ama o sadece göz kırpıyor ve gülümsüyor.

“Ve sağda, olgun deneğimiz tekrar karşımızda. Omuzlarının bugün daha dik görünmesi sizce de ilginç değil mi? Yakından baktığımda, geçen haftanın aksine ağzının hafifçe yukarıya doğru kıvrıldığını görüyorum, insan vücudunun sürekli akan bir nehir, esintide süzülen bir kartal gibi asla durağan olmadığına dair büyüleyici bir bakış. Siz ne görüyorsunuz? Evet, kimse yok mu?”

Bir öğrenci “Umut” diyor. Bir başkası “Beklenti” diyor.

“Eski tarih.” diye bağırıyor Jason ve ardından bir kıkırdama daha geliyor.

t.me/teledergi

“Şimdi sizi resim yapmaya davet ediyorum.” diyor çılgın kadın. “Hayata sadık olun ya da ruhunuzda olanı resmedin. Bu adamları sizin yetenekli ellerinize bırakıyorum.”

. Anna’nın kaşları çatılmış, odaklanmış durumda. Gizlice odamn karşısına doğru bakıyor ama dikkatinin çoğu önündeki tuvale odaklanmış durumda. Della ve Tiegan’ın ikisi de derin bir konsantrasyon içinde ama Jason’m resmiyle işi bitmiş gibi görünüyor ve muhtemelen çok sevdiği video oyununu oynamak için elektronik bir aletle uğraşıyor. Elbette onu suçlayamam. Oyundu, e-postaydı derken ben bile bir teknoloji insanına dönüşüyorum sonuçta.

Odadaki dört arkadaşımla bir saat çok daha hızlı geçiyor. Ne olduğunu anlamadan ışıklar sönüyor, mumlar devreye giriyor ve çılgın kadın herkesi bir şeyler söylemeye davet ediyor. İşleri bittiğinde Collins benimle Tiegan’ın şövalesine doğru yürüyor çünkü ellerini beyzbol stadyumunda dalga başlatır gibi etrafa savuruyor.

“Ne düşünüyorsunuz Bay McBride? Beğendiniz mi?”

Elinde benim oldukça iyi bir tasvirimi tutuyor ama kırışıklıkların ve deri kıvrımlarının çoğu yok. Otuz yıl önceki halime çok benziyor.

“Pekâlâ...” diyorum. “Çok güzel bir resim yapmışsın.”

“Çok güzel.” diyor Della ve Tiegan’ın almna bir öpücük konduruyor.

“Kanka bir de şuna bak” diyor Jason ve resmini kaldırıyor.

“Bay McBride!” diyorum sertçe ve resmi daha da hırlamama neden oluyor. Görebildiğim kadarıyla büyük bir çamur yığını.

“Anladın mı?” diyor. “Toprak kadar eski?”

Muhtemelen bu beni kızdırmak. Ama bu çocukta bir şey var, belki de gözlerinin odayı aydınlatması. Kötü bir niyeti olmadığını biliyorum. Sadece, çocukluk işte. Anna’nın dediği gibi küçük bir çocuk Normalde Anna bu hareketinden dolayı onu azarlardı ama yine Collins’le konuşmaya dalmış.

“Seninki nasıl?” diye soruyorum Anna’ya o tekrar ayakkabı bağlarını incelemeye başladığında.

t.me/teledergi

Kimse görmesin diye tabloyu bacaklarının arasında tutuyor ama Jason onu yakalayıp çeviriyor. Bir çift el tuvali kaplıyor, kenetlenmiş, güçlü ve pürüzsüz. “Hiçbir zaman resim yapamadım.” diyor Anna.

“Çok güzel.” diyor Collins.

Ve birazcık aklı olan herkes onun tablodan bahsetmediğini anlayabilir.

Kime: jasoncashmanrules@aoLcom

Kimden: MurrayMcBride@aol.com

Konu: Dileklerin

Sevgili Jason,

Öncelikle, ilk dileğini yerine getirdiğin için gecikmiş bir tebrik. Beklediğimden farklı bir öpücük olmasına rağmen seninle gurur duyduğumu söylemeliyim. Ancak beklediğimden farklı gerçekleştiği için bundan sonraki dileklerinle ilgili beklentilerin hakkında bir yazışma yapmamız gerektiğini düşündüm. Özellikle, "Süper Kahraman Olmak** derken neyi kastediyorsun?

Ayrıca ne tür bir sayı turu tahayyül ediyorsun? Zaman ayırdığın için teşekkür ederim.

Saygılarımla,

Bay Murray McBride

Kime: MurrayMcBride@aol.conn

Kimden: jasoncashmanrules@aol.com

Konu: Re: Dileklerin

Bay Murray kankam,

“Tahayyül" ettiğim şey, eğer bu gerçekten bir kelimeyse, füze atmak! Skorbordun üzerine ya da belki Waveland Bulvarı'na (nok-

t.me/teledergi

talamayı fark ettin mi? havalı değil mii?) Bilirsin, çılgın kalabalık, havai fişekler. Basit şeyler. Süper kahramana gelince, ciddi misin? Bilmiyor musun? Kanka, süper kahramanlar binadan binaya atlar, çıplak elleriyle bir gökdelenin kenarından tırmanır ya da kötü bir adamın suratına yumruk atıp onu yirmi metre kadar uçurur. Ama her şeyden öte, süper kahramanlar her zaman zor durumdaki genç kızı kurtarır. Her zaman. Bu her süper kahraman filminde böyledir.

Bu çok tatlı olacak.

J.

Kime: jasoncashmanrules@aol.com

Kimden: MurrayMcBride@aol.com

Konu: Re: Dileklerin

Sevgili Jason,

Öncelikle, bunu daha önce de söyledim, lütfen bana Bay McBride olarak hitap et. "Kankam" gereksiz ve saygısızca. İkincisi, zor durumdaki genç kızın ne anlama geldiğini bilip bilmediğini sorgularken buluyorum kendimi.

Saygılarımla,

Bay Murray McBride

Kime: MurrayMcBride@aol.com

Kimden: jasoncashmanrules@aol.com

Konu: Re: Dileklerin

Seksi hatunun kıyafetlerinin çoğunun yırtıldığı ve kötü adamın onu bazukayla vuracağı ya da ışın kılıcıyla doğrayacağı bir senaryo düşün ama bunu yapması çok uzun sürüyor çünkü ona tüm geçmişi anlatması gerekiyor ve onu öldürmekten zevk alacağını söylüyor ve

t.me/teledergi

acaba kadın da karanlık tarafa geçmeyi istemez mi çünkü eğer ona katılırsa birlikte çok iyi olabilirler ve o da katılacakmış gibi davranıyor ama aslında zaman kazanıyor ve sonra süper kahraman gökten düşüyor ve ciddi bir kıç tekmeliyor.

Ya. Aynen.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Yirmi İkinci Bölüm

Bir sanat dersini daha atlattım. Eve gittim ve genç arkadaşıma e-posta gönderirken biraz mantı ısıttım. Kaba üslubuna ve saygısızlığına rağmen onunla birlikte olmaktan başka bir şey yapmak istemiyor gibiyim. O yanımdayken yeniden altmış yaşında, otuz yaşında ya da onun gibi bir çocuk olabilirim. Ne kadar yaşlı ve yıpranmış olduğumu ancak yalnız kaldığımda anlıyorum. Bu yüzden yalmz kalmamayı tercih ederim.

Ona dileklerinin içeriğini açıklamasını istediğim mektubu gönderdikten sonra uzun süre ekrana baktım. Elimde değildi, bir tane daha gönderdim ve gelmemin annesi için sorun olup olmayacağım sordum. Tıpkı küçük bir çocuğun yapacağı gibi. Sorun olmayacağım söyler söylemez Chevy'ye binip yola koyuldum.

Şimdi onunla birlikte Anna'nın evindeyim ve ikimiz yine çocuklaşıyoruz. Kanepede oturmuş, omuz omuza vermiş, o iğrenç isimli video oyununu oynuyoruz. İtiraf etmekten hoşlandığım bir şey değil ama bu oyun oldukça eğlenceli. Jason'ın özellikle tüm vücudunu oyuna dahil etmesini seviyorum. Omuzlanyla dalıyor, kafasıyla kaçıyor ve kumandayı sağa sola sallıyor. Çoğunlukla. Bugünse sessiz. Sanırım oyuna odaklandı.

t.me/teledergi

Bu sabah hapımı aldığımı hatırlamama rağmen nefes almakta zorlanıyorum. Sanırım her zaman işe yaramıyor. Modern tıp Mickey Mantle'ın sayı turundan daha etkileyici ama yine de sınırlan var sanırım. Kumandamı yere bırakıyorum ve vücudumu olabildiğince dik tutmaya çalışıyorum. Bu genellikle nefes almayı kolaylaştırır ama bu sefer yeterince oksijen alamıyor gibiyim. Yaşamaya devam etmemi sağlayacak kadar alıyorum ama rahat etmemi sağlayacak kadar değil. Sanki ciğerlerimin bir bölümü artık çalışmak istemiyor. Derin bir nefes almaya çalışıyorum (ciğerlerimi gerçekten doldurmak için) ama havayı tam olarak içeri çekemiyorum.

"Ölmekten korkuyor musun?" diyor Jason.

Bu kesinlikle beklediğim şey değil. Ekrandaki karakterim uzaylılar tarafından saldırıya uğruyor ve beynini kaybediyor. Gerçi bu çok da alışılmadık bir durum değil. Soruya nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışıyorum. Muhtemelen ona bunun kaçınılmaz olduğunu söylemeliyim. Herkes bir gün ölecek. Ve ben öldüğümde Jenny ve çocukları tekrar göreceğim. Jenny'ye onu çok özlediğimi söyleyeceğim. Oğullarıma daha iyi bir baba olmam gerektiğini söyleyeceğim. Bana gayet iyi geliyor. Korkacak bir şey yok.

"Ben korkuyorum." diyor Jason. Video oyununa daha fazla odaklanmış görünüyor ama karakteri pek bir şey yapmıyor.

"Bu normal, bana öyle geliyor, insanlar bunu anlayamıyor, değil mi? Zamanın sonunu kavrayamayız. Ya da sonsuzluğu. Anladığım kadarıyla kavramamız da gerekmiyor."

"Sence acıyor mu?" diye soruyor.

Ben burada insan aklının sınırlarından söz ediyorum, onunsa tek düşündüğü canının acıyıp acımayacağı. Yani benim yaşıma geldiğinizde bunu siz de birkaç kez düşünmüş olacaksınız, o kadarım söyleyebilirim. Ve on yaşında bir çocukla bunu konuşmak... doğru gelmiyor. Gerçi onun konuşmak için geçerli nedenleri var tabii.

"Çok kötü değildir bence."

"Yani çok kötü olacağını düşünmüyorsun."

t.me/teledergi

Gözleri solgun ve yanakları normalden daha cılız görünüyor. Tahmin etmem gerekirse kötü bir gün geçiriyor.

“Sanırım öyle.” diyorum.

“Neden acımayacağını düşünüyorsun? Sadece bir kesik ya da sıynk bile acıtıyor, ikinci sınıfta tırmanma demirlerinden düştüğümde kolumu kırmıştım ve o kadar acımıştı ki nefes alamamıştım. Sence ölmek kırık bir koldan daha çok acıtmaz mı?”

Bu düşünce onu dehşete düşürmüş görünüyor ve ben bunu daha da kötüleştirmek istemiyorum. “Sanırım bu muhtemelen nasıl öldüğüne bağlı. Bazı şeyler diğerlerinden daha kötüdür, sanırım.”

“Demek istediğim bu değil.”

“Değil mi?”

“Hayır. Sen ölmeden öncesinden bahsediyorsun. Hastayken ya da ölmek üzereyken. Benim sana sorduğumsa öldüğün zaman. Gerçek ölüm am yani. Olduğu anda.”

Oyun kumandamı yere bırakıyorum ama Jason gözlerini televizyon ekranından ayırmayı reddediyor, ben de tekrar elime alıp oynamaya başlıyorum.

“O anda acı çekileceğini sanmam.” Kendimden eminmişim gibi sertçe başımı sallıyorum.

Karakterinin üzerinde çalıştığı bina yıkılıyor ama Jason farkında değil gibi. “Eminim acıyordur. Bahse girerim dünyadaki her şeyden daha çok acıyordur. Bu yüzden ölüyorsun. Eğer acımasaydı gerçekten ölmezdin.”

“Bence huzurlu oluyordur. Uyumak gibi ama uyanmıyorsun, hepsi bu.”

Jason’ın gözleri seğiriyor ama ekrana bakmaya devam ediyor. “Umarım öyledir.”

Derin bir iç çekiyor ve ilk kez bana bakıyor.

“Çok acımasın istiyorum.”

t.me/teledergi

Kime: jasoncashmanrules@aol.com.
LittleLeagueAUStar@hotmail.com
Kimden: MurrayMcBride@aol.com
Konu: B Planı

Yüz yıldır yasalara uyan bir vatandaşım, anlıyorsunuz değil mi? Şimdiye kadar böyle olmamam için bir sebep yoktu. Ama arada bir yasalara uymaktan daha önemli bir şey ortaya çıkıyor. Gördüğüm kadanyla, bu da o zamanlardan biri. Jason'ın babası bu hafta sonu onu şehre götürmeme izin vermiyor. Yine de onu götürmeyi planlıyorum.

Tabii ki, sadece sen istersen, Jason. İstemiyorsan anlarım. Böylesi daha iyi aslında. Ama gitmek istersen seni götürürüm. Cuma gecesi yola çıkarız ve stadyumun yanındaki bir dairede kalırız, sonra Cumartesi Wrigley Stadyumu'na gideriz. Cumartesi akşamı seni eve bırakırım.

Tiegan. sen gelmesen daha iyi olur. Önünde koca bir hayat var. Başının belaya girmesine gerek yok ki bu yüksek bir ihtimal. Bunu kendi başınma halledebilirim. Sen o gün annenden seni çikolatalı dondurma almaya götürmesini iste ya da bugünlerde çocuklar ne yiyorsa işte.

Jason, bunu yapmak isteyip istemediğini öğrenmem gerekiyor. Lütfen mümkün olduğunca çabuk cevap ver.

Saygılarımla,
Bay Murray McBride ,

Kime: MurrayMcBride@aol.com,
LittleLeagueAUStar@hotmail.com
Kimden: jasoncashmanrules@aol.com
Konu: Re: B Planı

Bu harika! Sence araban bir polisten kaçabilir mi? Umarım öğreniriz. Ve tabii ki bunu yapmak istiyorum, ne saçmasapan bir soru bu!

t.me/teledergi

Babamın evine gitmek istediğimi mi sanıyorsun? BANAL! Pardon, muhtemelen "senin zamanında" öyle demiyorlardı. Ağzımı tıkayabilirsin.

Beni ne zaman alacaksın? Vuruş eldivenlerimi ve en iyi sakızımı yanıma alacağım.

Jason "Modern Zamanların HankAaron'ı" Cashman.

Kime: MurrayMcBride@aol.com,
jasoncashmanrules@aol.com
Kimden: LittleLeagueAUStar@hotmail.com
Konu: Re: B Planı

Haklısınız, Bay McBride. Gelmemeliyim. Ayrıca, saat 2'de Dynamite'a karşı maçım var. Anlayışın için teşekkürler ve iyi şanslar, J. harika olacağını biliyorum.

T.R.M.A.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sokaklar normalden daha karanlık görünüyor. Chevy, her zamankinden biraz daha gürültülü çalışıyor. Sokak lambalarının altından geçerken, her an bir polis memurunun beni fark edip, yapmak üzere olduğum şeyi anlayıp beni tutuklayacağından endişeleniyorum. Kodeste, yalnız ve yaşlı bir kanun kaçağı olarak son nefesimi vereceğimden.

Ama şu çocuk var ya... Şu an önemli olan tek şey o. Kendi ölümüm için bir tarih belirlediğim zamanlara dönemem. Jason da dönemez; kalbinin, bir gün biri çıkıp ona yeni bir kalp verene kadar dayanacağım umuyor. Kim bilir bu ne zaman olacak. Kim bilir bu olacak mı...

Hayır, Jason'm yaşaması gerekiyor. Ve henüz yaşayabiliyorken bugünü yaşamah.

Aziz Joseph Kilisesi'nin otoparkına giriyorum. On yıllardır ilk kez yaptığım bir şey bu. Daha önceleri kiliseye her zaman yürüyerek gidiyordum. Kilisenin kapıları açık ama içerisi karanlık. Zifiri karanlık. Gözlerim alıştıkça, bir köşeden sızan ışığı fark ediyorum ve oraya doğru yürümeye başhyorum. Ancak birkaç sıra sonra dizim yüzünden durmak zorunda kalıyorum. Son zamanlarda daha fazla aksamaya başladı ama herhalde bu yaşlılığın bir parçası.

t.me/teledergi

Yaklaşınca ışığın kaynağının mumlar olduğunu fark ediyorum. Bir sürü mum; her biri bir dua, bir dilek anlamına geliyor. Sadece altı tanesi yanıyor, diğerleri ise birinin gelip onları yakmasını bekliyor. Ve ben, bu iş için biçilmiş kaftanım.

Mumların yanında bir kibrit kutusu var. Biraz uğraşsam da, sonunda bir kibrit yakıyorum ve "Jason*ın dilekleri için...** diyorum mumlara yüksek sesle. Sesim boş kilisede yankılanıyor. "Ve o sayı vuruşunu yapana kadar polisin beni yakalamaması için."

O sırada arkamdan bir ses duyuyorum: "Polis seni neden yakalayacakmış ki?"Dönüp baktığımda Peder James'le karşılaşıyorum; yüzünde bir tebessüm olsa da aynı zamanda kafası karışmış görünüyor. Benim gibi bir ihtiyarın yasa dışı bir şeyler peşinde olduğunu tahayyül edemiyor olmalı.

"Jason... Bir dileği için onu şehre götürmem gerekiyor ama babası izin vermiyor."

Peder James'in kaşları belirgin bir şekilde yukarı doğru kalkıyor. "Ece?"

"Eesi, her halükârda onu götürmek istiyorum."

"Çocuğu kaçırmak istiyorsun yani?"

"Biraz fazla sert bir yorum oldu sanki."

"Yetkililerin bunu kabul edeceğinden şüpheliyim." Bana sırtım dönüyor ve en yakın sıraya gidip oturuyor. Benim de ona katılmamı bekliyor. Uzunca bir süre beklemek zorunda kalsa da nihayetinde oraya ulaşıyorum.

"Annesi ne diyor?" diye soruyor. "Ona da sordun mu?"

"Bence onun bu işten uzak kalması en iyisi." diyorum. "Başına dert açmaya hiç gerek yok. Endişelenmesin diye bir not bırakacağım."

"Murray, bunu yapamazsın. Kanunların bir nedeni var. Onlar önemli."

"Ölmek üzere olan bir çocuğun masum dileklerini ölmeden önce gerçekleştirmek yerine onu hiç umursamayan babasına teslim etmenin daha önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Kanunlar yüzünden mi böyle düşünüyorsun?"

t.me/teledergi

“Murray, seni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama içinde yaşadığımız dünya buna uygun değil.”

“İçinde yaşadığımız dünya umurumda değil. Zaten ona ayıracak çok zamanım da kalmadı benim.” İç geçiriyor ama itiraz etmiyor. Bütün dünya bunun doğru olduğunu biliyor. “Peder, sana bunu hiç söylemedim ama ben senin sandığın kadar inançlı değilim. Aslında Tanrı’ya dair pek bir fikrim de yok. Ama şunu biliyorum. Yukarıda biri var. Ve zerre kadar değeri varsa o da Jason’ın dileklerinin gerçekleşmesini istiyordur.”

Peder James bana sorguluyormuş gibi bakıyor. “Bunun kötü sonuçlanabileceğini biliyorsun. Senin yaşında bir adamın böyle bir şey yapması riskli, Murray. Gerçekten riskli.”

“Biraz risk olmadan hayat nedir ki?” diye cevap veriyorum. “Ayrıca, en son ne zaman risk almıştım biliyor musun? Otuz yıl mı oldu? Kırk mı? Çok uzun zamandır dünyada yer kaplamaktan başka bir şey yapmıyorum. Tanrı’nın bana verdiği bu hayada bir şeyler yapmanın tam zamanı işte. Tanıdığım herkes ölüp gömülürken beni burada tutmasının bir sebebi var. Sanırım bu o sebep. Tanrı bu yüzden bu kadar uzun yaşamama izin verdi.”

Peder James bana delici bir bakış daha atıyor. Sanınm ruhumun derinliklerini görmeye çalışıyor. Sonra başım sallıyor ve öndeki büyük haça bakıyor.

“Bu sana bir sürü tövbe duasına mal olacak, biliyorsun Murray.” diyor.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tekrar arabadayım. Etraf karanlık. Yine o tehlike ve risk hissi. Bunun bir adı olduğunu biliyorum ama tam olarak adlandıramıyorum. Yeni bir şeyin hissi. Yaşlı midemde kelebekler uçuşuyor. Sonra aniden ne olduğunu buluyorum. Gençlik. Tam da Doktor Keaton'ın bahsettiği şey. Bir şekilde, bundan sonra ne olacağını bilmemek (ve bazı şeylerin çok kötü sonuçlanacağım bilmek) beni yeniden genç hissettiriyor.

Bir yanım bütün gece bu hissin tadım çıkararak gezip tozmak istiyor. Ama Jason'ı bu şekilde ortada bırakamam. Ayrıca zaten o zaman tadı da olmaz. Gençlik böyle bir şey. Her zaman hareket halinde. Onu elinden kaçırmanın en iyi yolu da öylece oturup geçip gitmesini izlemek. Ya da geçerken onu yakalamaya çalışmak. Gençliği tecrübe etmek istiyorsanız, yaşamak zorundasımz. Yapmak zorundasınız.

Dolayısıyla, yapıyorum. Chevy'yi Anna'nın evinin arkasına çekip farları söndürüyorum. Farlarla bile bir şey görmek yeterince zor; farlar olmadan sanki yerin elli metre altındaki bir mağaraya girmişim gibi oluyor. Arabanın iki adım önünü göremiyorum, bu yüzden frene basıyorum ve tekerlekler gıcırdayınca biraz irkiliyo-

t.me/teledergi

rum. Emniyet kemerimi de takmalıydım ama hâlâ alışamadım. Anahtarı çeviriyorum ve motorun gürültüsü kesiliyor.

Evden yarım blok uzaktayım ama arabayı tekrar çalıştırıp farları yakma riskini göze alamam. Yolun ortasında karardıkta duran bir araba da zaten yeterince şüpheli. Ama önümüzdeki birkaç dakika boyunca kimse penceresinden dışarı bakmadığı sürece sorun olmayacağını düşünüyorum.

Köşedeki bir şey hemen dikkatimi çekiyor. Bir şey hareket ediyor ancak tam olarak ne olduğunu görmek için çok geç kaldım. Rakun olabilir. Ama geyik olabilecek kadar da büyük görünüyordu. İkisi de gece hayvanı, bu da bana neredeyse gece yarısı olduğunu hatırlatıyor. .

Chevy'nin kapılarının ne kadar gıcırtılı olduğunu sessiz olmaları gerekene kadar hiç fark etmemiştim. Ama durgun gecede çığlık çığlığa bağırıyorlar, o kadar gürültülü ki yolun aşağısındaki sokak lambası neredeyse titriyor. Bacağımı biraz oynatıp uyuşukluğunu gidermeye çalışıyorken yola devam ediyorum. Anca iki ev kadar ilerleyebilmişken lastiğin havasının inmesi gibi bir ses duyuyorum.

"Psssst."

Durup dinliyorum ama bir şey duyuyorsam bile anlaşılmayacak kadar sessiz. Doktor Keaton'ın işitme cihazı tavsiyesi ne kadar doğruymuş meğer. O zaman o aletlerin yaşlılar için olduğunu söylemiştim ama şimdi o kadar emin değilim.

"Psssst."

İşte yine oldu. Aym ses. Jasohın evine en yakın evin önündeki çalılara bakıyorum. Orada bir şey yok, devam ediyorum.

"Psssst. Psssst. Psssssssssssstü! Kanka, *hadi ama?*

Jason baktığım çalıların arkasından topallayarak çıkıyor. Bir kolunda kendisi kadar büyük bir bavul var ve bavulla boğuşma şekline bakılırsa iki katı ağırlığında olmalı. Diğer kolunda ise ancak video oyun makinesi olabilecek kutu gibi bir nesnenin kabloları sarkıyor. Her adımında yanındaki oksijen tüpünü tekmeliyor.

t.me/teledergi

“*Pssst* ne demek bilmiyor musun?” diyor. “Bu da senin zamanında olmayan yeni moda bir kelime mi? Yani, cidden. Nasıl duymu... ”

“Hadi oradan!” diyorum sözünü keserek. “Biraz yüksek sesle konuşsaydın gayet iyi anlardım. Çalıların arasında sesler çıkarıyorsun... Neyse ki kimse seni polise ihbar etmedi.”

Uyku vakti geçmiş olmalı, öyle davranıyor. Öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi. Sanırım ben de pek iyi değilim.

“Her neyse!” diyor. “Annem fark etmeden eşyaları arabaya koymama yardım eder misin?”

“Neden bu kadar çok eşya aldın? Sadece bir geceliğine gideceğiz, görüyorsun değil mi?”

“Neyi görüyor muyum? Hep bunu söylüyorsun. Hiç mantıklı değiL”

“Bana bak.” diyorum. “Eşyalarım arabaya kendin taşıyabilirsin. Kararlarının sorumluluğunu al. Benim gidip annene bu notu bırakmam lazım.”

Jason’ın sesi çok yükseliyor ve benimkine hiç benzemiyor. “*Gidip annene bu notu bırakmam /azım.* Aman ne güzel!”

Chevy’ye doğru sendeleyerek ilerliyor; her adım atışında bavulunu sallayıp oksijen tüpünü tekmeliyor. Eve doğru ilerliyorum ama birkaç adım sonra arkamda bir gürültü duyuyorum (bir tahminde bulunmam gerekirse asfalta düşen bir video oyun makinesinin sesine çok benziyor) ve Jason bazı kelimeler mırıldanıyor. Yakında üslubu hakkında küçük bir konuşma yapmamız gerekebilir.

Sonunda Anna’nın evine varıyorum ve bahçeden geçmeye başlıyorum. Arka kapıya ulaştığımda ayakkabılarım çiyden sırılsıklam olmuş halde. Onu uyandırmak istemiyorum, bu yüzden notu sinekliğin kenarına sıkıştırıyorum ve Chevy’ye geri dönüyorum. Bir kadına oğlunu kaçırdığımzı söyleyen bir not bırakmak pek bir şey değil ama okuyan herkes için onun bu işle bir ilgisi olmadığını açıkça ortaya koyuyor, zaten amaç da bu. Ayrıca içimden bir ses,

t.me/teledergi

yasal olsun ya da olmasın, burada yaptığım şeyin onun için sorun olmayacağını söylüyor.

Jason'ın yüzü, sadece bir ya da iki kez de olsa kendi çocuklarımdan tanıdığım bir ifâdeyle buruşmuş durumda. Görüp görebileceğiniz en huysuz surat. Çenesini kapalı tutması karakteri hakkında fikir veriyor. Ben de aynısını yapmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. "Mutfak lavabosunu da almana gerek yoktu." diyorum.

Hayatında duyduğu en aptalca şeymiş gibi başım sallıyor. *"Kim* mutfak lavabosunu bavula koyar yahu? Yani cidden, zaten bavula sığmaz ki!"

"Lafın gelişi öyle dedim. Çok fazla şey almışsın anlamında..."

"Mutfaktan bile çıkaramazsın ki! Nasıl olacak yani, kaldırıp taşıyabileceğin bir şey mi bu?!"

Arka koltukta Jason'm bavulunun yanmda seçilmesi neredeyse imkânsız hafif bir kıpırdanma oluyor. Bugünlerde kafamı fazla çeviremiyorum ama dikiz aynasından, benim küçük spor çantamla Jason'ın dev bavulu arasındaki küçük aralıktan Tiegan Rose Marie Athertonın yüzü görünüyor.

"İkiniz de biraz sessiz olur musunuz? Bizi yakalatacaksınız."

t.me/teledergi

Yirmi Beşinci Bölüm

Açıkçası bunu beklediğimi söyleyemem. Arka koltuktaki Tiegan'dan bahsediyorum. Mektubumda gelmemesi gerektiği konusunda oldukça nettim ve yanlış hatırlamıyorsam o da bu konuda benimle hemfikir görünüyordu.

"Tanrı aşkına burada ne işin var?" diye soruyorum.

"Bravo!" diye bağırıyor Jason.

Tiegan sadece omuz silkiyor. "Annem e-postalanmı kontrol eder diye sizinle geleceğimi söyleyemezdim. Yoksa gerçekten bunu kaçıracağımı mı sandın?"

"Evet gerçekten de öyle sandım. Küçükler Ligi maçm ne olacak? Ya yakalanırsak? Ya hapse girersen?"

Tiegan elini sallayarak umursamaz bir hareket yapıyor. "Dynamite ile oynuyoruz, zaten hiç iyi değiller. Ama Bay McBride? Burada, sokağın ortasında durmasak daha iyi olmaz mı? Gayb âleminde değiliz."

Bilmediğim kelimeleri kullanan bu küçük kız hakkında ne düşündüğümden emin değilim ama onu her gördüğümde göründüğünden çok daha fazlası olduğu hissine kapılıyorum. Sanki bir ansiklopedi yutmuş gibi.

Jason'ın karnaval gibi kahkahasını duymazdan geliyorum.

t.me/teledergi

Arabayı çalıştırdıktan birkaç dakika sonra köşeyi dönüyoruz. Tanrı o sırada Önünde durduğumuz evin verandasının ışığı yanıyor. Ama çok geç. Jason'ın mahallesi dikiz aynasından kaybolana kadar tenha sokaklardan ilerliyorum.

Sonraki durak, Rüzgârın Kenti.

t.me/teledergi

Yirmi Altıncı Bölüm

Jason'ın davranışlarını görseniz Disney World'e gittiğimizi sanırsınız. Her benzin istasyonunda durup abur cubur almak ve hediyelik eşyalara bakmak istiyor. Aslında yüz yaşındaki bir mesaneyle uğraştığım düşünülürse bu benim de işime geliyor tabii, ilk durak. Harms Ormanı'mn etrafında dönmeye başlamadan önce Glenview Yolundaki yeni ve ışıltılı bir Shell istasyonu. Buradan canlı renkli bir içecek, sade bir sosisli sandviç ile iki büyük çikolatalı kurabiye alıyorum. Bu arada Tiegan olgunlaşmış muzların sergilendiği yerden bana başım sallıyor, belli ki gece yansı atıştırmamı onaylamıyor.

Old Orchard Caddesi'ne varamadan bir yerde daha duruyoruz ama market ve tuvaletlerin kapalı olmasından dolayı vakit kaybediyoruz. Interstate Otoyolunun hemen yanından geçiyorum, bu da Jason'ın içeceğinin neredeyse boğazında kalmasına neden oluyor.

"Chicago'ya dönüşü kaçırdın.'" diyor.

Arabaların bu kadar hızlı gittiği bir yolun yakınından dahi geçersem ne olayım! Evimle Wrigley Stadyumu arası yaklaşık otuz iki kilometre ve genelde yaklaşık kırk dakika sürer. Fakat direksiyonda ben varken değil. Arabada çocuklarla asla. Gece yarısı olmasına ve etrafta çok fazla araba olmamasına rağmen bizim için bu yol bir buçuk saatten fazla sürüyor.

t.me/teledergi

Limon Bahçesi Bulvnn'na girip güneye doğru ilerlerken, Tiegan arka koltuktan "Bay McBride, sizi dün gece Yahoo'da arattım.* diyor.

"Yahoo mu?*

"Evet, internette bir arama motoru."

"Internet mi?" diyorum.

"Aynen." diyor Jason. "Internet. Çevrimiçi. Dünya çapında ağ. Orada her şeyi bulabilirsin."

"Ansiklopedi gibi mi?" diye soruyorum.

"Hemen hemen." diyor Tiegan. "Ama şimdiye kadar yazılmış tüm ansiklopediler gibi. Ve istediğiniz her şeyi arayabilirsiniz. Mesela ben dün gece en iyi sezonunuzun 1923 olduğunu öğrendim. O sezonda 16 sayı vuruşu ve 63 koşu vuruşu yapmışsınız."

"Ben mi?" İstatistiklerimin bir yerlerde olduğunu biliyorum ama onun tüm bunlan dün gece bilgisayarında nasıl bulduğuna bir türlü akıl erdiremiyorum.

Sokak lambalarının parıltısı gözlerimi yoruyor, bu yüzden kurumaya başlıyorlar. Saatte yirmi beş kilometre hıza kadar yavaşlıyorum.

"Aa, benzin istasyonu!" diyor Jason bir Chevroriun önünden geçerken. "Dursana, tuvalete gitmem lazım."

"Yine mi?" diyorum ama aslında ben de tuvaleti kullanabilirim.

Bu istasyon bakımsız ve tuvaletleri de arkadaymış. Prensip olarak tuvaletlerden kaçınıyorum ve Jason beni Gatorade adında parlak turuncu bir içecek ve bir tişört almaya ikna ediyor. Üzerinde *Ben İrlandalıyım Beni Öp* gibi bir şey yazıyor. Tişörtü gerçekten beğendi mi yoksa benimle dalga mı geçiyor emin değilim.

Arabaya bindiğimizde artık Lincolnwood ve North Park'ta rahatça ilerleyebiliyorum. Cubs'm bu gece kalmamız için kiraladığı dairenin adresinin yazılı olduğu bir kâğıt parçasına bakıyorum. Söyleyebileceğim kadarıyla, trafiğe takıldığımızda sadece beş kilometre uzaktayız.

İnanabiliyor musunuz, gece yarısından sonra trafik sıkışıklığı. Yol çalışması ya da buna benzer bir şey var. Tiegan etrafından dolaşmam

t.me/teledergi

gerektiğini söylüyor ama burada geçirdiğim zamanlardan beri bu kasaba çok değişti ve kaybolmak istemiyorum. Graceland Mezarlığı sol tarafta, yani o tarafa gidemem. Sağa da gitmek istemiyorum çünkü oranın dairenin tam aksi yönüne çıktığını biliyorum. İhtiyacım olan son şey, gece yarısı araba sürerken Elmwood Parka sapmak.

Yani bekliyoruz, birkaç adım ilerliyoruz, sonra tekrar bekliyoruz. Uzun bir süre böyle devam ediyor. Yaklaşık yarım saat sonra Jason başım cama yaslıyor ve evden çıktığımızdan beri yediği tüm şekerlerin ağırlığı üzerine çöküyor.

"Tatlı çocuk, değil mi?" diyor Tiegan, yetişkin bir kadınmış gibi.

"Bazen." diyorum. Kahkahayı basıyor. Artık insanlar şaka yapmadığım halde sürekli şaka yaptığımı sanıyorlar. "Peki sen ona neden bu kadar düşkünsün?"

Yüzünde ne olduğunu tam olarak anlayamadığım ama çok yoğun olduğunu bildiğim bir ifade var. Zihinsel olarak şiddetli bir şeyler hissediyor belli ki. Ona bolca zaman tanıyorum ama o sadece başım bir düşünceyi kovarmış gibi sallıyor.

"Kendimi bildim bileli onu tanıyorum. Sadece ona yardım etmek istiyorum, hepsi bu. Bunun neresi yanlış ki?"

"Elbette yanhş bir yarn yok. Ben de aymsım yapıyorum."

"Peki siz neden yapıyorsunuz Bay McBride?" diye soruyor. "Neden ona bu denli düşkünsünüz?"

Burada neler döndüğünü anlıyorum. Sorumu yamtlamıyor, sonra bana aynı soruyu yöneltiyor. Konudan kaçıyor. Ama tabii bana söylemek istemiyorsa bu onun hakkı. "Sanırım Dr. Keaton'm dediği gibi, etrafimın gençlerle çevrili olmasını istedim. Bu çocukla başımın böyle dertlere gireceğini bilseydim evde oturur Chef Boyardee yerdim, işler buralara varmazdı."

"Hayır, yapmazdımz." diyor Tiegan.

"Öyle mi? Peki bunu nereden biliyorsun?"

Elinde *Dur yazan* bir tabela tutan inşaat işçisinin yanına geliyoruz. Bana başka bir yoldan gitmek yerine neden bu yolda beklediğimi anlayamadığını belirten bir bakış atıyor. Yine de bekliyorum.

t.me/teledergi

*Ç°k belli.” diyor Tiegan. “Ona 3-1 sayımında yüksek, hızlı bir atışı izler gibi bakıyorsunuz?

•Nasıl yani?”

*Yani işte... Sanki dünyada görmeyi tercih edebileceğin başka hiçbir şey yokmuş gibi. Sanki dünyadaki en iyi şeymiş gibi.”

Bu da ne? Beyzbol benzetmeleriyle konuşan bir kız çocuğu. Bu çocuk üçlü oyun kadar müstesna. Chevy aniden çığlık atmaya başlıyor. Ayağımın hâlâ gazda olduğunu fark edinceye kadar bir süre geçiyor, oysa park halindeyiz. Ayağımı yavaşça gazdan çekiyorum ve esnememeye çalışıyorum. Yanımda, gösterge panelindeki radyonun ışıkları Jason’ın yanağında ilahi bir ışık gibi parlıyor.

"Yarınki plan nedir?” diye soruyor Tiegan.

"Saat dört gibi beyzbol sahasında olmamız gerekiyor. Gün boyunca. dairede kalmayı düşünüyorum. Dikkat çekmeyelim, anlaşıldı mı?”

Esnememek için kendimi tutuyorum bir kez daha, o da saç örgülerini çekiştiriyor. “İyi misiniz. Bay McBride?”

"Elbette iyiyim.” diyorum. “Sadece biraz yorgunum o kadar.” Bir buçuk yıl öncesine kadar saat dokuzdan sonra uyuduğum olmamıştı. O zamanlar hâlâ her gece ağlamaktan uyuyamayacak kadar üzüntülüydüm. Bazen de ağlamak yerine sandalyelere yumruk atıyor ve masalan tekmeliyordum. Bunu kıza söylememe gerek yok tabii.

“Konuşmaya devam etmeliyiz.” diyor Tiegan. “Annem araba kullanmaktan yorulduğunda bunu ister. Konuşmak onu uyanık tutuyor.”

“Tamam o zaman.” diyorum ama konuşacak bir şey bulamıyorum. Birkaç dakika sonra ekliyorum: “Annen gerçekten iyi biri. Seni çok sevdiği belli.”

“Biliyorum,” diyor Tiegan, “bazen benimle onun yüzünden dalga geçiyorlar ama çok da umursamıyorum.”

“Dalga mı geçiyorlar? Kim seninle dalga geçiyor?” Kan basmamın yükseldiğini hissediyorum, nefes alışım hızlanıyor. Daha genç bir adam olsaydım Tiegan ve Della’yla dalga geçenleri bulurdum.

t.me/teledergi

"Okuldaki çocuklar. Biraz anlıyorum aslında. Annem çoğu insan gibi değil. Saçlarına bak, bana nasıl sarıldığına bak Ya da GCN'sine... Tuhaf biri."

"Bir çocuk annesine tuhaf dememeli." diyorum.

"Hayır, yanlış anladınız. Benim için sorun değil bu. Onu olduğu gibi seviyorum. O benim annem. Diğer çocuklar anlamıyor ama bir gün anlayacaklar."

On yaşındaki bir kız çocuğunun benden daha fazla perspektife ve anlayışa sahip olması beni utandırmak mı diye düşünüyorum ama o on yaşındaki çocuk Tiegan Rose Marie Atherton ise o zaman utanmaya gerek yok

Yol açılıyor ve işçi sanki aksini düşünmem mümkünmüş gibi tabelasım *Yavaşa* çeviriyor. Yoldaki çalışmalan geçiyor ve yolun kendisiyle baş başa kalıyoruz. Apartmana yaklaştıkça uykumun geldiğini hissediyorum ama Tiegan'ın dizleri araba onu zor zapt ediyormuş gibi zıplıyor. İşte, şansım denemek isteyen bir çocuk Bir maceraya atılıyor. Hatta kuralları çiğniyor. Hepsi arkadaşının, komşu çocuğun uğruna. Bakışları dışarıya kilitlenip kalıyor. Sesi Chevy'nin motor gürültüsünü bastırarak bana ulaşıyor.

"Bay McBride?"

"Hımm?"

"Burada olduğunuz için çok mutluyum."

Dikiz aynasından bana bakıyor ve gülümsüyor. Keşke Jason bu kız onu böylesine önemsediği için ne kadar şanslı bir delikanlı olduğunu bilseydi. Karşılık vermeye çalışıyorum ama Tanrı biliyor ya, ben asla onun kadar masum ve güzel görünemem.

"Ben de sen burada olduğun için çok mutluyum, kızım." diyorum. "İyi ki buradasın."

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Yirmi Yedinci Bölüm

Gözlerimi açtığımda güneş, ince perdelerin ardından odama doluyor ve açık pencereden kuş sesleri yükseliyor. Bir esinti hafifçe serinletiyor odayı; bense bir yatakta, sıcacık yorganlann altında-ayım. Nasıl buraya geldiğimden emin değilim ama sonra olanlar aklıma geliyor. Adresi bulmuştuk. Tiegan'ın kapı önü paspasının altındaki anahtarı alarak bize kapıyı açmıştı. Stadyuma sadece birkaç adım mesafede, iki yatak odası, bir mutfak ve bir salondan oluşan geniş ve konforlu bir daire. Gözlerimi ovuşturuyorum ve gece boyunca derin bir uyku çektiğimi fark ediyorum. Böyle bir şey yıllardır başıma gelmemişti.

Sabahlar her zaman en zorudur. Ölüm, firsat kolluyormuş gibi... Yaşh bir adam, gözleri kapalı, yavaşça nefes alıp veriyor, işin büyük bir kısmının çoktan tamamlandığı ve sadece son vuruşun yapılmasının kaldığı izlenimini veriyor. Bir bakmışım, Aziz Peter'in kapısındayım. Ama bir şekilde ölümü hep atlatıyorum. Her sabah uyandığımda ölümün bir önceki güne göre daha da yakın olduğunu hissediyorum vc vücuduma, kollarıma, bacaklarıma, göz kapaklarıma ve ayak parmaklarıma hayat vermekte biraz daha fazla çaba sarf etmem gerekiyor. Bu, zaman alıyor. Günlerin her geçen sabah biraz daha uzun sürdüğünü hissediyorum.

t.me/teledergi

Nihayet yatak odasından çıktığımda Ticgarim ortalıkta telaşla dolandığını görüyorum. Mutfak, bir kahvaltı cenneti gibi görünüyor, kokusu da öyle. Uzun süredir görmediğim kadar çok yaban mersinli kek ve waffle var önümde. Ama sadece bunlar değil. Dört farklı çeşitte yoğurt, renkli mısır gevreği dolu bir kâse ve her birimiz için kahve ve portakal suyu. Cubs, evi donatmak'için elinden geleni yapmış. Adeta içinde her gün yaşanan bir ev gibi.

"Günaydın Bay McBride." diyor Tiegan, sabahın erken saatleri için oldukça neşeli bir ses tonuyla. Şapkasını takıp Küçükler Ligi formasını giymiş. Az önce uyanıp çıktığım odanın kapısından içeri bakıyor.

Yorganların altında hareketsiz yatan küçük bir beden kıvrılmış. Daha önce hiç fark etmemişim.

Tiegan, "Onu uyandırmamız gerekebilir." diyor. "Erkekler bazen çok tembel olabiliyor, değil mi?"

Yüzümü ovuşturarak etrafa bakıyorum. "Sen nerede uyudun?"

"Hemen burada." diyor Tiegan, odanın bir köşesinde, yatağın yanma serilmiş ince bir döşeği göstererek. Üzerinde vücut şeklini almış kabank bir battaniye, bir çarşaf ve yastık var. Anlaşılan dün gece büyük bir pijama partisi yapmışız. "Sanırım yakın olmak istedim. Yeni yerler beni ürkütebiliyor. Waffle denemelisiniz, gerçekten çok lezzetli. Onu uyandırırsak kalbine zarar verir miyiz sizce?"

Henüz cevap veremeden bir zil sesi duyuluyor ve Tiegan mutfak tezgâhına koşuyor. Benedict Cashmarın kullandığına benzer bir telsiz telefonu eline alıyor ve bunun kesinlikle oyuncak olmadığım anlıyorum. "Senin telsiz telefonun mu var?" diyorum şaşkınlıkla.

"Annemin." diyor ekrana bakarak. "Daha yeni aldı. Nereye gittiğimi ve ne zaman döneceğimi yazılı bir not bıraktım ama eminim ki endişelenmiştir. Cevap vermeli miyim?"

Ona ne söyleyeceğimi şaşırıyorum. Daha önce böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Cevap verirse annesiyle konuşmak zorunda kalacak ve Della kesinlikle nerede olduğunu soracaktır. Ve

t.me/teledergi

muhtemelen endişelenip hemen buraya gelecektir. Ama Tiegan cevap vermezse annesi daha da endişelenecektir. Sonuçta o henüz on yaşında bir çocuk.

Telefon bizim yerimize karar vererek susuyor. “Belki sonra aranm.” diyor Tiegan. “Böylece endişelenmez ama aym zamanda J’nin sayı turundan önce buraya yetişemez.”

Bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz, sonra Tiegan bir tuşa basıp telefonu kapatıyor. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemediğim için gidip masaya oturuyorum. Şurupla tatlandırılmış bir waffle ısırdığım an (haklıymış, gerçekten lezzetli) yastıkların arasından bir mızmızlanma duyuyorum.

“Beni rahat bırakın! Uyumak istiyorum!”

“Bütün gece uyudun. Böyle baygınken sayı turu atamazsın. Ya da düzgün savrulmayı öğrenemezsen, o başka mesele.”

Jason bir anda yataktan fırlıyor, saçları darmadağın. “Sabah mı oldu? Chicago’dayız değil mi?”

Tiegan “Beni takip edin.” diyor ve bizi mutfaktan bir merdivene yönlendiriyor. Merdivenin tepesinde, T” metrosu yolunun hemen dibinde bir balkona açılan bir kapı var. Tam o an bir tren geçiyor ve sesi ağzımdaki takma dişleri bile titretiyor. Jason acıya dayanamıyormuş gibi ellerini kulaklarına götürüyor. -

“Bu neydi böyle?” diyor, ses sonunda kesildiğinde. Gerçekten onun bu denli sakin kalmasından etkileniyorum. Daha önce olsa, bu durum kesin bir küfürle sonuçlanırdı. “Bizi buraya neden getirdin? Kulak zarlarımızı patlatmak için mi?”

“Hayır, somurtkan. Şuna bak.”

Balkonun köşesine gidip binanın yan tarafına doğru eğiliyor. Arkasına yaslandığında yüzündeki gülümseme saç örgülerinin arasından parlıyor. Jason’la birlikte binanın etrafını dolaşıyoruz ve tüm bu gürültünün nedenini anlıyoruz. Wrigley Stadyumu’nun ışıkları göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyor. Tribünler, yeşil çimenler, rüzgârda dalgalanan bayraklar... Hepsi orada. Bir anlığına kendimi yirmi beş yaşında hissediyorum.

t.me/teledergi

"Bu işi başaracağım." diyor Jason ve Tiegan kıkırdayarak yanıtlıyor.

"İyi bir kahvaltı şart." diyorum ve waffle yemek için mutfağa geri dönüyoruz.

Jason, öylesine bir iştahla yiyor ki ağzını kapalı tutması gerektiğini söylemek için gerekli cesareti bulamıyorum. Ya da çatalı doğru tutması gerektiğini. Ya da ağzını kollarına silmek yerine peçete kullanması gerektiğini. Ah, bu çocuk. Sonunda arkasına yaslanıyor ve ellerini şişkin kamının üzerine koyuyor. Nefes alabilmek için bir süre yemek yemeyi bıraktığında sanki oksijen maskesi takmış gibi derin nefesler alıyor. Birkaç saniye sonra eski günlerden beri duyduğum en gürültülü geğirme sesiyle neredeyse yerimden sıçrıyorum.

Jason, bu hayatının en gurur verici anıymış gibi parlıyor, ama sonra bakışlarımı görünce utangaç bir şekilde "Özür dilerim." diyor. Tam o sırada gözleri birkaç saniyeliğine boşluğa dalıyor. Olan bitene anlam veremiyormuş görünüyor. Maskesini yüzüne bastırıp derin nefesler alıyor ama faydası yok gibi görünüyor. Ahunda endişeli bir kınşıklık belirirken endişeye kapılıyorum, belki de yere yığılacak.

Tiegan'la ona bakıyoruz ama ne yapacağımızı bilmiyoruz. Kafamdaki karmaşayla uyumlu bir şekilde başka bir tren geçiyor. Ama sonra her nasılsa Jason biraz daha dik oturuyor, yine de hâlâ eski neşesini bulamamış gibi. Tatlı waffle kokusu eşliğinde birbirimize bakıyoruz. "Arabada bir şey unuttum." diyor. .

Anahtarları kapıp az önce neredeyse ölmüyormuş gibi dışarı fitliyor. Pencereden onu izliyorum ama gayet iyi görünüyor. Arka kapıyı açıyor, sonra arka koltukta bir şeyler karıştırıyor. Sonunda, kollarının arasında kabloları sarkan bir video oyun konsoluyla dönüşe geçiyor. İçeri girer girmez tek kelime etmeden konsolu bağlıyor. Şaşkınlık içinde izliyorum. Hangi kablonun nereye takılacağını ya da televizyonun uzaktan kumandasında hangi tuşa basılacağını nasıl bildiğini anlamıyorum. Ama bir şekilde oyunu çalıştırıyor ve her şey sorunsuz bir şekilde işliyor. •

t.me/teledergi

Tiegan onun her hareketini izliyor. Uzun bir süre oynuyoruz, Jason şimdi bizi birbirimize karşı oynatıyor, uzaylılardan kaçarken diğerinden önce "sürdürülebilir topluluğumuzu" kurmaya çalışıyoruz. Parmakları kumandasının üzerinde o kadar hızlı hareket ediyor ki tam olarak ne yaptığını anlayamıyorum ama bir bakıyorum ki etkileyici bir kale kurmuş ve karakteri uzay gemisine ateş ediyor. Birkaç dakika sonra uzay gemisi yere çakılıyor ve Jason yerinden zıplayarak ayağa kalkıyor. Bilmesem kalbinde hiç sorun yok diye düşünürdüm. Ağzına bir yaban mersinli keki tıkıyor ve aynı anda da konuşmaya çalışıyor.

"Gittikçe daha iyi oluyorsun, gerçekten." diyor. "Yani ustalık seviyesine çıkman biraz zaman alacak. Ama fena değilsin."

"Daha zarif bir muzaffer de olabilirsin, biliyorsun değil mi?" diyorum. "Zarafetle kazanmak, asaletle kaybetmek önemlidir."

"Kanka, çok tuhaf kelimeler kullanıyorsun."

"Bay McBride'ın sözlerini dinlemelisin." diyor Tiegan. "Kimse, kaybetmeyi sevmeyen ya da kazandığında ukalalık yapan biriyle oynamak istemez."

"Ben ukala değilim. Ona fena olmadığını söyledim."

Tiegan onaylamaz bir ifadeyle başını sallıyor. Bu yolculukta onun yanımda olmasına seviniyorum. Bu seferki mantıklı bir tavsiye. "Kaybettiğinde el sıkışmak ve iyi oyundu demelisin." diyor. "Rakibini galibiyeti için tebrik etmelisin. Kazandığında da aynısını yapmalı, iyi oyundu demeli ve rakibine iyi mücadele ettiğini söylemelisin."

Jason, ellerimdeki kumandayı inceliyormuş gibi bakıyor. "Ya iyi oynamadıysa? Yalan söylemem mi gerekiyor?".

"Biraz saygı göstermen gerekiyor." diyorum, sesim istemeden sert çıkıyor. "Olgunluk bu demektir."

Jason ^na karmaşık bir felsefe dersi vermişim gibi bakıyor. "Ama ben olgun bir insan değilim. Ben daha on yaşındayım."

Bu, doğru bir nokta. Yine de bunun bir bahane olduğundan şüpheleniyorum.

t.me/teledergi

Jason oyunu yeniden başlatıyor ve ağzına bir kek daha atıyor. ‘Hey; Tiegan, senin duş alman falan gerekmiyor mu?” diyor.

Tiegan, elleri belinde, onun karşısında duruyor. “Pardon?”

‘Bu adam sana nasıl hitap edileceğini az önce öğretmedi mi?”

Tiegan, hareketsiz duruyor, tek kelime etmiyor. Yaşıt olmalarına rağmen onda bir abla otoritesi var. Boylarına bakılırsa yaşıt olduklan tahmin edilemez.

Jason giderek daha fazla rahatsız oluyor ve sonunda, “Yaşlı adamla biraz baş başa konuşabilir miyim? Lütfen.” diyor kısık bir sesle.

“Tabii ki.” diyor Tiegan.

Banyo kapısı arkasından kapanır kapanmaz, Jason tamdık bir şekilde televizyona bakıyor. Acaba bana ne soracak?

t.me/teledergi

Yirmi Sekizinci Bölüm

“Hiç ölen birini gördün mü?”

“Tabii.” diyorum.

“Kimi?”

“Önce iki oğlumu.” Hafifçe burnumu çekiyorum ve aradan bunca zaman geçmesine rağmen Jenny ve çocuklar söz konusu olduğunda bu kadar çabuk ağlamama hâlâ şaşırıyorum. Ama bunun Jason'ın önünde yaşamyor olmasından çekinmiyorum. Artık çekinmiyorum.

“Bu gerçekten berbat olmalı.” diyor. “Hayatımın en karanlık günleriydi.” diyorum. “Oğullarımın ve Jenny’nin öldüğü günler. Ama hiçbiri beklenmedik değildi. Oğullarım yetmiş iki ve yetmiş dört yaşlarında öldüler. Jenny doksan dokuz yaşındaydı. Uzun ve dolu dolu bir ömür sürdüler. Tuhaf olan onların ölmüş olmaları değil, benim hayatta olmam. Ve çocuklar öldüğünde Jenny vardı, birlikteydik.”

Jason bir şeylerle boğuşuyormuş gibi görünüyor. “Ama sen daha önce ölmüş olsaydın... o zaman şu an burada olmazdın.”

Bu düşünceyi kabullenmesi zor ve suçlayamıyorum onu. Bir insan tam karşınızdayken, o kişinin orada olmadığını düşünmek ve

t.me/teledergi

eğer olmasaydı neler farklı olurdu diye kafa yormak on yaşındaki bir çocuk için bile çok karmaşık.

“Kaç kişinin öldüğüne şahit oldun?”

*Bir elimin parmaklarından çok daha fazla. Ben yaşlıyım, anlıyor musun? Çoğundan daha yaşlıyım.”

“Nasıl bir his?”

«Birinin öldüğünü görmek mi?”

Başını hafifçe sallıyor ama göz teması kurmuyor. Elimden gelenin en iyisini yapıp kendini iyi hissetmesini sağlamak istiyorum. Ama nedense bu konuda dürüst olmanın daha doğru olduğunu hissediyorum.

“Sevdiğin biri öldüğünde bir parçam da yamnda götürüyormuş gibi hissediyorsun. Nefesini verdiği anda bir parçan kayboluyor.” Bu çocuğun ölümünü görmek zorunda kalırsam kendimden ne kadar çok şey kaybedeceğimi düşünmekten alıkoyamıyorum kendimi. Oğullarım ve Jenny’den sonra böyle bir haksızlığa şahit olacak kadar dayanma gücüm olduğunu sanmıyorum.

“Gerçekten çok mu üzücü?” diye soruyor. “Başına gelince yani?”

“Çok acı veriyor. Ama farklı. Fiziki anlamda değil tabii.”

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Video oyununu oynuyor ama sadece kısmen dikkatini veriyor.-Uzaylı gemisini vururken fısıldıyor, “Aynen yavrum. Umarım son duam etmişsindir.” Normalde böyle şeyleri bağırarak söyler.

Pencerenin önünden, bir minivana doluşmuş dört kişilik genç bir aile geçiyor. Kim bilir nereye doğru yol alıyorlar... Belki tatile. Ya da aile ziyaretine. Belki de.sadece alışverişe. Bunu yapmaya niye onların hakkı olduğunu anlayamıyorum. Neden Jason da böyle bir hayata sahip olamıyor. Bu çok anlamsız. Haksızlık bu.

“Cenazemi planlamak istiyorum.” diyor Jason. “Yani çok da berbat olmasın.”

“Böyle konuşma. Ölmeyeceksin.”

“Ölebilirim, biliyorsun. Yakında ölmem bekleniyor.”

“Bunu sana kim söyledi?”

t.me/teledergi

Omuzlarını silkiyor. “Doktorlar.”

Tam olarak böyle söylediklerinden emin değilim. Onu umutsuz bırakmamaları gerektiğini düşünüyorum. “Sadece anın tadını çıkarmanı istiyorlardır belki. Ne olur ne olmaz.”

“Öyle mi? O zaman aptallar. Çünkü ölebileceğinizi düşündüğünüzde anın tadını çıkarmak o kadar kolay değil.”

Doktorlar hakkında böyle konuştuğu için onu azarlamam gerek ama kendimi tutuyorum. Eğer hastanedeki doktoru doğru anladıysam Jason'ın şansı pek yok. Belki de cenazesini planlamak. Ama bir insan nasıl vazgeçebilir, onu anlayamıyorum. Böyle bir çocukken hem de.

Tiegan saçlarını at kuyruğu yapmış halde banyodan çıkıyor ve odayı güçlü bir çilek kokusu dolduruyor.

Televizyon ekranında, uzay gemisinin geri dönüşüyle her iki karakter de ateş etmeye başlıyor. Ama bunun bir önemi yok gibi. Uzaylılar üzerimize bomba atıp oyunu hızlı bir şekilde sona erdiriyor. Jason'ın bana oyundan ilk söz ettiği zaman anlattığı durum bu: *Arada da hiç sebep yokken seni patlatırlar.*

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sahaya doğru yola çıkmak üzereyken batıdan şiddetli bir gök gürültüsü geliyor. Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve bulutlar alçalıyor. Sağanak başladı. Duvardaki telefon çalıyor ve Cubs'tan bir beyefendi arıyor. Sahaya muşamba serdiklerini ve planlandığı gibi kullanamayacağımızı söylüyor. Yaklaşık yarım düzine kez özür diliyor ve Cubs'ın gece maçı olmasına rağmen sahayı yann kullanabileceğimizi söylüyor. Oyuncular vuruş antrenmanına zamanında başlayabilsin diye saat beşe kadar işimizin bitmesi kaydıyla ve saha yağmurdan sonra yeterince iyi durumda olursa. Ona teşekkür ediyorum ve Jason ile Tiegan'a haberi veriyorum.

Jason video oyunu oynamaya başlamıştı ama kumandasım kanepeye fırlatıyor. Sonra yanındaki yastığı birkaç kez yumrukluyor. Hiçbirimiz bütün gün bu dairede kapalı kalamayız. Jason mızmızlanıp duracak. Tiegan bana aktif olması gereken bir kız gibi geliyor. Ve ben sayamayacağım kadar çok yıl sonra ilk kez şehirdeyim.

"Sahanın etrafında yürüyebiliriz." diyorum. Tiegan sevinçle ciyaldıyor ama Jason hâlâ sayı denemesinin ertelenmesinden dolayı üzgün. "Ya da trene binebiliriz." diyorum.

Eğer kedinin elektrik akımına kapıldığı eski çizgi filmlerden birini izlediyseniz Jason'ın tepkisi gözünüzde canlanabilir. Zıpla-

t.me/teledergi

ma şeklini görseniz *Trene Binmek* listesinden bir madde sanırsınız. İlk vuruşunu yapan bir çaylak kadar heyecanlı.

Güzergâhları hatırlayamayacağım kadar uzun zaman oldu ama atlayıp hattın sonuna kadar gideriz, sonra da geri döneriz diye düşünüyorum. Neyse ki apartmandan bir blok ötede bir istasyon var. Yağmurluklarımızı giyiyor ve bir dolapta bulduğumuz şemsiyeyi alıyoruz.

Sokaklarda yürümenin verdiği his beni sersemletiyor. Köşedeki fırından gelen kokular, her birkaç dakikada bir yeri sarsan "L" gürültüsü, havanın tenimde bıraktığı his bile farklı. Sanki Lemon Grove'dan bir dünya uzaktayız.

"L" istasyonunda bir bilet satıcısı bulmaya çalışıyorum ama yok gibi görünüyor. Sadece birkaç adımda bir kafa karıştırıcı yuvalan ve saçma sapan etiketleri olan makineler var. Birkaç dakika baktıktan sonra kredi kartı kullanabileceğim bir bölüm olduğunu fark ediyorum ama hiç kredi kartım olmadı. Sadece eski moda yeşil banknotlar ve bozuk paralar. Bilet makinesinin biraz ilerisinde bir turnike var ve insanlar geçmeden önce bir şeyler okutuyor gibi görünüyor.

"Siz ikiniz şu şeyi nasıl kullanacağınızı biliyor musunuz?" diye soruyorum.

"Annem bir keresinde beni şehir merkezine götürmüştü." diyor Tiegan ve makinenin üzerindeki etiketleri okumaya başlıyor.

"Sky-Deck'e ve Akvaryum'a gittik. Tüm turistik yerlere. Sanırım biz sadece... evet, parayı alabilir miyim, Bay McBride?"

Ceketimin cebinden biraz para çıkarıyorum. Ona ne kadar vereceğimi bilemediğim için hepsini uzatıyorum. O beş dolarlık bir banknot alıyor, ben de kalanını yerine koyuyorum. Tiegan birkaç dakika sonra her birimize birer bilet veriyor ve turnikeden geçiyoruz. Jason'm oksijenini beton merdivenlerden çıkarmak biraz zor oluyor ama sırayla birkaç basamak yukarı kaldırıyoruz.

Sonunda perona ulaşıyor ve Kırmızı Hat'a atlıyoruz. Trenin gürültüsü, rayların çıkardığı gıcırtılar, hatta Chicago'dan. geçer-

t.me/teledergi

ken gördüğümüz mahalleler, hepsi beni gençliğime götürüyor. Bu şehirde on beş yıl beyzbol oynadım. On beş yıl boyunca "L"ye bindim, o güzel göle baktım ve Friendly Confînes'da sevdiğim oyundaydım. Bir günlüğüne de olsa yeniden genç bir adam olmak için neler vermezdim.

Trende her türden insan var. Takım elbiseleri ve kravatlarıyla şık iş adamları. Aileler, bize aşırı dostça davranan ebeveynler, bir yandan da bizi tam olarak anlayamamış gibi yan yan bakanlar. Ve bir sürü evsiz insan da sadaka istiyor. Tabii burada bu beni çok rahatsız etmiyor. Ne de olsa burası şehir. Burada yaşarken yüzlercesini görmüştüm ve o zaman da beni rahatsız etmemişti. Acaba hayatımın başka bir döneminde miydim? Huysuz bir ihtiyar olmadan önce.

Tiegan da benim gibi düşüncelere dalmış durumda ama Jason yerinde duramıyor. En yakın direğe tutunup tırmanıyor. Ben ona bunu yapmayı bırakmasını söyleyince etrafa bakmak için kafasını koltuğunun altına sokuyor. Dikkat etmediği için yuvarlanmasın diye oksijen tüpünü tutuyorum. Çaresizlik içinde Tiegan'a bakıyorum, o da benim hislerimi özetleyen bir hareketle gözlerini deviriyor.

Sıranın sonuna geldiğimizde Jason çıkış turnikesinde yağmurda dans eder gibi dönüyor. Onu çağırdığımda da beni dinlemiyor. Neyse ki Tiegan koşup onu yakalıyor. Biraz utangaç ama çoğunlukla gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde onu geri getiriyor. Bir şekilde oksijen tüpünü ben taşır oldum. Ona geri vermeyi düşünüyorum ama aslmda destek olarak kullanmak oldukça güzel. Jason benim taşımamı sorun etmiyor gibi görünüyor, ben de böyle devam ediyorum.

Yağmur hafifledi ama hâlâ yağıyor, bu yüzden köşedeki fırınlardan birine kaçıyoruz ve ben bir muffin ve sade kahve sipariş ediyorum. Tiegan bir portakal suyu ve bir elma, Jason ise iki tarçınlı çörek ve bir bardak süt alıyor. Aslında beş tane çörek sipariş etmeye çalıştı ama ona iki tanenin yeterli olduğunu söyledim.

t.me/teledergi

Cüzdanımdan yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp kalan paramı sayıyorum. Üç yirmilik daha var. Oldukça özel bir gün olduğu için bu akşam yemeğine ve eve dönerken benzin almaya yeter. Dairede kahvaltı ve öğle yemeğini de hesaba katmamız gerekecek.

Durup dururken, belki de Atina'ya bizimle iletişime geçebilmesi için bir yol göstermeliydim diye düşünüyorum. Tiegan'da annesinin telsiz telefonu var ama Anna'ya bir telefon numarası falan verseydim kendimi daha iyi hissederdim. Umarım Jason için fazla endişelenmiyordur. Onun yokluğunda mümkün olduğunca babacan davranmaya çalışmam gerektiğini düşünüyorum, bu yüzden ağzının şekerle kaplandığım fark ettiğimde cebimden bir mendil çıkanp yüzünü siliyorum ama o başım başka yöne çeviriyor.

"Bu iğrenç! Muhtemelen o şeyin her yerine burnunu sümkürmüşsündür."

"Temiz mendilim bu." diyorum. "Burnumu sildiğim mendili senin suratına sürer miyim sanıyorsun?" Ama bana inanmıyor gibi görünüyor. Koluyla ağzım siliyor, hiç yoktan iyidir.

dėmeğimizi bitiriyoruz ve çok geçmeden geri dönme vakti geliyor. Gözlerim trende ağırlaştı. Bu çocuklardan sorumlu olduğum için gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama göz kırpmalarım bir falsolu top kadar yavaş ve bir de bakıyorum ki Tiegan durağa geldiğimiz için omzuma dokunuyor. Burada kim kimden sorumlu tam olarak emin olamıyorum. Jasonın oksijeninin bende değil kendisinde olduğunu fark ettiğimde irkiliyorum. Hemen yanımda, maskeden derin derin nefes alıyor.

Akşam yemeğinden önce daireye dönüp biraz kestirmeyi öneriyorum ama Jason bu fikre pek sıcak bakmıyor. Çok acıktığını ve bayılmak üzere olduğunu söylüyor, biz de Waveland Bulvarı'ndan top sahasına doğru ilerliyoruz, yürürken restoranların vitrinlerine bakıyoruz.

Küçükleri götürmek istemediğim bir sürü cırcır fabrikası ve kazıkçı mekân var. Sonunda iyi bir aile dostu Meksika restoram buluyorum, sanırım burada oturabiliriz. Nasılsa bacaklarımı da

t.me/teledergi

dinlendirmem gerek. Ama duvarlardan birinde bir televizyon var ve ekranda gördüğüm şey yaşlı kalbimin hızla çarpmaya başlamasına neden oluyor.

Orada, gün gibi ortada, Jason ve Tiegan'ın WGN saat beş haberlerinde çıkan fotoğraflarını görüyorum. Haberin büyük, parlak kırmızı manşetinde KAYIP yazıyor.

"Ah hayır ya!" diyor Tiegan. "Annemi aramayı unuttum. Ne yapacağız Bay McBride?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sadece başımı sallıyorum. Ama Jason kahkahaları arasında kelimelerini güçlükle çıkarabiliyor.

"Bu. Bu. Müthiş!"

"Sanırım kimse bizi görmeden eve dönsek iyi olacak" diyorum. "Sipariş veririz."

Jason'a oksijenini veriyorum, böylece ellerinden tutup onları tekrar dışarı çıkarabiliyorum, sonra da daireye doğru yönlendiriyorum.

Neredeyse varmak üzereyiz ama bir ses bizi durduruyor. "Şuna bakın." Dönüp onlu yaşlarda dört çocuktan oluşan bir grup görmeme rağmen hapse girmek üzere olmadığımızı anlamam birkaç dakika alıyor. "Bu Ted Williams." diyor çocuklardan biri.

Başka bir çocuk Tiegan'a yaklaşıyor, hatta fazla yaklaşıyor. "Hayır, değil. David Ortiz."

Tiegan beyzbol forması içinde çok şirin görünüyor. Bu çocuklann böyle masum bir kızı taciz etmeye hakları yok. Zorba bunlar.

"Bilmiyorsan söyleyeyim." diyor ilk çocuk, "kızlar beyzbol oynayamaz."

"Bu yüzden softball diye bir spor var akıllım. Eğer kızlar vuruş yapabilmek istiyorlarsa daha büyük bir top kullanmalılar."

"Bana bakın." diyorum, "onunla bu şekilde konuşamazsınız. Aynca, bu genç hamm hepinize tur bindirebilir."

Bu çocuklara çok kızgınım. Masum küçük bir kıza böyle sataşmak için yoldan çıkmalarını aldım almıyor. Hem de onlara hiçbir

t.me/teledergi

şey yapmamış bir kıza. Bu iğrenç bir şey. Bugünlerde okullarda çocuklara ne öğrettiklerini merak ediyorum.

Jason'ın da üzgün olduğunu söyleyebilirim. Hemen yanımda, avucunu yumrukluyor. Çocuklar gülüyorlar ve bunun Jason'ın yaptıklarından mı yoksa yaşlı adamın söylediklerinden mi kaynaklandığım anlayamıyorum. Elimi Jason'ın ve Tiegan'ın omuzlatma koyup onlan çocuklardan uzaklaştırmaya çalışıyorum ki çocuklardan biri "Aynen öyle. Küçük erkek arkadaşınla eve kaç bakalım." diyor.

Onu tutmaya çalışıyorum ama Jason kendini elimden kurtarıveriyor. Sonra bir bakıyoruz ki dört çocuktan en büyüğüne doğru adım atıyor, çocuk onun iki katı kadar. "Buna pişman olacaksın, sürüngen torbası!" diyor Jason ve çocuğun kasıklarına yumruk atıyor.

Tam isabet ettirmiş olmalı çünkü çocuk homurdanarak iki büklüm oluyor. İlk düşüncem, bu işin çok çabuk çirkinleşebileceği ve bu konuda bir şey yapabilecek durumda olmadığım. Kırk yıl önce belki, ama bugünlerde değil. Neyse ki diğer üç çocuk bunun komedi skeçlerinden daha matrak olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Tüm grup karınlarını tutarak kaldırıma düşene kadar kahkahalarla birbirlerine yaslanıyorlar. Jason'ın vurduğu çocuk ellerini mahrem yerlerine götürerek dizlerinin üzerine düşüyor. Bu sadece diğerlerinin daha çok gülmesine neden oluyor. Çocuğu göstererek kıkırdıyorlar. Bu sırada yerde yatan çocuğun yüzü bembeyaz kesilmiş. Diz çöküyor ve elini ağzına götürüyor, sanki tam burada kusacakmış gibi.

Peki ya Jason? Göğsünü alabildiğine açmış, çenesini yukarı kaldırmış. "Ben buradayken kimse ona bulaşamaz." diyor ve bu da üç arkadaşın bir kez daha gülmesine yol açıyor. Tam o sırada Jason'm vurduğu çocuk yüzünü yere eğiyor ve kaldırıma kusuyor. Jason onun üzerine eğilip "Ben de öyle düşünmüştüm." diyor. Tiegan'ın elini tutuyor, oksijen tüpünü alıyor ve uzaklaşıyor.

t.me/teledergi

Onlara yetişmem biraz zaman aldı ama yetiştiğimde Tiegan Jason'a sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Bu kesinlikle benim de ondan beklediğim bir şey değildi açıkçası.

Jasondaysa Mindy Applegate'i öptükten sonraki sırıtışının aynısı. O kadar kocaman ki yüzüne sığmıyor.

"Sana söylemiştim." diyor.

"Neyi?"

"Her filmde böyle olur. Süper kahraman her zaman zor durumdaki genç kızı kurtarır."

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Otuzuncu Bölüm

Jason'ın süper kahraman dileğini yerine getirmesinin heyecamndan sonra aceleyle daireye dönüyoruz ve Giordano's'tan Chicago usulü pizza söylüyoruz. Yediğim en baştan savma yapılmış görünen ama belki de en lezzetli pizza bu. Chef Boyardee'den daha iyi olduğu kesin. Jason ve Tiegan'la ilgili yeni haberler var mı, diye televizyonu açıyoruz fakat çoğunlukla büyük kamyonet reklamlarıyla yaşlı adamların "gençler gibi performans göstermek" istediklerinde kullanabilecekleri hapların tanıtımları var. Jason büyük bir sandalyeye oturuyor ve ayaklarını kahraman bir fatih gibi pufun üzerine uzatıyor. Bense pencereye gidip perdeyi birkaç santim geriye çekiyorum ve polisin her an gelip kapımızı çalmasını bekliyorum.

"İyi misiniz Bay McBride?" dîye soruyor Tiegan. Hatta kolumu biraz çekiştirerek bana ne kadar genç olduğunu hatırlatıyor.

"Bir hata yaptım." diyorum. "Siz çocukları bu şekilde getirmemeliydim. İyi bir şey yaptığımı sanıyordum ama belki de yaptığım şey yanlıştı."

Tiegan'ın bakışları pencereden dışarıyı süzmeye başlıyor benimkilere eşlik ederek. "Annem hep 'niyet önemli' der. Mesela bir tabağı düşürüp kırmıştım ama aslında sadece yemekten sonra te-

t.me/teledergi

mizliğc yardım etmeye çalışıyordum.” Omuz silkiyor. “Belki siz de **bir tabak** kırmışsınızdır. Bazen olur böyle şeyler.”

Onun sayesinde kendimi daha iyi hissediyorum. Yine de bu, dışarıda iki kayıp çocuk olduğu gerçeğini değiştirmiyor ve ben onları milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde, başlarına her şeyin gelebileceği bir apartman dairesinde saklıyorum. Anlayamıyorum, doğru mu yaptım, yanlış mı? Eskiden her şey çok netti. Doğru olanı yapmak, yasal olanı yapmaktan daha önemliydi. Fakat bu apartman dairesinde tıkılıp kalmak, polisin bu çocukları aradığını bilmek.. Derken her şey karmaşık bir hal aldı.

“Bir süper kahraman ismine ihtiyacım var.” diyor Jason, rahat bir şekilde oturmaya devam ediyor, tırnaklarını koltuğa geçirmiş.

Yamna oturup durumumuz üzerinde fazla durmamaya çalışıyorum. Şimdi ya onları eve götürmeliyim ya da Jason a yardım etmek için bir gece daha kalmalıyım. Bu şekilde düşündüğümde gerçekten başka seçeneğim yok “Tamam o zaman.” diyorum. “Herhangi bir fikrin var mı?”

“Top Zımbacısı’nı sevdim. Sen ne düşünüyorsun?”

“Bana kalırsa daha uygun bir şey seçmelisin.”

“Evet. Muhtemelen. Testislerin Yok Edicisi Zoth’a ne dersin?”

Bu şeyleri nereden öğrendiğinden emin değilim. Büyük ihtimalle televizyondan. “Güçlü Çocuk’a ne dersin?”

“Pardon? Sen ciddi misin? Bu, bu galaksideki en kötü süper kahraman ismi olmalı.” Ayaklarını yere koyup ciddi bir konuşma yapıyormuş gibi öne doğru eğiliyor. “Dürüst olmak gerekirse, gelmiş geçmiş en aptalca süper kahraman ismini düşünmeye çahşsam zilyon yıl geçse de Güçlü Çocuktan daha kötüsünü bulamazdım.”

“Tamam, tamam. Bu kadar kötü davranmana gerek yok Sadece bir fikirdi.”

“Hayır, fikir dediğin şöyle olur.” Ellerini havada birleştiriyor, sonra önündeki kelimeleri görüyormuş gibi açıyor. “Sis Gölgesi.”

“J?” diyerek araya giriyor Tiegan. “Sisin gölgesi olmaz ki.”

t.me/teledergi

“Mesele bu değil. Bu çok havalı, önemli olan tek şey bu. Bundan böyle ve sonsuza dek, sadece gerçek ve hak edilmiş adım olan Sis Gölgesi diye çağrıldığımda yanıt vereceğim.”

Tiegan başım sallıyor. “Gerçekten buna daha fazla dayanamayacağım. Ben yatmaya gidiyorum.”

Jason, “Ne yani, hayatım kurtardığım için bir teşekkür bile etmeyecek misin?” diyor.

Tiegan ellerini birleştirip yanağına yaslıyor ve kirpiklerini kırpıştırmaya başlıyor. “Haklısın.” diyor. “Sen çok centilmensin. Yakın bir tehlike karşısında gösterdiğin güç ve cesaret için sana sonsuza dek minnettar kalacağım.”

“Harika!” diyor Jason ve Tiegan başım sallarken gülümsemekten kendini alamıyor.

“İyi geceler çocuklar.”

O yatak odasına gittiğinde Jason ayaklarım yeniden pufa uzatıyor ve bir süre daha orada kalmayı planlıyormuş gibi. “Ne tür bir süper kahraman olurdun?”

“Bu konuda pek bir şey bilmiyorum.”

“Dünyayı kurtarmak istemiyor musun?”

“Dünyayı kurtarmak mı? Elbette isterim. Ama ben realistim.”

“Neymiş o?”

Ona realistin her şeyi olduğu gibi, detaylanyla birlikte gören insan olduğunu anlatmaya başlıyorum. Bazı insanlann bahsettiği gökkuşaklarına ve kelebeklere inanmayan biri. Dünyanın zor ve affetmeyen bir yer olabileceğini gören biri. Ama o an, bir şey beni durduruyor. Belki de çocuğun öne doğru eğilme şeklidir, söylediklerim onun için gerçekten önemliymiş gibi. Belki de gözlerindeki kıvılcım, benim de onunla birlikte tüm bu şeylere inanmamı istediği anlamına geliyordur. Ayrıca bir erkek benim yaşıma geldiğinde hayatında ne yaptığını düşünmeye başlar. Öldüğünde insanlann onun hakkında ne söyleyeceğini. “Belki de bir süper kahraman olmak isterdim. Yapabilseydim yani.”

t.me/teledergi

“İyi bir noktaya değindin. Muhtemelen yapamazsın. Senin kadar huysuz bir süper kahraman hiç görmedim.”

*Bak şimdi, etrafta dolaşıp insanlara huysuz dememelisin. Bu **saygısızca.”**

Jason gerçekten çaba sarf ed iyor, bunu kabul etmeliyim. Ama sonunda, bir anda kahkaha atıyor. Onun bu şekilde güldüğünü görmek, cevabımın aslında ona komik gelmiş olabileceğini anlamamı sağlıyor ve bu biraz zaman alıyor. Düşündükçe bu durum gerçekten tuhafima gidiyor. Aslında dünyanın gerçekten harika bir yer olduğunu düşünüyorum. Ne zaman sözlerimle bunu ifade etmeyi bıraktığımdan emin değilim. Küçük şeyler yüzünden sinirlenmek kolay ve bir yüzyıl, insanın sinirlenebileceği birçok sebep sunar. Ve bu çocukla cidden başa çıkılamaz. Ölüme mahkûm edilmiş olmasına rağmen hâlâ etrafta gülüp kıkırdıyor. Hiçbir şeyi fazla ciddiye almıyor. Bu çocuk hayata tutkuyla bağlı.

“Anlıyorum.” diye yanıtlıyor Jason. “Tekerlekli sandalyede dolaşarak bebeklere ve yaşlılara bez dağıtan bir süper kahraman olabilirdin. Süper Sıska Adam!” Bu fikirden oldukça keyif alıyor. Kaşlarımı çatmadan durmaya çalışıyorum. “Peki, peki.” diye devam ediyor. “Belki de süper kahramanlık biraz fazla. Bir özel ajan olabilirsin. Hangi tür bir özel ajan olmak isterdin?”

“Kesin bir şey söyleyemem. Sadece iyi şeyler yapmaya çalışıyorum sanırım.”

Jason yine kıkırdayarak, “Murray McBride, İyilik Misyonunda Özel Ajan.” diye takılıyor.

Ansızın okyanusun sesi kulaklarıma doluyor, Kaliforniya kıyılarından geliyormuş gibi. Ama aslında bu, insanların uykusunun gelmesine yardımcı olan bir ses makinesinden başka bir şey değil. Tiegan, sanınm sesimizi bastırmaya çalışıyor. Jason video oyunu kumandasına dalgın dalgın bakıyor. “Sis Gölgesi, Güçlü Tanrılar ve Kan Emici Uzaylılar oyununa sizi davet ediyor.”

Çocuğun süper kahraman ismini üçüncü şahıs olarak kullanmasını doğru bulmasam da elime bir kumanda alıp ona katılıyo-

t.me/teledergi

rum. Kazanma ihtimalimin olmadığını bilsem de ona bunu belli etmiyorum. Onun her türlü zaferi hak ettiğini düşünüyorum.

"Bazı insanların geri dönmeye inandığını biliyor musun?* diye soruyor. "Yani öldükten sonra. Buna yeniden doğuş ya da başka bir hayata geçiş deniyor."

"Reenkarnasyon." diyorum. "Evet, böyle bir şeyler duymuştum."

"Sence gerçek mi bu?"

Açıkçası, artık neye inanıp neye inanmadığımdan emin olamıyorum. Peder James'e asla söyleyemesem de Jenny ve çocuklarımın nerede olabileceğini düşünmeye çalıştığımda, bunu yapamıyorum. Ruhları gökyüzünde bir yerlerde mi dolaşıyor, yoksa bedenlerine geri dönüp cennette mi geziyorlar? Hiçbiri yaşlı aklıma pek yatmıyor.'"Hakikatin bu olduğuna itimat etmek zor, sanırım."

"Hakikahn bu olduğuna itimat etmek mi? Hiçbir şey anlamadım." Kafasını sallıyor ama hemen kendini topluyor. Bugün moralini bozabilmek için çok büyük bir şey olması lazım. "Bence gerçek. Ama insan olarak geri dönmek zorunda değilsin. Herhangi bir şey olabilirsin. İstediğin herhangi bir şey. Bir fil, bir ağaç. Ne istersen."

"Peki ya sen, ne olarak geri dönerdin?"

"Ne olarak *geri döneceksin* demek istedin değil mi?" diyor, düşünceli bir şekilde. Cevap vermediğimde ekliyor: "Emin değilim. Bir ara ayı olmayı çok istemiştim ama şu an bir köpek olmaya daha meyilliyim. Belki bir pitbull, böylece dövüş alanlarında yer bulabilirim. Dünyanın en ünlü dövüş köpeği olurum."

Bu sözler üzerine onun köpek dövüşlerinin gerçek vahşeti baklanda hiçbir fikri olmadığını anlıyorum ve belki de bunu açıklamak için doğru zaman değil. "O zaman ben bir pire olurum." diyorum. "Kaşınırken beni fark etmeyeceksin bile."

Jason bu fikri çok seviyor. "O zaman ben bir sıçan olurum."

"Ben de bir yılan olurum o zaman."

"Ben bir gergedan olurum."

"O zaman ben bir kuş olurum."

"Bir kuş mu? Neden kuş olmak isteyesin ki?"

t.me/teledergi

‘Neden olmayayım?** diyorum. “Senin peşinden gelebilirim, omzuna konabilirim, hep yanında olurum. Hatta gelinimi de bulup onu da yanımda getirebilirim. O da bir kuş olur. Ve oğullanınız da. Hepimiz birlikte oluruz.”

Jason, bu düşünceyi beklediğimden daha uzun süre kafasında çeviriyor. “Tamam.” diyor sonunda. “Sis Gölgesi bir gergedan, sen de bir kuş olacaksın. Bir kez daha en iyi arkadaşlar olabiliriz. Söz mü?” '

Bir kez daha demesine bayılıyorum. Bu, şu an en iyi arkadaş olduğumuzun, zamanı geldiğinde yeniden en iyi arkadaş olmak isteyeceğimizin apaçık bir gerçek olduğunu hissettiriyor. Göğsümde bir kıpırtı, sanki yeni anlamışım gibi, bu çocuğun benim için ne kadar özel olduğunu fark etmeme sebep oluyor. Bana bir şeyler katıyor, gençliğimin yıllanm geri veriyor gibi.

“Söz.” diyorum.

“Mükemmel. Ben de söz veriyorum.”

Fakat onun da benimle aynı derinlikte duyguları paylaştığım düşündüğüm bir anda, ciddi bir şeye kafa yoruyormuş gibi boşluğa dalarak, “Kakamın ne kadar büyük olacağım düşünsene.” diyor.

Ve ikimiz de, mizahın zirvesiymiş gibi kahkahalara boğuluyoruz.

t.me/teledergi

Otuz Birinci Bölüm

Ertesi sabah perdeleri araladığımda camda hâlâ su damlaları olduğunu görüyorum ama güneş ışığıyla parlıyorlar. Tiegan yine kahvaltıyı hazırlamış. Telefonunun tezgâhın üstünde durduğunu görüyorum, dünkü yerinde ve açık gibi. Arada bir titreyip bip sesi çıkarıyor. Tiegan bakışlarımı fark edip omuz silkiyor.

“Ben notumu bıraktım, eminim Jasohın annesi de anneme senin notundan bahsetmiştir. Annem sana güveniyor, bana da.” Telefonuna bakarken, acaba ona doğru mu ilerleyecek diye merak ediyorum ama kımıldamıyor. “Sadece her şeyin yolunda olduğunu bilmek istiyor. Jason ın sayı turu biter bitmez döneceğiz, değil mi?”

“Evet, hemen.” diyorum. “Ama gitmeden önce onu aramaksın. Tıpkı dün planladığın gibi. Birinin bizi durdurması için çok geç olacak ve bu, onları da bizi de rahadatacak. Bak...” Çekmeceden bir kalemle not defteri çıkarıyorum. “Evin telefon numarasını yaz, unutursan ben ararım.”

İki telefon numarası karalayıp kâğıdı bana uzatıyor. “Altta olan benim numaram, ayrılırsak diye. Annem hep yedek bir planımız olmasının iyi olacağını söyler.”

Jason sendeleyerek mutfakta beliriyor, bir sandalyeye oturuyor ve dünkünden daha fazla waffle yiyor. Kalbi waffle ile beslenebil-seydi bu çocuk bir at kadar sağlıkb olurdu.

t.me/teledergi

öğlen olduğunda, Cubs nihayet arıyor. Duvar telefonu çalıyor ve hepimiz haberleri duymak için olabildiğince yakın durarak ahizenin çevresinde toplanıyoruz. Cubs'tan arayan kişi sahanın hâlâ ıslak olduğunu ama kullanmamıza izin vereceklerini söylüyor. İki saat içinde orada, hazır olmamız gerektiğini de ekliyor. Beni bütün gece uyutmayan Jason ve Tiegan'ın akşam haberlerine çıkmasıyla ilgili bir şey yok.

Bir süre dışarıda olacaksam tuvaleti kullansam iyi olur. Sanırım yaşlanmanın en utanç verici yanlarından biri de bu. Herkes kırışıklıkları, kamburluğu ve yavaş hareketleri biliyor ama kişisel şeyleri kişisel tutmak da zorlaşıyor. Tuvalete gidişimi çocuklar yine fark ediyorlar. Bana yan gözle bakıyorlar fakat en azından gülmüyorlar.

Dışarı çıktığımda etrafta yoklar, içerisi öyle sessiz ki bir an için acaba gittiler mi, diye düşünüyorum. Kalkıp gittiklerini ve bana haber bile vermediklerini. Ama tabii öyle olmamış. Yatak odasından bir fısıltı duyuyorum ve kapıyı açmak için uzanıyorum ancak Jason'ın sesindeki bir şey beni durduruyor.

"Tamam, kabul ediyorum, korkuyorum. Şimdi mutlu musun?" Doğal olmayan bir tıslama sesi bana maskesinden derin nefes aldığım söylüyor. .

Ölmek, bahsettikleri şey bu. Jason'ın aklındaki tek şey bu olmalı. Nasıl olmasın ki? Zavallı çocuk, sürekli kafasında bu var. Yaşlı bir adamın bununla yüzleşmesi başka bir şey, on yaşındaki bir çocuğun yüzleşmesi ise bambaşka bir şey.

"Sadece gevşe, rahat ol." diyor Tiegan. "Sopayı gevşekçe kavra, kollarım gevşek tut, bırak gücü alt bedenin sağlasın."

Ah! Ölüm hakkında konuşmuyorlar. Jason sayı vuruşu yapamamaktan korkuyor. Aslında bu beni gülümsetiyor ama muhtemelen yapmam gerektiği gibi kapıyı açmak yerine kulağımı çerçevedeki çatlağa dayıyorum, böylece daha iyi duyabiliyorum.

Tiegan kısık bir sesle, "Olmazsa olmaz." diyor. "Düşünsene, gerçek sahaya çıkacağız. Bu harika değil mi!" Bir yanıt duymuyorum ancak Jason'ın gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum. "Bay

t.me/teledergi

McBride yardımcı olabilir. Cubs'da **oynamıştı, biliyor musun?** Camron Schriver veTommy Carson'lı olanda değil. **Gerçek Cubs."**

"Biliyorum." diyor Jason ve onu tanımasam sesinde huşu gibi bir şey olduğunu söyleyebilirim. "İnanılmaz bir şey."

"Gerçekten mi? Yani, elbette öyle ama **daha önce etkilenmiş** görünmüyordun."

"Nasıl etkilenmem? Kim etkilenmez ki?"

"Ona söylemelisin."

"Ona söylemek mi? Şaka mı yapıyorsun?"

"Eminim en azından nasıl daha iyi vurabileceğin konusunda sana birkaç ipucu verebilir."

"Biliyorum." diyor Jason ve bu konuşmada ilk kez **uzun bir du**raklama oluyor, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. **"Ama o zaman** benim iyi olmadığımı anlar."

İyi olmadığını mı anlarım? Çocuk, Yaşlı Leydi Willamette'in bahçesinde gözlerimi kapattığımı mı sanıyor?

"İyi oynayamamaktan nefret ediyorum." diyor. "Hiçbir şeyde iyi değilim. Hayatta kalma konusunda bile iyi değilim."

Yorganlar hışırdıyor ve yatak yayları gıcırdıyor. İçeri bakma isteğime direniyorum, bunun yerine onları hayal ediyorum. Jason yatağın kenarında, başı eğik, yere doğru konuşuyor. Tiegan ise onu rahatlatmak için yaklaşıyor ama onu kendinden uzaklaştıracak kadar da yakın değil. "J, bir şeylerde iyi olmak için önünde kocaman bir hayat var."

"Teşekkürler anne."

"Ben ciddiyim."

"Doktorların söylediklerini anlamıyor musunuz? Çok körsünüz. Gerçek şu ki yeni bir kalp takılmazsa öleceğim. Ve bu yıllar sonra olmayacak."

Hayır. Çocuğun bu şekilde düşünmesine izin veremeyiz. Söyle ona, Tiegan. Ona uzun bir hayat yaşayacağım söyle. Başaracağım söyle. Üstesinden geleceğini. Ona yanıldığını söylemesini bekliyorum ama bir şey söylüyorsa bile duyamıyorum.

t.me/teledergi

“Bugün olması gerekiyordu, biliyorsun.”

“Gerçekten mi? Bu kadar yakın mıydı? Nasıl?”

“22 Ağustos.” diyor Jason.

22 Ağustos... Bu tarih beni etkiliyor ama nedenini anlamıyorum.

“Yani sana altı ay verdiklerinde...”

“Şubatın 22’siydi. Hatırladın mı? ‘Bil bakalım ne oldu Jason, ölecekmişsin.’”

“öyle demediler.”

“Öyle dediler. Hemen hemen, neyse.”

22, şimdi hatırladım. Doktor Keatoha hapımı almayacağımı söylediğim tarih. Hayatıma son vereceğim gün. Demek hayatıma son vermeyi seçtiğim gün, doktorların Jason a yeni bir kalp olmazsa öleceğini söylediği gündü.

Gizlice dinlediğim ortaya çıkmadan önce kapıdan uzaklaşıyorum. İyi de oluyor çünkü ben daha mutfağa varmadan yatak odasmdan çıkıyorlar, ikisi de biraz büyümüş görünüyor. Gerçi Jason şapkası, kramponları ve vuruş eldivenleriyle Küçükler Ligi formasıyla. Tiegan da kendi formasını giymiş tabii bu yüzden ikiz gibi görünüyorlar.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye soruyorum ve casusluk yaptığım konusunda benimle yüzleşmemelerini umuyorum. Fakat sadece başlarım sallıyorlar ve bu ihtimal karşısında biraz daha dik duruyorlar.

Dizim fena halde ağrıyor, bu yüzden iki blok ötedeki beyzbol sahasına yürüme fikri kulağa pek hoş gelmiyor. Ama bu iki çocuğa bunu yapamayacağımı söylemek de öyle, o nedenle durumu sineye çekiyorum ve güzel yaz gününe doğru yola çıkıyoruz.

Yaklaşık bir blok sonra dizimdeki ağrı öyle artıyor ki zorlukla hareket edebiliyorum. Her adım attığımda bacağıma saplanan şiddetli ağrı yüzünden neredeyse yere düşeceğim. Jason dirseğimden kavrayarak yardım etmek istese de acı içinde kıvranan yaşh bir adam için ne yapacağını bilemiyor. Oksijen tüpünü bana doğru iti-

t.me/teledergi

yor, ben de büyük bir rahatlamayla bunu kabul ediyorum. Ticgan, Tanrı onu korusun, elimi tutuyor ve "Belki biraz dinlenmeliyiz," diyor.

Neyse ki o sırada bir korna çalıyor ve üstü açık kırmızı bir araba kaldırıma yanaşıyor. Sürücü koltuğunda oturan Javier Gonzalez, Ulusal Lig'in yeni yıldızı, kocaman gülümseyerek "Bay McBride? Siz misiniz? Menajerim bugün maçımıza geldiğinizi söyledi, doğru mu?" diye soruyor.

"Evet, doğru." diyorum. "Eğer oraya varabilirsem."

"Üç kişilik yerim var." diyor Javier, arabasını göstererek. "Lütfen gelin oturun."

Tiegan heyecanla çığlık atıyor; üstü açık bir arabada yolculuk yapmanın onun hayallerinden biri olduğunu hatırlıyorum. Javier'e beyzbol sahasının etrafında bir tur atıp atamayacağımızı soruyorum.

"Elbette,' Bay McBride. Nasıl isterseniz."

Çocuklar hemen arabaya atlıyorlar ve ben oksijen tüpüyle biraz uğraştıktan sonra Javier yanıma gelip onu kolayca yerleştiriyor. Birkaç dakika içinde yola yeniden devam ediyoruz.

Arka koltuktaki Jason, diğer arabalara dokunmaya çalışarak dışarı sarkıyor. Tiegan gözlerini kapamış, rüzgâr saç örgülerini doğum günü süsleri gibi savuruyor. Oyuncuların otoparkına girerken, "Dilekler ne kadar da harika." diyor. O kadar mutlu ki konuşamıyor bile. Stadyuma adım attığımızda eve dönmüş gibi hissediyorum.

Cubs bana hiçbir şey borçlu değil, anlıyorsunuz, değil mi? Sadece en sevdiğim oyunu oynamıştım ve bana bu yüzden ödeme yapmışlardı. Ama onlar böyle düşünmüyorlar ve bu aslında iyi bir şey. Javier bizi Community Outreach'ten Harold Murphy Jr. ile tanıştırıyor ve sonra yanımızdan ayrılıyor. Bay Murphy kulüp binasını, vuruş kafeslerini gösterip bizi tüm eski beyzbolcuları anmak için yapılmış küçük anıtta gezdiriyor. Ernie Banks, Fergusen Jenkins, Ryne Sandberg... Ve orada, 1932 Dünya Serisi takımının

t.me/teledergi

geri kalanıyla birlikte benim de soluk siyah beyaz bir fotoğrafım var. Yankee'ler tarafından yenilgiye uğramış olsak da müthiş bir takımdık. Tiegan ve Jason, şu ana kadar benim gerçekten top oynadığıma inanmamış gibi şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlar.

Refakatçimiz saate göz atıyor ve "Tamam, her şey hazır. Gidelim mi?" diyor.

Bizi yedek kulübesinden sahaya götürüyor. Güneş yanaklarımı ısıttığında gözlerim doluyor. Patlamış mısırla sosisli kokusu havada ve sahanın genişliği öyle bir his uyandırıyor ki hafiflemiş gibiyim, rahatlamış gibi hissediyorum. Jenny'nin kollarında olmak dışında kendimi hiç bu kadar evimde hissetmemiştim.

"Vay canına!" diyor Jason ve ben de çimlere bakıyorum. Cubs'ın nasıl bu kadar başardı olduğuna inanamıyorum. Saha her zamanki gibi tertemiz ama *sihir* ikinci kalenin ötesinde. Saha görevlileri dış sahadaki çimleri biçerek minyatür bir sahaya benzetmişler. Sahadaki her hayali pozisyonda Chicago Cubs kadrosunun bir üyesi duruyor. Javier arkamızdaki yedek kulübesinden koşarak çıkıyor ve ben onun bizi almak için gönderilip gönderilmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Dış sahadaki çimlerin üzerinde, gerçek ikinci kalenin yaklaşık yirmi metre gerisinde, nizami boyutlarda plastik bir vurucu noktası var. Oraya vardığımızda Javier alüminyum bir sopa çıkarıyor. Jason hızlıca oksijen tüpünden derin bir nefes alıp tüpü bana doğru itiyor. Sopayı alıp ayakkabılarının yanlarına vuruyor. Bunu yaparken gerçekten bir beyzbol oyuncusuna benziyor.

"Ultra hafif sopa." diye fisddıyor Javier bana, Jason hepsi birbirinden beter alıştırma vuruşlan yaparken. "Topu uzağa göndermek için özel olarak tasarlandı. Ve kovadaki beyzbol toplan ekstra sıkı üretildi, dopingli toplar. Yıldızlar maçından önceki Sayı Turu Derbisi'ndeki gibi." Yanımda duran formalı ve konuşamayacak kadar şaşkın görünen Tiegan'ı fark ediyor. "Jason'dan sonra kız vuracak mı?"

"Bence bu hoşuna gider." diyorum.

Tiegan mavi bir alakarga gibi zıplıyor, bu da yeterli bir cevap.

t.me/teledergi

Her şey olabildiğince mükemmel ayarlanmış ama yine de şüphelerim var. Jasohı Yaşlı Leydi Willamette'in bahçesinde vuruş yaparken gördüm ve dış sahadan bile vursa muhtemelen topu ancak sol saha çitlerinin 150 metre uzağına yollayabilecek.

Cubs koçlarından biri atışa hazır, sanırım takıma vuruş antrenmanı yaptıran kişi bu. Her kimse, Jason'ın tam hedefine vuruş üstüne vuruş yapıyor. Birkaç vuruşun ardından çocuk gerçekten temas kurmaya başlıyor. Yaklaşık on dakika sonra hafif sopa, sıkıca sarılmış toplar ve Cubs ile Wrigley'de olmamn adrenaliniyle topu her yere vurmaya başlıyor. Sadece biraz topun altına girmesi gerekiyor, o zaman gerçekten şansı olabilir.

"Pekâlâ Jason." diyor koç, havaya bir top kaldırarak. "İşte bu. Hissedebiliyorum."

Top doğal olmayan bir pingle sopaya çarpıyor ve sol orta sahaya doğru süzülüyor. Havada yükselirken iyi bir mesafe katediyor. Ama duvara çarpıyor ve Cubs oyuncularımn yarısı abartılı bir hayal kırıklığı içinde yere çöküyor.

Jason yerinde. Sopasını her zamankinden daha sıla kavrıyor, bir sonraki atışa hazır. Bu sefer karşı sahaya bir atış. Biraz çalışmayla gerçekten iyi olabilir. Sonraki iki atışa da sert vuruyor ancak yerde. Sonra üç vuruş ve ıska. Artık çok zorluyor. Fakat sonra nihayet şeytanın bacağım kırıyor.

Alçak atışla gelen topu yükselterek karşilamaya hazırlamyor. Sopayı sallar sallamaz topun akıbeti belli oluyor. Top, sol saha duvarını aşarak üç sıra gerideki koltuklara çarpıyor.

Bu, Ulusal Lig beyzbol stadyumunda bir sayı turu demek!

Tribünlerin üst kısmından havai fişekler fırlatılıyor. Hoparlörlerden kaydedilmiş binlerce insanın tezahürat sesi yükseliyor ve gür bir ses, "Sayı turu, Jason Cashman!" diye bağınyor.

Tiegan sevinçle zıplıyor, her sıçrayışında kolumu çekiştiriyor. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim.

Jason ise kımıldamıyor. Havai fişeklerin ve seslerin kaynağım merak eder gibi gökyüzüne bakıyor. Koç, "Koş!" diye bağırdığında

t.me/teledergi

ise gerçek bir beyzbol maçında olumsuz sonuçlar doğuracak bir şekilde sopayı havaya kaldırıyor. Topun düştüğü yere birkaç saniye daha baktıktan sonra mükemmel bir ritimle koşmaya başlıyor. İlk kaleye doğru keskin bir dönüş yaparken biçilmiş çimlerde âdeta bir dansçı gibi sekiyor ve Kirk Gibson gibi yumruğunu sallıyor. İkinci kaleyi dönerken ellerini havaya kaldırıyor ve dünyada bir tek o kalmış gibi rahatça koşmaya devam ediyor.

Onu izlerken içimde aynı gururu hissediyorum. Jasohın yüz ifadesi, Mindy Applegate'i öptüğü ya da o ucuz kahramanlıkla süper kahramana dönüştüğü zamandan farklı. Farklı ama daha az neşeli değil. Neşesi sanki huzurla harmanlanmış gibi. Dünyada değiştiremeyeceği hiçbir şey olmadığına dair bir inançla dolu.

Her şeyden öte sağlıklı görünüyor. On yaşındaki bir çocuğun böyle görünmesi gerek. Parlıyor, koşuyor, çocuk olmanın güzelliği ve basitliğiyle bütünleşmiş halde. En derininde, her şeyin olması gerektiği olduğuna dair bir inanç var. Tüm dünyayı avucunda hissediyor. Hiçbir şeyin bu mükemmelliği bozamayacağını düşünüyor.

Ama mükemmellikle ilgili tuhaf bir şey var. Uzun sürmüyor. Sürdürülemez. Dünya çok değişken, çok acımasız, çok gerçek.

Jason üçüncü kaleye yaklaşırken tökezliyor. Göğsünü tutuyor ve aniden nefes nefese kalarak eğiliyor. Sonra, hepimizin dehşetle izlediği bu sahnede, ağır çekimde yere seriliyor.

t.me/teledergi

Otuz İkinci Bölüm

Tam olarak şöyle oldu:

İlk önce iç organlarım felç oldu. Midemde yükselen korku göğsümde patladı, bir bomba gibi. Boğazıma ulaştığında aa verici ve buruktu. Belki de sesim böyle yok olmuştu.

Sonra kaslarım tepki verdi ama istediğim biçimde değil. Hareket etmediler çünkü akla uygun bir. hareket yoktu. Mantıklı hiçbir şey yoktu. Yine de içimdeki bomba yüzünden kaslanm büyük bir şey olduğunu biliyordu. Adrenalinle doluydular. Fakat yapabilecekleri hiçbir şey, atabilecekleri hiçbir adım yoktu. Bu yüzden sadece gerildiler. Her zamankinden daha sıkı.

Peki ya bedenin sahibi? Sahibi kaslanndaki gerginlik nedeniyle hiçbir şey yapamıyordu. Hareket edemiyordu. Düşünemeyecek kadar şoktaydı. Tek seçenek izlemekti ve belki de adrenalinin etkisiyle görüntüler daha da yavaşlamış gibiydi.

Saniyeler, gökyüzüne doğru yükselen ve sonra aşağıya doğru düşen bir top gibi uzayıp gidiyordu.

Jason sonsuzluk kadar uzun süren bir zaman boyunca yere düşüyordu. O kadar yavaştı ki yerçekimini yenip eski haline dönebileceğini düşündüm.

Ama olmadı.

t.me/teledergi

Bunun yerine bacakları tutmadı ve kolları iki yana düştü. Yere çarpmadan önce baygındı.

Yere çarptığında ise bu, bîr çocuğun. tökezlediğinde yere çarpması gibi değildi. İlk çarpan dizi ya da omzu değildi. Hayır. Burnuydu ve hemen kan akmaya başladı. Oluk oluk. Kalbi hâlâ vücudunda atmaya yetecek kadar güçlü görünüyordu çünkü burnundan dalga dalga kan fışkırıyordu.

Başka tarafa bakmaya çalıştım ama yapamadım. Yardım etmeye çalıştım ama yapamadım. Bağırmaya çalıştım ama yapamadım.

Cubs takımından iki oyuncu ona ilk ulaşanlar oldu. Biri yedek kulübesine el sallayıp bir antrenör çağırdı. Javier diz çöktü ve Jason'ı kucağına aldı. Kan, Jason'ın burnundan formasına, pantolonuna ve Javier'in pantolonuyla formasına akıyordu, ta ki Javier sonunda onun burnunu çimdikleyip kan akışım durdurana kadar.

Sonra Tiegan geldi. Atkuyrukları, koşuyormuş gibi arkasında uçuşuyordu ama ağır çekimde. Elleri Jason'ın yüzündeydi ve onu bir yavru köpek gibi okşuyordu. Zihnimin gerisinde bir çığlık yükseldiğinde veTiegan'ın ağzım hayretle açtığım gördüğümde sesin ondan geldiğini anladım. Yüzü buruşmuştu. O artık Jason'ın komşu kızı değildi. Sürekli gülümseyen o kız değildi. Sadece bir çığlıktı o. Ve bu hiçbir işe yaramıyordu çünkü artık hiçbir şeyin faydası yoktu.

Jason'ın etrafındaki kalabalık büyüdü. Biri benden oksijen tüpünü almış olmalıydı çünkü Jason'ın yanındaydı ve maske yüzüne bastırılmıştı. Nefes alıp almadığım, maskeyi buğulandırıp buğulandırmadığım görmeye çalıştım ancak çok uzaktaydım.

Birkaç dakika içinde bir ambulans sahaya girdi. Sağlık görevlileri dışarı fırlayıp Jason'ın başına üşüştüler. Sessiz ama telaşlı seslerle konuştular. Jason'ı bir sedyeye kaldırırlarken çimenlerin kırmızıya boyandığım fark ettim. Sedyeyi ambulansa ittiler ve Tiegan da onlarla birlikte bindi.

Hareket etmemiştim. Zaman artık yaşlı beynimde kayıt altına alınmıyordu fakat düşeli on dakika kadar olmuş olmalıydı. Belki

t.me/teledergi

daha fazla. Yirmi dakika mı? Dizimde acı hissetmeden yirmi dakika hareketsiz durmayalı yıllar olmuştu ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Ve burada olanlarla ilgili en garip şey de buydu, hiçbir şey hissetmedim. Her şey boştu. Her şey sakindi. Aklımdan geçen tek şey, video oyunu oynarken Jasohın tekrar tekrar söylediği sözlerdi:

Dua eisen iyi olur.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Otuz Üçüncü Bölüm

. Javier Gonzalez kalkmama yardım ediyor. Kollarımın altından tutuyor ki bu iyi oluyor çünkü beni yukarı çekmeye çalışsa omzum yuvasından çıkabilir. Çimlerde ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama ambulans gitmiş, oyuncular etrafta dolanıp konuşuyor ve Jason'ın düştüğü yeri işaret ediyorlar. Saha ekibi bir fili boğmaya yetecek kadar suyla hortum tutarak kam temizliyor.

Keşke o kanı kurtarmanın bir yolu olsaydı.

"Size bir taksi çağırahm, Bay McBride." diyor Javier. Kaldırıma adım atana kadar beni stadyumdan çıkarıp caddeye götürdüğünü fark etmiyorum. Forması Jason'ın kanıyla kaplı. Yaşh dizimin zonklaması gerekirdi ama on yıllardır olmadığı kadar iyi durumda. Ya da öyle değilse bile hiçbir şey hissetmiyorum. Javier bir taksi çağırdığında hemen biniyorum. "Çocuk Hastanesi." diyorum ve taksici arabayı göle doğru sürmeye başlıyor.

Ve başka bir hastanedeyim, başka bir kalp koğuşunu soruyorum.

"Jason Cashman adında bir çocuğu nerede bulabileceğimi öğrenmem gerekiyor." diyorum masadaki kadına.

"Akrabalığınız nedir?"

"Ben onun kardeşiyim."

t.me/teledergi

Kadın yazmakta olduğu şeyi bırakıyor ve gözlüğünün üzerinden bana bakıyor. “Anlayamadım. Çocuk kardeşiniz mi?”

Bunun zor bir konuşma olacağını söyleyebilirim. Hâlâ tam olarak doğru düşünemiyorum ve karşımdaki kadın da pek yardımsever birine benzemiyor. Bu yüzden Tiegan yanıma gelip kollarını bana sımsıkı doladığında minnettar oluyorum. “GCN.” deyip elimi tutuyor ve beni götürüyor. Ve o an, bu küçük selamlaşmanın gücünü ve parlaklığını fark ediyorum.Tamamen şaşkına dönmüş durumdayım.

Kaybolmuş ve korkmuş haldeyim. Ve bir şekilde, bu üç harf beni biraz daha iyi hissettiriyor. Biraz daha güçlü.

Tiegan'ın beni Jason'ın odasına götürmesini bekliyorum ama bunun yerine yakınlarda rahat sandalyeler buluyoruz ve beni oturtuyor, sanki ben çocukmuşum da o yetişkinmiş gibi.

“Jason nerede?” diye soruyorum.

Başım sallıyor. Bir şey söylemeye çalışsa da söyleyemiyor gibi görünüyor. Sonra saçının bir kısmım gözlerinden uzaklaştırıyor ve derin bir nefes alıyor. “Bilmiyorum.” diyor. “Akrabası olmadığım için bana bir şey söylemiyorlar.”

“Nerede olduğunu bile söylemiyorlar mı?”

“Ameliyatta.Tek söyledikleri bu. Ama çıktığında Jason'ın ailesinden birinin burada olması gerekiyormuş. Ben de annemi aradım, o daJason'ın annesini aramamı söyledi. Ona her şeyi anlattım. Bizi nasıl alıp buraya getirdiğini. Nerede kaldığımızı. Bay McBride, çok üzgünüm. Başka ne yapacağımı bilemedim.”

“Ağlama şimdi.” diyorum. “Doğru olam yaptın. Anna'nın burada olması gerekiyor. Bilmesi gerekiyor.”

“Biliyorum ama...” Sesi kayboluyor ve saçını geriye atıp topluyor. Atkuyruğu olmadan farklı görünüyor. Daha olgun. “Jason'ın babası. Çıldırmış. Kayıp olduğumuzu bildiren oymuş.”

Oturduğum yerden hastanenin girişini görebiliyorum. Bir çift polis memuru ön kapıdan içeri giriyor ve yardımsever olmayan kadınla birlikte masaya doğru ilerliyor. Ne dediklerini duyamıyorum fakat duymama da gerek yok.

t.me/teledergi

“Anna nasıl?" diye soruyorum.

“Geliyor. Sesi kötüydü Bay McBride. Delirmiş gibiydi.’

Yakınında olmadan küçük çocuğunun **başına böyle bir şey gel**diğini duymak zorunda kalmak? Delirmese şaşırırdım. Korkudan. Ve muhtemelen kendini suçluyordur. Ama onun hiç **suçu yok.**

Bu benim suçum.

“Bay McBride? Ne olacak?”

Tiegan çok iyi bir çocuk, on yaşındaki küçük bir kıza **göre olgun** ve yetişkin. Onun hâlâ bir çocuk olduğunu unutmak **kolay. Ama** şimdi hatırlıyorum.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyemeden polis **memuru** yanıma geliyor.

“Efendim, adınız Murray McBride mı?”

“Evet, doğru.”

“Benimle gelmek zorundasımz.”

“Neden? Nereye gideceğiz?”

. “Jason Cashman ve Tiegan Athertonİn kaçırılmasından dolayı tutuklusunuz.”

Tartışmam gerektiğini biliyorum. Jason İn elinde bir liste olduğunu ve babasımn onun benimle yola çıkmasına izin vermediğini söylemeliyim. Ona masum olduğumu söylemeliyim.

Ama değilim. Masum olmaktan olabildiğince uzağım. Bu yüzden yavaşça ayağa kalkıyorum, destek için sandalyeye yaslanıyorum ve genç polis memurunun yaşlı, kemikli bileklerime bir çift kelepçe geçirmesine izin veriyorum.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Otuz Dördüncü Bölüm

Cook County Hapishanesi daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemiyor, bu kadarım söyleyeyim. Beton zemin, beton duvarlar, beton tavan. Sanırım duvarda bir çentik bile açamaymca kaçmak zorlaşıyor. Bu beni ipe götüreceklermiş gibi hissettiriyor ama samnm bugünlerde iğne kullanıyorlar.

Buraya gelirken olanların büyük bir kısmım unuttum çünkü tek düşünebildiğim Jason. Yaşayıp yaşamayacağım bile bilmiyorum, hatta şu an hayatta olup olmadığım bile bilmiyorum ve yine de tek yapabildiğim yarım düzine başka suçluyla birlikte Büyük Ev'in nezarethanesinde oturmak.

Ve ben buyum, bir suçlu. Bunun başka açıklaması yok Ben kurban değilim. Yasalara göre bir kız ve erkek çocuğunu evinden ahp kaçırdım. Gelmek istemelerinin bununla hiçbir ilgisi yok Benden yetişkin olmam bekleniyor.

Ama biliyor musunuz, şansım olsa yine yapardım. Bunu ahlaki açıdan nasıl anlamlandırabilirim bilmiyorum fakat çok da umurumda değil. En azından şu an. Yüce Tanrı'mn anlayış göstermesi gerekecek, hepsi bu. O, cennetin kapısına vardığımda içimi görecek ve yanlış bir şey yapmak istemediğimi bilecek. Sonunun böyle olacağını bilmediğimi de.

t.me/teledergi

Fakat sorun da bu, değil mi? Bazen doğru olanı yapmaya çalışmak, başınızı belaya sokmanın en emin yoludur. Bazen bir tabak kırarsınız. Ve bu eski, yıpranmış, zamanı geçmiş bir tabaksa, bu bir şeydir. Peki ya o tabak güzel bir Çin koleksiyonu parçasıysa? O zaman niyetin ne önemi var? Keşke Tiegan bu soruyu cevaplamak için burada olsaydı.

Hücreyi benimle paylaşan üç kişi daha var ama mesafelerini koruyorlar. Sanki yaşlılığa falan yakalanacaklarım düşünüyorlar. Biri sıska bir siyah adam, diğer ikisi ise aralarında kırk yaş bile olmayan kilolu beyaz çocuklar. Hepsi sinsice yan yan bana bakıyor.

Muhtemelen benim gibi bir ihtiyarın hapse düşmek için ne yapmış olabileceğini merak ediyorlar. Hakkımda uydurabilecekleri hikâyeleri düşünerek Jason'ı aklımdan çıkarmaya çalışıyorum, belki genç kız arkadaşımı başka bir erkekle birlikte olduktan sonra uyuşturmuşumdur ya da belki bastonla banka soymaktan içerideyimdir. Ama işe yaramıyor. Tek düşünebildiğim Jason. Nerede olduğu. Kalbi nasıl dayamyor. Onu tekrar görüp göremeyeceğim.

Oturabileceğimiz tek şey büyük ve uzun bir bank İki duvardan biri boyunca uzanıyor, diğer iki duvarda parmaklıklar var. Diğerlerini kendi hallerine bırakmak için bankın ucunda oturuyorum. Onları ve hayal güçlerini. Ve bundan memnun görünüyorlar. Ben onlar için yabana bir tür gibiyim. Yine de size şunu söyleyeyim: bu his karşılıklı.

Dizimi uzatabildiğim kadar uzatıyorum ama acıdan kırk beş dereceyi geçemiyorum. Olduğu yerde bırakıp başımı beton duvara yaslıyorum ve zonklamayı görmezden gelmeye çalışarak, gözlerimi yumuyorum.

Tam o sırada yüksek sesli bir tıkırtıyla irkilerek kendime geliyorum. Ağzım bir süredir açıkmış gibi hissediyorum. İçim geçmiş olmalı. Bazen yorgunluk savaşı kazanır, bir adamın aklında ne kadar çok şey olursa olsun. •

"Murray McBride." diyor üniformalı bir adam. Tekrar söylüyor ve ben ayağa kalkabildiğimde hücrenin kapısını neredeyse kapatmak üzere.

t.me/teledergi

“Murray McBride benim.” diyorum.

“Beni takip edin. Kefaletiniz ödendi.”

“Kefalet mi? Yani burada kalmak zorunda değil miyim?”

Geliyor musun, gelmiyor musun, der gibi kaşlarım kaldırıyor. Sonra beni kolayca yürüyebileceğimden daha uzun birkaç koridordan geçirerek, altında evrak gibi bir şeylerin girip çıkması için bir yuva bulunan parmaklıklı bir pencereye götürüyor. Chance orada durmuş, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle kaşlarım çatarak beni bekliyor.

“Büyükbaba!” diyor ve ses tonunu tam olarak kestiremiyorum çünkü kaş çatışıyla uyuşmuyor. Hani bilmesem, benim için endişelendiğini söyleyebilirim.

“Şimdi nutuk atmaya başlama, duydun mu? Ben de senin gibi yetişkin bir adamım. Kendi kararlarımı verebilirim ve bundan zerre pişman değilim, anladın mı? Sadece Jason’ın başına gelenlerden pişmanım.”

“Sana ders vermeyecektim büyükbaba. Aslında tutuklanmana sevindim. Muhtemelen iyi oldu?

“Pardon?” diyorum çünkü gerçekten hiç mantıklı konuşmuyor.

“Buna artık son verebilirsin.” diyor. Çenemin titrediğini görmüş olmalı ki ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatıyor. “O çocuğun senin için önemli olduğunu biliyorum ama sen artık genç bir adam değilsin büyükbaba. Kendine bakmaksın, bu kadar çok şeye ihtiyacı olan bir çocuğa değil. Bu seni yıpratacak Yıprattı da.”

“Neyle başa çıkabileceğime ben karar veririm, çok teşekkür ederim. Sen sadece şu an hangi karın varsa onun için endişelen.”

Sanırım çizgiyi aştım. Söylediğim an anladım. Ama kelimelerle ilgili bir şey var: Ağzınızdan bir kez çıktılar mı geri dönüşü yok Ve bazen, bir adam incindiğinde, saldırır ve başkalannı da incitir. Sanki bir yanımız tek başına acı çekmeyi kaldıramıyor.

“Nerede yanlış yaptık?” diye soruyor Chance. “Eskiden yakındık, hatırladın mı? Birbirimizi gerçekten seviyorduk Ne zaman değişti bu?”

t.me/teledergi

“Eski beyzbol eşyalarıma göz dikmeye başladığında.” diyorum ve bundan da hemen pişmanlık duyuyorum. Bu hapishanede olmakla ilgili bir şey içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. Belki de Chance’e olan sevgimi oğullanma gösterdiğimden daha fazla gösteremeyeceğimi fark ettiğim için böyle. Belki de Jason’a yardım etmeye çakşırken onu öldürmüş olma ihtimalim yüzünden.

Chance bana çok yalandan bakıyor. Beni inceliyor, yaptığı şey bu. Görünüşe göre bir şeyler anlamaya çalışıyor. “Ciddi misin sen?” diyor. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Neden? Sana böyle bir izlenim verecek ne yaptım?”

“Her geldiğinde eldivenime nasıl baktığım görüyorum. Ben öldükten sonra ona sahip olmak için sabırsızlamyormuşsun gibi.”

“Sahip olmak için sabırsızlanıyor muyum?”

“Muhtemelen ben daha gömülmeden satışa çıkarlar.”

“Bir saniye bekle! O eldiveni asla satmam. Onu istediğim konusunda haklısın ama satmak için değil.”

Oldukça samimi ve üzgün görünüyor. Olayları biraz yanlış mı değerlendirdim, diye merak ediyorum. Yalan söylemeyeceğim, bu beni çok korkutuyor. Yine de kendimi, “O zaman neden bu kadar çok istiyorsun?” diye sormaya zorluyorum.

Chance öne doğru eğilip koluma dokunuyor. “Hatırlamıyor musun?” Neden bahsettiğini bilmiyorum, bu yüzden açıklamasını bekliyorum. “Ben çocukken babam nalbur dükkânını yeni açmıştı.” diyor. “Sürekli giderdi, sürekli çalışırdı. Ama sen, sen benim için oradaydın. Etrafimdaydın. Benimle yakalamaca oynardın. Eldivenini kullanmama izin verirdin.”

Gözlerinde yaşlar var ve bu daha önce hiç görmediğim bir şey. Doğruyu söylediğinden bir an bile şüphe duymuyorum fakat anlattıklarım kesinlikle hatırlamıyorum. Hatırlamak için çabalıyorum ve hatırlamadan geçen her saniye beni daha da korkutuyor. Zihnim her zaman çok keskin olmuştur. Elbette, yıllar içinde birkaç şeyi unuttuğum oldu ama böyle bir şeyi hiç unutmamıştım. Kendi torunumla yakalamaca oynadığımı hatırlayamıyorsam sı-

t.me/teledergi

rada ne var? Oğullarım solup gidecek mi? Bir gün uyandığımda Jenny yitecek mi?

Beton duvara doğru tökezliyorum ve Chance beni yakalamak için öne atılıyor. Omzumu çarpıyorum ve sanki saatte doksan mil hızla gelen bir top beni yere seriyor. Tanrı ya şükür, Chance düşmeme engel oluyor. Kollarımı sıkıca kavrıyor, bırakırsa yuvarlanacağımdan korkuyormuş gibi bir hali var. Kimin başlattığından emin değilim ama bir bakıyorum, göğsü benimkine dayanmış, kollarımız birbirine dolanmış ve ben uzun yıllar sonra ilk kez torunuma sarılıyorum. Gözyaşları omzumu ıslatıyor. Gözyaşlarım gömleğine damlıyor.

"Eskiden bütün arkadaşlarıma hava atardım." diyor hıçkırıklar arasında. "Büyükbabam Cubs'ta oynardı diye. Senin torunun olmaktan çok gurur duyuyordum. Tek istediğim senin de benimle gurur duymandı."

Sırtına sert bir tokat atıyorum. O kadar sert ki kaç yaşında olduğumu hatırlayana kadar canının acıyıp acımadığım merak ediyorum. Gömleğimin arkasını tutuyor ve su sıkar gibi sıkıyor. Onu geri itiyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Hakkında yanılmışım, gördün mü? Sen iyi bir çocuksun. Birbirimizden uzaklaşmamızın sebebi bendim. Yaşlandım ve huysuzlaştım, olan bu. Ama artık o kadar da yaşlı hissetmiyorum, Chance. Jason denen çocukla tanıştığımdan beri. Bunu anlayabiliyor musun?"

Chance hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez bana gülümsüyor. "Deniyorum büyükbaba. Ve denemeye devam edeceğim."

Bana yeniden sarılıyor ve ben elimde olmadan torunumla yakalamaca oynadığımızı hatırlamaya çalışıyorum.

"Şurayı imzalayın." diyor masanın arkasındaki adam ve bana bir dosya uzatıyor. Okumaya zahmet bile etmeden imzalıyorum. Beni

t.me/teledergi

hapishaneden çıkaracaksa her şeyi imzalarım. Mümkün olduğunca çabuk Jason'a ulaşmalıyım.

“Bana bir taksi çağırabilir misiniz? Hastaneye gitmem gerekiyor.”

Chance, “Seni ben götüreceğim büyükbaba.” diyor.

Memur araya giriyor. “Olmaz.” diyerek dosyayı ve az önce imzaladığım formu elimden alıyor. "Hakkınızda uzaklaştırma kararı çıktı. Jason Cashman’ın beş yüz metre yakınına gidemezsiniz, yoksa hapse geri gelirsiniz. Ve o zaman bu kadar çabuk çıkamazsınız.”

“Uzaklaştırma kararı mı?” Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. “Hastaneye bile gidemeyecek miyim? Beş yüz metre mi?”

“Evet, doğru. Etrafından dolaşmaya çalışmanızı da tavsiye etmem. Yargıçlar bundan hoşlanmazlar.” Dosyayı kolunun altına sıkıştırıyor. “Gidebilirsiniz.”

“Yani hastaneye Jason orada olursa gidemeyeceğim, öyle mi?”

“Evet, öyle. Jason Cashman oradaysa olmaz.”

Bazı kâğıtlara bakınca benimle konuşmayı bitirdiğini anlıyorum. Chance elini omzuma koyunca, elimi elinin üzerine kapıyorum.

“Telefonunu kullanabilir miyim?” diye soruyorum.

Tîegan’m numarası bulmak için ceplerimi yoklarken, Chance paltosundan telefonunu çıkarıyor. Numarayı tuşluyorum ve hemen açılıyor. “Bay McBride.” diyor telefondaki ses.

“Jason nasıl?” diyorum endişeyle.

“Annesi burada. Onunla konuşun.”

“Anna?”

“Murray, nihayet aradın. Neredesin?”

“Hapisteydim. Ama şimdi çıkıyorum. Jason nasıl?”

Uzun bir sessizlik oluyor. Acaba hapiste olduğumu biliyor muydu? “Çok üzgünüm. Jason dayanıyor ama durumu kritik. Yeni bir kalbe ihtiyacı var.”

“Bunu zaten biliyorduk, değil mi?”

t.me/teledergi

“Evet, elbette. Ama çok daha acil hale geldi. Doktorlar **yeni** kalp olmadan ne kadar yaşayacağından emin değiller. Artık **aylar**dan değil günlerden bahsediyorlar.” •

Söylediklerinin tam olarak ne anlama geldiğini **düşünüyorum.** Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. “Bana onu görmeye gelemeyeceğimi söylediler. Bir tür uzaklaştırma karan.”

Anna iç çekiyor. “Üzgünüm Murfay. Avukatımla konuştum, **Be**nedict’le de görüşeceğim. Bir çözüm bulmaya çalışacağız. Jason’ın seni görmek isteyeceğini biliyorum.”

Sertçe yutkunarak etrafa bakıyorum. Beni izleyen tek kişi Chance. “Ben de onu görmek istiyorum. Üzgün olduğumu ona söyleyin.”

“Üzgün müsün? Ama üzülmene gerek yok Murray...”

Konuşamıyor. Onun yamnda olmalıydım. Böyle harika bir kadm bunu tek başına yaşamayı hak etmiyor.

“Peki şimdi ne yapmalıyım?” diye soruyorum.

“Bilmiyorum, belki ben işleri yoluna koyana kadar eve gitmelisin/

“Eve mi? Ama Jason orada.”

“Evet ama onu göremezsin. Bunun ne faydası var ki? Jason birkaç güne kendine gelir, bundan eminim.” Sesi oldukça ikna edici gelse de yüz ifadesi onu ele verirdi, şüphesiz. “Peki ya Tiegan?”

“Tiegan burada kalacak, Della da öyle. Tiegan, Jason’m yarandan ayrılmıyor zaten. Ama uzaklaştırma karan yüzünden senin yapabileceğin bir şey yok. Eski rutinine dönmelisin, sağlığını da düşünmelisin. Jason zaten çoğunlukla dinleniyor. Sanınm şimdilik bu en iyisi, Benedict’le işler yoluna girinceye kadar.”

Buna itiraz edecek bir şey bulamıyorum. Eski rutinime dönemeyeceğimi açıklayamam. İlaçlarımı bırakmama bir adım kaldığımı söyleyemem. Bu yolculuğu, o çocukla görüşmeden sonlandırmak mı? Ama Anna haklı, elimden bir şey gelmiyor.

Chance beni Chevy’yi park ettiğim dairenin önüne geri götürüyor. Trafik ve araba kullanma tarzım göz önüne alındığında eve

t.me/teledergi

varmam en az üç saat sürer. Zaman kaybetmenin anlamı yok, yoksa yine karanlıkta yola çıkmak zorunda kabrim. Chance de kendi arabasıyla peşime takılmak, yolda bana eşlik etmek istiyor. Chevy'yi çalıştırıp eve doğru sürmeye başlıyorum.

Komik olan şu İd evime yaklaştıkça evimden uzaklaşmış gibi hissediyorum.

t.me/teledergi

Otuz Beşinci Bölüm

Eve dönüşün özeti tek bir kelimeyle ifade edilebilir: Bomboş. Boş araba. Boş planlar. Boş bir ruh hali. En son Jenny'nin öldüğü gün böyle hissetmiştim, içimden her şey alınıp götürülmüş, ardında hiçbir şey kalmamıştı sanki. Sevgi işte böyle bir şey: Nasıl olursa olsun, sonu genellikle hüzünle bitiyor.

Belki de mesele ayrılıktır. Chance bu konuda her şeyi biliyor gibi. Onun da dediği gibi bazen bir erkek ve bir kadın yollarım ayırır. Bağdaşmaz farklar. Ya da belki biri evlilik sözünü bozar ve bu, hikâyenin sonunu getirir. Bitti, kapandı.

Bir de Jenny ile benim gibi birlikte bir hayat kurma şansı bulan nadir çiftler vardır, iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta birbirimizi sevdik, tam da Tanrı'nın emrettiği gibi. Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Er ya da geç, ölüm gelir ve her şeyi ahp götürür. Tecrübelerime dayanarak söylemem gerekirse bu, acı verici bir sondur. Her şeyin başı harikaydı, ortası da öyle. Ama sonu, daima hüzünle biter.

Bu hikâyenin acı bir sonla bitmemesi için aldıma gelen tek çözüm, benim ölmem. Ama şu ana kadar bu tecrübeyi yaşama 'şansım' bulamadım. Bu, düşünmediğim anlamına gelmiyor. Elbette,

t.me/teledergi

bitmesini istediğim şey büyük bir aşk hikâyesi değil, sadece bitap düşmüş bir hayat.

Hava kararırken eve varıyor ve hemen yatağa giriyorum. Zihnimi daha fâzla uyanık tutacak her şeyden kaçınmaya çalışıyorum. Sabah olur olmaz dolabın yolunu tutuyorum. Kepekli gevrek, ezilmiş ilaç ve bitirilmesi gereken bir mücadele. Her şey yine eski düzenine dönüyor. Değişen bir şey yok. Yeniden, sabahlan uyanmanın neden değerli olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Ama ben hiçbir zaman pes eden biri olmadım ve şimdi Jason'ı terk edemem. Evet, o hastanede ve ben burada, Lemon Grove'dayım, onu görmeme izin verilmiyor. Ama onun hayata sıkı sıkıya tutunduğuna inanmak zorundayım. Ben de onun için aynısını yapacağım. Çünkü onun hâlâ yapmak istedikleri var. Henüz bitmedi. Daha Anna için iyi bir erkek arkadaş bulmak. Ve daha sihirbaz olacak

Onunla konuşmayı ne kadar çok istediğimi anlatamam, bu özlem göğsümü acıtıyor. Yıllar sonra ilk defa bu kadar çaresiz hissediyorum. Yapabileceğim tek şey ona bir bilgisayar mesajı yazmak gibi geliyor, bu yüzden eski e-posta cihazım açıyorum, adresini giriyorum ve tuşlara dokunuyorum.

Kime: jasoncashmanrules@aol.com

Kimden: MurrayMcBride@aol.com

Konu: Arkadaşımı Özledim

Sevgili Jason,

Beyzbol sahasında olanlar için üzgünüm. Benim hatam olduğunu biliyorum. Sorumlu olanın ben olduğumu biliyorum. Keşke bunu sana yüz yüze söyleyebilseydim. Seni o duruma sokmamalıydım. Bu doğru değildi, olan bu. Doğru değildi ve özür dilerim.

t.me/teledergi

Şunu da söylemek isterim ki vuruşun gerçekten inanılmazdı. Yüz yıllık yaşamım boyunca hiç bu kadar gururlandığımı hatırlamıyorum. Bunun için teşekkür ederim.

Son olarak, benim gibi huysuz bir ihtiyar için bunu söylemek kolay değil ama seni çok özlüyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, seni sevdiğime inanıyorum oğlum.

Saygılarımla,

Bay Murray McBride '

Fikrimi değiştirmeye firsat bulamadan gönder tuşuna tıklıyorum ve mesaj kayboluyor. Belki çok kişiseldi ya da çok duygusaldı. Ama aym zamanda gerçekti. Benim gibi yaşlı bir adanun hissetmesi gerekse de gerekmese de, içimin derinliklerinde hissettiğim duygulardı. Kısacası, kendi oğullarıma söylemem gereken ama asla söylemediğim her şeydi.

Jasonın kalan dileklerini tekrar düşünüyorum, ikisini de nasıl gerçekleştireceğimden emin değilim ama Jason beni bırakmazsa ben de onu bırakmayacağım.

Bu da Anna onu görmeme izin verene kadar hayatta kalmak demek. Ama bu eski evde çok uzun süre kalırsam hayatta kalmak cazibesini kaybetmeye başlayabilir, anlıyor musunuz? Gidecek bir yere, yapacak bir şeye ihtiyacım var. Ve tesadüfe balon ki bu sabah halk eğitim merkezinde El Adam ve Çılgın Kadının sanat dersi var. Oraya gitmeyi hiç düşünmüyordum ama şehirde sıkışıp kaldığım için...

İçeri girdiğimde El Adam orada. Yanlış hatırlamıyorsam adı Collins'ti. Tabii, o erkenci. Ben yirmi dakika kadar geç kaldım. Oda çoktan aydınlanmış. Ön tarafta benim için ayrılmış boş sandalyeyi görüyorum. Çılgın Kadın bana çocukmuşum gibi eşlik ediyor ve ben de usulca gömleğimi çıkarıp atletimle oturuyorum.

"Collins!" diyorum güzelce ve yüksek sesle çünkü o kadının bu konuda ne söyleyeceği pek umurumda değil.

t.me/teledergi

*Bay McBride!” diye nazik ve kibar bir şekilde cevap veriyor, benden biraz daha sessiz olsa da.

“Sence bugün neye benzediğimi söylerler?” diye soruyorum.

“Ş??^ ^y°r Ç1^11 Kadın. “Sessizlik lütfen, unutmayın siz konuşunca ağzının yanındaki kırışıklıklar...”

“Evet, evet, sarkıyorlar ya da her neyse.”

Beni azarlayacakmış gibi dudaklarını büzüyor ama onun yerine, “Madem konuyu açtı, bugünkü konuğumuzda ne görüyorsunuz?” diyor.

“Yorgunluk.” diyor bir delikanlı.

“Orada oturmak çok fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyor.” diyor bir kız.

“Çok iyi.” diyor Çılgın Kadın. “Bu gerçekten eşsiz bir firsat. Birkaç yıl sonra nasıl görünebileceğini hayal edin.”

Çok yaşlandığımı, çok kırıldığımı, her an ölebileceğimi söylediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yok. Damarlarımdaki kan akışı duracak. Vücudum soğuyup derim çürümeye başlayacak. Kokacak. “Hayallerinizin sanatınıza yön vermesine izin verin.” diyor kadın ve sanırım konuşması bitti, çok şükür.

“Ben olsam sidik ve sirke gibi göründüğümü söylerdim.” diyorum Collins’e. “En azından ben öyle hissediyorum.”

Collins kıkırdıyor ama ellerini sabit tutarak. Çok profesyonelce. Çılgm Kadm boğazını temizliyor ama bütün saat boyunca boğazım temizlemeye devam edebilir. İşine gelirse beni dışarı bile atabilir. Ondan yeterince çektim.

Jason’dan başka bir şeye odaklanmak çok zor.

Oda boşalıyor ve ders bitiyor. Collins yanımda durup elini uzatıyor, ben de tutuyorum. Kalkmama ve odadan çıkmama yardım ediyor.

“O çocuğu hatırlıyor musun?” diyorum. “Anna’nın oğlan?”

“Kim unutabilir ki? Çocuk iyi mi? Oksijen tüpünü fark ettim.”

Konuşmaya çalışıyorum, yapamıyorum, sonra tekrar deniyorum. “Çocuk hasta, işin aslı bu. Çok hasta.”

t.me/teledergi

Collins düşünceli görünüyor. Yüzü buruşuyor ve bu halde her zamanki gibi yakışıklı görünmüyor. Sonra elini sırtıma koyuyor. "İyi misiniz Bay McBride? Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Teşekkür bile etmiyorum ama telefon numarasını bir kâğıda yazıp bana uzatıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, olur mu? Telefonun var, değil mi?"

"Var, evet."

"Beni ara, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa. Herhangi bir şeye."

İşte genç bir adam böyle davranmalı. O bir kadına doğru davranacak türden bir delikanlı. Sadece benimle olan ilişkisinden bile bunu anlayabiliyorum. Bu da beni dört numaralı dilek hakkında uzun uzun düşündürüyor.

"Bu arada..."

"Evet?" diyor bariz bir ilgiyle.

"O çocuk hastanede ve ben onu göremiyorum."

Gerçek şu ki Collins'in Anna ile aym ortamda bulunmasını istiyorum. Dört numaralı dileğe bir şans vermek için. Ama şimdi düşündüm de, bir taşla iki kuş vurabilirim.

"Beni evime bırakır mısın?" diyorum. "Ona götürmeni istediğim bir şey var."

Eve dönerken, yeni ve güzel bir yabancı arabada Collins'in yanında otururken, ne yapmak üzere olduğumu fark ediyorum. Ona güvenmek üzereyim. Bu delikanlıyı biraz daha yakından tanımam gerektiğini düşünüyorum, içgüdülerime güveniyorum ve bu doğru. Beni Jenny'ye ve beyzbola yönlendirdiler, hatta bir şekilde Jason'a yönlendirdiklerini bile iddia edebilirim. Ve uzaklaştırma kararıyla beraber, Collins benim tek seçeneğim zaten. Ama biraz güvence kimseye zarar vermez.

"Bana kendinden bahset." diyorum.

t.me/teledergi

Hiç şaşırmış gibi görünmüyor. Sadece biraz gülümsüyor ve gözlerini yoldan ayırmıyor. “Ne öğrenmek istiyorsun? Biyografik bilgi mi yoksa en derin, en karanlık sırrım mı?”

“İkisinden biri.”

“Aslında adım Collins Jackson değil.”

“Değil mi?”

“Hayır. Tam tersi. Jackson Collins. Ama Kolombiya’da birkaç yıl geçirdim ve herkes nedense beni böyle çağınyordu. Belki de İspanyolcada sıfattan önce gelen isim olayıdır, bilmiyorum. Ama Collins Jackson denmesine o kadar alıştım ki artık kendimi öyle tanıtıyorum.”

“Nerelisin?” diye soruyorum.

“Minnesota’da Sparkling Pond adında küçük bir kasaba. Mississippi Nehri’nin hemen kıyısında, kayalıkların arasında güzel bir yer. Elimden geldiğince sık oraya giderim.”

“Kardeşin var mı?”

“Kız kardeşim var. Aspen. Hâlâ orada yaşıyor. Kocasıyla birlikte bir restorana ortaklar, Claire Lyons diye yerelde çok ünlü birinin restoranına.”

“Anne babanla aran nasıl?” Soruyorum çünkü bu benim kitabımda önemli bir soru.

“Maalesef öldüler.” Rüzgâr camdaki bir çatlaktan ıslık çalarak arabanın sandığım kadar yeni olmadığım düşünmeme neden oluyor. “Olay olduğunda Kolombiya’daydım. Annem bir kaza geçirdi; geri dönmemin imkânı yoktu. Ama ne yazık ki babamın hasta olduğu dönemde de onu görmek için eve gidemedim.”

“Kolombiya’da ne yapıyordun?”

Collins her soruya hızlıca cevap veriyor. Merakım onu rahatsız ettiyse de belli etmiyor. “Barış Gücü.” diyor. “Çoğunlukla çok uzak bölgelerde kuyu kazdım. Bir gün Bogota’ya döndüm ve evi aradım. Aspen bana babamızın öldüğünü ve kendisinin de evleneceğini söyledi.” Araba kullanırken bakması gerekenden daha uzun süre camdan dışarı bakıyor. “Sanırım bir sürü insana yardım ettim ama uzaktayken çok şey kaçırdım.”

t.me/teledergi

Onun hakkında istediğim kadar bilgi edinemeden eve yanaşıyoruz ama sanırım yeterince şey duydum. Ondan hoşlanıp hoşlanmamak Anna'ya kalmış.

Oturma odasına girdiğimizde Collins, "Evin güzelmiş." diyor.

Her zamankinden daha süslü değil ama hoşuna gitmiş gibi görünüyor.

"Bana yardım eder misin?" Tavandaki ipe ulaşmak için kullandığım süpürge sopasım işaret ediyorum.

Collins ilk denemesinde ipi yakalamayı başanyor, sonra kapakları açıp merdiveni ayarlıyor. Beni basamaktan basamağa takip ediyor ve bir kez bile bana acele etmemi söylemiyor.

Collins tavan arasına adım attığında, "Vay canına!" diyor. Sanırsımz ki daha önce hiç eski eşya görmemiş. Sanki bir müzedeymiş gibi eğilip çeşitli şeylere bakıyor. Tabii bazı şeyler benim kadar eski.

"İşte bu yüzden tavan arasındayız." diyorum sandığa doğru ilerleyerek. Beyzbol oyunculuğu günlerimden kalma kayıtlan görmezden geliyorum ve '34Topps kartım alıyorum. Collins'e uzatıyorum, o da uzun bir süre bakıyor, sonra zehirli bir şeymiş gibi geri sıçnyor. "Bu sen misin? Bu... bu inanılmaz."

Buradaki çoğu şeye *inanılmaz* dediği için ona deli derdim. Ama '34 Topps kartının kalbimde özel bir yeri var. "İstatistiksel olarak en iyi yılım değildi." diyorum çünkü bana mütevazı olmam öğretildi.

"Yani sen Cubs'ta oynadın." diyor, sesinde bir parça hayranlıktan fazlası var. "Ulusal Lig'de? Chicago Cubs'da ha?"

"Öyle." diyorum. "Bu kartı Jasoha vermeni istiyorum. Anna'run oğluna. Yani, eğer istersen. Chicago'daki Çocuk Hastanesi'nde. Ve ben..." Collins'e ne kadarını söyleyeceğimden emin değilim. Adam kaçıran ve hapse tıkılan biri olduğumu bilse ne düşünürdü emin değilim. "Şu anda onu görmeye gidemem, ne kadar istesem de."

Collins kartı alıyor ama uzunca bir süre cevap vermiyor. Sonunda başım karttan kaldırıp bana bakıyor, gözlerinde hâlâ o hayranlık ifadesi var. "Onur duyarım Bay McBride." diyor.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Otuz Altıncı Bölüm

Jason e-postama cevap vermiyor. Ne o gece ne de ertesi sabah. Tüm gün boyunca her beş dakikada bir makinemi kontrol ediyorum. Neler olduğunu bilmemek beni öldürüyor. Nasıl olduğunu. Bekle, bekle ve bekle, tek yapabildiğim bu. Hiçbir şey bir adamı, onun için çok şey ifade eden bir şeyi beklemekten daha hızlı delirtemez. Bu kadar önemli bir şey üzerinde kontrol sahibi olamamak, bir adamın büyük resimdeki yerini yüzüne vurur: Hiçbir yere oldukça yakın bir yerde olduğunu.

Belki de bu yüzden kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Sonunda, tam patlayacak gibi hissettiğimde telefon çalıyor ve diğer uçta Anna'nın sesi duyuluyor. Sessiz, durgun ve söyleyecek fazla bir şeyi yok. Sadece beni bilgilendirmek istemiş çünkü deliriyor olabileceğimi düşünmüş, gerçekten de tam bir hanımefendi. Ama telefonu kapattığımda hiçbir şey öğrenmediğimi fark ediyorum. Sanırım öğrenecek bir şey yok.

Jason yaşıyor. Durumu iyi değil. Yeni bir kalbe ihtiyacı var. Öğrendiğim tek yeni detay, kalp nakli alıcıları listesinde üçüncü sırada olduğu. Ne yazık ki bir kalbin uygun hale gelmesi genellikle dört ay sürer. Ve Benedict'in bunu parayla hızlandırmasının bir yolu yok denemiş görünse de. Jason'ın ilk sıraya alınabilmesinin tek yolu,

t.me/teledergi

yerel olarak bir kalp bulunması, örneğin coğrafi olarak ona çok yalan birinin ölmesi. Anna böyle durumlarda bazen bir istisna yapılabileceğini söylüyor.

Aziz Joseph'e giderken Doktor Keaton'ın bana sürekli dayattığı bastonu almak zorunda kalabileceğimi düşünüyorum. Bu dize daha ne kadar dayanabilirim emin değilim. En yakın sırayı bulup yaşlı bedenimi bırakıyorum. Tütsü kokusu beni sakinleştiriyor. Bu gerçek bir tütsü, keskin bir tütsü, bir adamı yere serebilir. Sanat dersinde başınızı döndüren meyveli türden değil.

Peder James hiçbir yerde görünmüyor. Aslında hiç insan yok. Ses bile yok Burası hiç şahit olmadığım kadar sessiz. Radyatörden gelen uğultu yok, cemaatin hışırtısı yok, dua mumlarımn hafif çıtırtısı bile yok Belki de bu yüzden Peder James'in ayak sesi, nihayet geldiğinde, çok gürültülü.

"Murray." diyor ve benden birkaç metre uzağa oturuyor, ikimiz de sunağa, çarmıha gerilmiş İsa'ya bakarken birkaç saniye geçiyor. "Duydum."

Başka bir şey söylemiyor, o yüzden ne duyduğundan emin değilim. Benim duymadığım bir şey mi? Jason ın ^on birkaç dakika içinde öldüğünü mü? Durumunda bir gelişme olduğunu mu yoksa? Ya da sadece işlerin planlandığı gibi gitmediğini. "Gerçek şu ki o çocuğu seviyorum Peder."

Daha yakına kayıyor, dizime dokunuyor. Ve nedense bacağının bacağıma değmesine aldırmıyorum. "Bu harika, Murray. Gerçekten harika."

"Harika mı? O ölmek üzereyken buna nasıl harika diyebilirsin? Bu nasıl harika olabilir ki?"

Tann'ntn işine akıl str ermeyeceğini ya da buna benzer bir şey söylemesini beklerdim. Ama demiyor. "Sevgi olmasaydı hayatlarımız bir hiç olurdu." diyor. "Dünya bir hiç olurdu. Sevgi olmasaydı var olmayabilirdik bile."

"Şey..." diyorum çünkü onun genç beyni benimkinden daha hızlı çalışıyor ve böyle bir şeye nasıl cevap vereceğimi düşünemi-

t.me/teledergi

yorum. Sonunda basit gerçeği söylüyorum: “Sevgi bazen acıtır. Peder. Cehennem gibi acıtıyor ve bu kelimeyi söylediğim için üzgün değilim. Cehennem gibi acıtıyor ve artık buna dayanabilir miyim bilmiyorum.”

“Başka ne seçeneğin var? Kıvrılıp kendini dünyadan ve içindeki herkesten yalıtmak mı?” Bana anlamlı bir bakış atıyor, “İlaçlarını almayı unutmak mı? Ölmek için çok zamanın olacak, Murray. Ama yaşamak için sahip olduğun tek zaman bu. Bu hediyeyi bir kenara atma.”

Tekrar bacağıma dokunuyor ve gitmek için ayağa kalkıyor. Ama birden yalnız kalmak istemiyorum. “Ne yapacağımı bilmiyorum.” diyorum. “Nasıl bu kadar kaybolmuş hissetmeyeceğimi bilmiyorum.” Hemen cevap vermiyor, ben de boğazımdaki düğümlenmeye karşı koyuyorum ve gözlerimi siliyorum. “Sadece söyle bana. Ne yapmalıyım?”

Peder James, kilisenin genişliğine uzun bir süre bakıyor. Taş sütunlar, Haç Yolu tabloları ve kırmızı keçeyle kaplı banklar, hem çok boş hem de eski görünüyor, “İlk görev yerimde, cemaatimden genç bir çift vardı.” diye başlıyor sesi titrek ve hüzünlü. “Hayat doluydular, mutlulukları gözlerinden okunurdu. Tipik Amerikan ailesiydiler. Her pazar gelir, en öndeki sıraya oturur, şarkılar söyler, dua ederlerdi. Kilisedeki herkes onları izlerdi; gözlerinizi onlardan ayıramazdınız. Onlarda, çoğumuzda olmayan, sanki Tann tarafından verilmiş özel bir enerji vardı.

Kadın hamile kaldığında bir oğulları oldu ve ilk andan itibaren herkes, çocuğun da aym eneıjiye, aym yaşam kıvılcımına sahip olduğunu anladı. Ancak trajedi, bu aileyi, bu çocuğu vurdu. Ve ne yazık ki pek çok trajedi yaşayan aile gibi bu da onları değiştirdi.

Kadın yıkıma uğramış olmasına rağmen hayatında bir anlam bulmayı başardı. Kendine ve onu özel kılan ruha sadık kaldı. Erkek ise kayboldu; kederin, acının içinde kayboldu. Hiçbir suçu olmamasına rağmen suçluluk duygusuyla boğuştu. Kayboldu, öteki tarafa geçiş yolunu bir türlü bulamadı.”

t.me/teledergi

Eğer iyi kalpli Peder bana ölen bir çocukla ilgili bir hikâye anlatmanın faydalı olduğunu düşünüyorsa başka bir şey daha var demektir. Yine de, yaşlı beynim anlamakta zorlansa bile, sözlerinin bir anlamı var.

"Hiçbir zaman göründüğü kadar kaybolmayız, Murray." diyor Peder. "Her zaman gidilecek bir yol vardır. Ama o yolu seçmeyi istemeliyiz."

Kilisenin önüne doğru yürüyor, mihrabın yanında saygı duruşunda bulunuyor ve yan kapıya doğru ilerliyor. Gözden kaybolmadan hemen önce geri dönüyor. ■

"Kendini bul, Murray. Yolunu bulacaksın."

Kendimi bulursam yolumu da bulurum.

Bana sorarsanız anlamsız gibi geliyor. Resim dersindeki çılgın kadının söyleyeceği türde bir şey, Peder James'in değil. Ama kelimelerin yaşlı beynimde takırdamasına izin veriyorum, içimdeki boşluğu hissetmemeye çalışıyorum. Kendimi çok yalnız hissetmemeye çalışıyorum. Kaybolmuş hissetmemeye çalışıyorum.

Kendimi kaybolmuş hissetmediğim tek zaman Jasoriın evinin önünden geçtiğim anlar.

Bu. Aslında bunu sıklıkla yapıyorum. Chicago'dan döneli iki buçuk gün oldu ve şimdiden onun mahallesinde altı tur attım. Akçaağacın yamnda, onu öpücük için hazırlanırken gördüğüm yer var. Arka tarafta, gece geç saatte onu aldığımda Chevy'yi park ettiğim yer var. Bütün yerler hâlâ burada. Şimdi tek ihtiyacım olan çocuk.

işte o zaman neler olduğunu anlıyorum. Jason hastanede yavaş yavaş ölürken ben de burada yavaş yavaş ölüyorum. Çocuk benim yol göstericim oldu. Pusulam. Ve belki de ben de onunkine dönüştüm.

Bu kadar kaybolmuş hissetmeme şaşmamak.

t.me/teledergi

Peder James'in sözleri beni bir kale çarpışması gibi etkiledi. Kendimi bulmam, kim olduğumu ve kim olmak istediğimi anlamam gerekiyor. Ve kim olmak istediğime dair aklımda hiçbir şüphe yok. Jason'ıri arkadaşı olmak istiyorum.

Chevy'yi geri çevirip doğruca Benedict Cashman'ın malikânesine gidiyorum.

Kapıdaki güvenlik görevlisi eski dostmuşuz gibi el sallayarak beni içeri alıyor ama Benedict her zamanki gibi beni bekletiyor. Sonunda kapıyı açtığında hemen içeri giriyorum. "Bana bakın."diyorum. "Ben sadece Jason için en iyisini istiyorum ve uzaklaştırma kararıyla yaptığınız şey doğru değil, olan bu. O çocuğu görebilmeyi talep ediyorum."

Sanırım onu biraz şaşırtmış olabilirim, her gün yüz yaşmda bir adam kapınıza gelip size bağırmaz. Ama bu sadece bir saniye sürüyor ve sonra tekrar saldırıya geçiyor.

"Oğlumu kaçırdın." diyor. "Ve bir daha onun yanma yaklaşmana izin vereceğimi mi samyorsun? Asla! Yaşlı olduğun kadar delisin de." '

"Benimle ne alıp veremediğin var?" diye soruyorum. "Neden benim mutluluğumu engellemek istiyorsun? Neden kendi oğlunun mutlu olmasını engellemek istiyorsun?"

"Onu kaçırdın!"

"Onun isteklerini yerine getirmeye çalıştım çünkü sen ilgilenmeye bile vakit bulamayacak kadar meşguldün!" Sesim yükseliyor ve yüzümdeki öfkeyi hissediyorum. "Hastaneye kaldırılana kadar her şeyiyle ilgilenmeyi çok mu gördün? Babalık bu mu?"

Ona bir tokat atmış olsaydım,, bu sözlerimden daha fazla aatmazdı. Nasıl olur da aynı hatayı defalarca yaptığım görmez insan? Ama belki de işine o kadar dalmıştır ki bir baba olarak nasıl değiştiğinin farkında bile değildir. Belki de yaptıklarım, Jason'ın hayatında olmamasım, sadece para kazamp tedavi masraflarım ödeyerek bunun yeterli olduğunu düşünerek kendine mazeret bulmuştur.

t.me/teledergi

Bu konuda bir şeyler biliyorum. Ve ona kaçırdığı şeyleri hatırlatırken aynı zamanda otuz yaşındaki kendimle de konuşuyorum.

"Baba olmak, sadece para kazanmaktan ibaret değildir, anladın mı? Küçükler Ligi maçlanna gitmek, ilk aşklar, süper kahraman olma hayalleri, sihirbazlık numaraları öğrenmek var işin içinde. Doğum günleri, Cadılar Bayramı, Noel... Bunlar güzel şeyler. Ama sen hiçbirini deneyimlemedin. Ne kadar harika bir çocuğun olduğunu bile görmedin çünkü görmek istemedin.

"Ama ben gördüm. İnan bana, çok şey gördüm. Ve seni sandığından daha iyi anlıyorum."

"Ne anlıyorsun?"

"Bazen sert bir dış görünüşün arkasına saklanmak, sen ya da ben onu bir daha göremeden ölebilecek harika bir küçük çocuğun olduğu gerçeğiyle yüzleşmekten daha kolaydır. Ama kendine itiraf etsen de etmesen de gerçek şu: Oğlun kalp beklerken her an ölebilir ve sen orada bile değilsin. Bence bu alçaklık."

Ayaklarımın altından kayıp giden yer, bir bombanın infilak etmesi gibi hissettiriyor; en azından savaştan dönen askerlerin anlattıkları bu yönde. Bir anda ayaktayken, bir sonraki saniye BAM! Birden yerde buluyorum kendimi, nasıl olduğunu anlamaya çakşırken vücudumun en çok neresinin acıdığım keşfetmeye çalışıyorum.

Başımda Benedict Cashman duruyor ama az önce beni iten kişi gibi de görünmüyor. Gözleri korkudan büyümüş ve bu durumun sadece yüzleşmek zorunda olduğu bir dava korkusu olmadığım düşünmek istiyorum. Belki de, gerçekten umursadığını düşünmek istiyorum. Eğer onun bu yamm dünyaya göstermem gerekiyorsa yüzlerce kez itilmeye bile razıyım.

Ancak sol bacağımı hareket ettiremiyorum ve adrenalinin etkisi azalmaya başladıkça daha önce hiç hissetmediğim bir acı dizimden yükselerek vücudumun dört bir yamna yayılıyor. Acıyı içimde tutmaya çalışıyorum ama hareket etmeye çalışmak bunu imkânsız kılıyor. Benedict'in bana ayağa kalkmam için elini uzattığım görüyorum ancak elini tutamıyorum.

t.me/teledergi

“Özür dilerim.”diye mırıldanıyor. Duyularım biraz olsun yerine gelmeye başladığında tekrarladığını fark ediyorum. Beni ayağa kaldırıyor, bu da içime, özellikle de bacağıma bir acı dalgası daha gönderiyor. Dizimde gerçekten ciddi bir sorun olabilir. Gömleğimdeki tozları temizliyor ve pantolonumun paçasını silmek için eğiliyor ama dizime yaklaştığında şiddetli bir şekilde bağırmaya başlıyorum. “Özür dilerim.” diyor tekrar. “Ben sadece... hiçbir mazeretim yok. Özür dilerim.”

Sanırım ona güzelce sövmeye hakkım var. Onu dava etmekle tehdit etmek, hatta belki de bunu yapmak. Ama düşünmem gereken daha önemli şeyler var. Ve şimdi, Benedict’in çabuk sinirlenmesi sayesinde, üstünlüğü ele geçirdim.

“Jason.” diyorum basitçe. “Jason’ı görmem gerek.”

“Tabii ki, tabii ki. Hemen polisi arayacağım ve yasaklama emrini kaldırtacağım. Elbette onu görebilirsiniz, elbette. Lütfen, bunun için üzgünüm. Darılmaca gücenmece yok değil mi?”

Dik durmaya, göğsümü dışarı çıkarmaya ve omuzlarımı geriye atmaya çalışıyorum. Ama gerçekten hareket ettiğimden emin değilim. “Anna ile aranızda ne olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil. Ama bir oğlunuz var. Harika bir çocuk. Ve sana ihtiyacı var, anlıyor musun? Ne olduğu önemli değil, böyle bir zamanda bir çocuğun babasına ihtiyacı vardır.” Ona sertçe bakıyorum. Birkaç dakika önceki adam değil. Yaşlı bir moruğu yere itmekle ilgili bir şey içinde bir şeyleri serbest bırakmış. “Onunla birlikte olmalısın.” diyorum. Sonra arkamı dönüp uzaklaşıyorum, bacağımın dayanacağım hiç sanmıyorum.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Otuz Yedinci Bölüm

Dizimin acısı tüm bacağıma, hatta sırtıma kadar yayıldı. Benedict'in malikânesinden çıkıp arabama doğru ilerlemeye çalışıyorum ama bunun yerine yürüyüşüm sinir bozucu derecede yavaş.

Bu, daha önce başa çıkmak zorunda kaldığımı söyleyemeyeceğim bir acı seviyesi. Fiziksel acı yani. Diğer türden, göğsünüzün kendi içine çökeceğini ve kalbinizin bir el bombası gibi patlayacağım hissettiren türden bir acıya daha aşinayım. Jenny'nin en sevdiği şarkıyı düşünmeden edemiyorum: Doris Day'den^am.

Tekrar söylüyorum, bu bir daha olamaz.

Bu hayatta bir kez olur.

Bu ilahi bir heyecan.

Ve öyle de oldu, birlikte hayatımız. Hayatta bir kez yaşanacak bir heyecan. Kalbimi küt küt attıran, hayallerimi gerçekleştiren, seksen kısa yıl boyunca tüm kalbimle sevdiğim bir kadın buldum. En tuhafı da bu: Jason'ı tekrar görebileceğim, dileklerinin geri kalanını gerçekleştirmeye çalışacağım -bu çok büyük bir an ve heyecanımı zor tutuyorum— ve yine de birdenbire Jenny'yi düşünüyorum ve her şey yeniden acıyor. Sanki beni daha dün terk etmiş gibi. Keder, beyzbol oyununun kendisi kadar öngörülemezdir.

t.me/teledergi

Chevy ile eve dönüyorum çünkü ayrılmadan önce birkaç eşyamı toplamam gerek. Bir süre buraya döneceğimi sanmıyorum. Belki de hiçbir zaman. Jason korktuğum kadar kötü durumdaysa -ki hâlâ e-postama cevap alamadığımı söyleyebilirim- ve ölürse sanırım ben de yanına uzanıp ölmek isteyeceğim. Bu durumda, eve dönmenin de bir anlamı kalmayacak.

Bu eve layıkıyla veda etmeliyim. Hızlıca, elbette, ama düzgün bir şekilde. Sonuçta, Jenny ile evlendiğimizde yaşadığımız yer burasıydı. Oğullarımızı burada dünyaya getirdik, burada büyüttük, buradan uğurladık. Ama sonunda Jenny ile kendi küçük dünyamızda sadece ikimiz kaldık. Cennetin küçük bir parçası gibi. Düzgün bir veda, en doğrusu olur. Belki de anıları bir kez daha serbest bırakmak için her odayı dolaşmalıyım.

Dizimdeki ağrıyla mücadele ederek ve her zamankinden daha yavaş adımlarla ön kapıdan girer girmez telesekreterin ışığının yamp söndüğünü görüyorum. Topallayarak yanına kadar gidiyorum ve oynat düğmesine basıyorum.

"Merhaba, ben Brandon. Sanat kursuna gittiğini duydum, bu harika bir haber. Görünüşe göre oturup konuşmadan sessiz kalmanın kurallarını öğrenmen gerekiyor ama bunu sonra konuşuruz. Çekin hazır. Dinle, Murray. Şu an büyük resme bakman gerekiyor. Para kazanmaktan bahsediyorum, anladın mı? Bu fırsatı değerlendirmelisin..."

Mesajı silmek için düğmeye basıyorum ve bip sesini duymak hoşuma gidiyor. Bir sonraki mesaja geçmeden önce yüksek sese, "Sen sadece kendi çıkarın için para kazanmak istiyorsun, bencil herif..." diyebilecek kadar zaman buluyorum. Bir sonraki mesajın ağlama seslerine karıştığını zar zor anlayabiliyorum.

"Murray? Murray, benAnna. Orada mısın? Murray, lütfen telefonu aş. Sana ihtiyacım var, burada olman gerekiyor. Jason ın da sana ihtiyacı var. 0... o hiç iyi değil, Murray, hiç iyi değil. Beni üzerindeki yasaklama kararını kaldırmaya ikna ettiğini duydum. Bu mesajı alırsan lütfen hemen gel. Çok fazla vaktimiz yok. "

t.me/teledergi

Düşünmem gereken onca şeyin arasında, Benedict ile aramızdaki olayları Anna'nın nasıl bu kadar hızlı öğrendiğini merak etmek en son ihtiyacım olan şey. Bir zamanlar böyle haberlerin yayılması günler alırdı, hatta insanlar birbirlerinden uzakta yaşadıklarında bazen haftalar. Ama burada, Anna ben henüz malikâneden dönmeden Benedict ile aramızda geçenleri öğrenmiş.

Dünyanın bu hızı beni her seferinde şaşırtıyor. Bir zamanlar biri bana bilgisayarların sadece sıfırlar ve birlerle çalıştığını söylemişti. Bu iki rakamdan oluşan kodun, bugünün tüm dijital çılgınlığını nasıl yarattığım düşünmek inanılmaz. Bazen, gökyüzünde süzülen büyük, uzun bir sıfırlar ve birler dizisi hayal ediyorum. Ve sonra bir tane daha, ve bir tane daha, ta ki gökyüzü tamamen bu dizilerle dolana kadar. Sivrisinek sürüleri gibi o kadar yoğunlar ki güneşi bile engelliyorlar. O kadar ağır ki artık nefes alamıyoruz. Şimdi bu sıfırlar ve birler beni boğuyor. Akciğerlerime, burnumun deliklerine kadar doluyorlar, boğazımı o kadar sıkı sıkıya sanyorlar ki nefes alamıyorum.

Ansızın gelen bip sesi, beni sıfırlar ve birler dünyasından çekip çıkarıyor ve beni boğan şeyin sıfırlar ve birler olmadığım anlıyorum. Başka bir şey var. Nefes alışımı imkânsız kılan, tüketen ve güçlü olan başka bir şey.

Bu mesajı alırsan lütfen hemen gel. Fazla zamanımız yok.

Garaj yolundan yıllardır hareket etmediğim kadar hızlı çıkıyorum. Dizimi hiç hissetmiyorum. Ve evime düzgün bir şekilde veda etmek için iki kez düşünmedim bile.

Anna'nın sözlerinin arkasında duyduğum bir ses var. Eğer o ses doğruysa başka bir veda bekliyor beni.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Otuz Sekizinci Bölüm

Hastaneye ilk gittiğimde resepsiyondan ileri gidememiştim ama bu sefer sanki önemli biriymişim gibi benimle ilgileniyorlar. Pantolonlu şık bir takım giymiş nazik bir kadın asansörden Jason'ın odasına kadar bana eşlik ediyor.

"Burası." diyor kapıyı açmak üzereyken.

"Henüz değil." diyorum ve elini tutup onu durduruyorum. İçeriden sesler yükseliyor, bunlardan biri açıkça Anna'ya ait. İçeri girmeliyim; girmem gerektiğini hissediyorum. Ve girmek istiyorum. Lanet olsun, buna gerçekten ihtiyaç duyuyorum. Neredeyse yapmamam gereken bir şeyi yapacak kadar çaresizim. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Yardımınız için teşekkür ederim."

Bana son bir bakış atıp uzaklaşırken, bu bakışın tam olarak ne anlama geldiğini çözemiyorum. Gittiğinden emin olduktan sonra başımı kapının çerçevesine yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. En son bir hastane odasında bulunduğumda Jenny hayatını kaybetmişti. O son birkaç saat boyunca onun yanında yatmış, bana defalarca sorulan bu acı verici soruyu düşünmüştüm: Onu bırakmaya hazır mısın?

Böyle sordular. Kibar olduklarını düşünmüş olmalılar. Fişi çekmek ister misiniz? Ya da onun ölümüne izin verelim mi? Bu, sadece

t.me/teledergi

kelime oyunuydu, bunu biliyordum. Ama onlar *Artık onu bırakmaya hazır mısın?* diye sorduklarında nasıl *evet* diyebilirdim ki! Hazır değdim! Onu asla bırakamam, o benim eşim!

Bu cevabı tekrar tekrar verdim, ta ki sakin ve nazik ses tonuna sahip bir doktor zamanın geldiğini söyleyene kadar. Geri dönemeyecekti. İyileşemeyecekti, iyi ve uzun bir ömür yaşamıştı ve bu ömrün kaçınılmaz bir parçası olarak ölüm de vardı.

Sonunda onu bırakmayı kabul ettim.

Bunu kabullenmem uzun sürdü. Ama sonunda doktorun haklı olduğunu anladım. Bunu yapmak bir cesaret işaretiydi. Ancak, Jenny son nefesini verirken, alnım alnına değerken ve kollarım zayıf omuzlarında dolanırken içimdeki tek duygu.suçluluk ve ka-

yıptı.

Saatler sonra beni yataktan kaldırmak zorunda kaldılar. Parmaklarımı tek tek onun parmaklarından çözmek zorunda kaldılar. Bir sosyal hizmet görevlisinin bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesini sağlamak zorunda kaldılar. Odadan çıkarken yanımda olması için. Kapının eşiğinde bir kez daha geriye döndüm. Orada; huzur içinde yatıyordu. Hayatımın aşkı. Ölümünde bile muazzam bir güzellik banndınyordu. Sosyal hizmet görevlisinin elinden sıyrılıp tekrar onun yanına uzanmayı, onunla kalmayı ne kadar çok istediğimi anlatamam. O yataktan hiç kalkmamayı ve son nefesimi verene kadar orada kalmayı, böylece onu asla bırakmak zorunda kalmamayı diledim. Ancak sosyal hizmet görevlisi yavaşça, beni Jenny'den uzaklaştırdı.

O günden sonra bir daha hastane odasının kapısından içeri adımımı atmadım. .

Ama Anna'nın sesi içeride ve şimdi Tiegarın kahkahasını da duyuyorum, her ne kadar hatırladığımdan daha gergin gelse de. Gözlerimi kapatıyorum ve Jenny'den güç istiyorum. Sonra derin bir nefes alıp kapıyı iterek açıyorum.

İlk gördüğüm şey Jason ve oturuyor, eğer oturuyorsa korktuğum kadar kötü durumda olamaz. Ama hemen fark ediyorum ki

t.me/teledergi

katlanabilen yataklardan birinde yatıyor, üzerinde bir çocukta olması gerekenden daha fazla tüp ve monitör var ve gözleri kapalı. Yaklaşıyorum ve görüyorum ki, ellerinde hiç bırakmayacakmış gibi tuttuğu, benim ‘34 Topps kartım.

El Adam getirmiş demek ki.

Gözlerimi başka bir yere çevirerek, burada ve şu an ağlamaya başlamadan önce kendimi topluyorum. Tiegan beyzbol formasını çıkarmış olmasına rağmen saçını önceki gibi örmüş. Hâlâ şapkasını takıyor ve parkta topa vuracakmış gibi bir havası var, ancak şimdi daha çok küçük bir kız çocuğuna benziyor. Bana, Amerika Kadınlar Profesyonel Beyzbol Ligi’ndeki kadınları anımsatıyor ki bu da pek şaşırtıcı değil aslında. Della, köşedeki geniş ve rahat koltuklardan birinde oturuyor. Arına onun hemen yamna oturmuş, uzaktan oğlunu izliyor.

Odaya adım attığımda hepsi bana dönüp bakıyor. Della bana tadı bir gülümseme atıyor ve Anna ise beklediğimden daha ağır adımlarla kalkıp beni kucaklıyor. “Geldiğin için teşekkürler.” diyor. “Seni çok sordu.”

Jasoriın uzun süredir uyuduğunu, ne zaman uyanacağından emin olmadıklarını, hatta uyamp uyanmayacağından bile şüphe ettiklerini ama programa sadık kalırsa yakında uyanması gerektiğini söylüyorlar. Della, Anna'mn yamna oturmam için ısrar ediyor, böylece rahat bir şekilde oturup Jasonİn kapah göz kapaklarına bakarken elini sıkıca tutuyorum.

Birkaç dakika sonra Collins üç finican kahve ve bir sıcak çikolatayla geliyor. Kahveyi reddediyorum çünkü kafein son zamanlarda mide sistemimle pek anlaşamıyor. Yerimi Collins'e teklif ediyorum ama neyse ki kabul etmiyor ve yakındaki bir odadan kendisiyle Della için ekstra sandalyeler buluyor.

Zaman geçtikçe, Jasonın hiç uyanmayacağı konusunda endişelenmeye başhyorum. Her nefesi, yüzünü kaplayan oksijen maskesini buğulandırıyor. Sis Gölgesi’nin maskesini buğulandırması fikri aklıma gelince neredeyse gülümseyecek oluyorum ama yapmıyo-

t.me/teledergi

mm çünkü bu onu bir süper kahraman filmindeki kötü adam gibi gösterir, kahraman gibi değil.

Aradan neredeyse bir saat geçmişken Jason'ın sesini duyuyorum.

"Sonunda. Yaşlı adam geldi." Hepimiz hızla ayağa kalkıp Tiegan'ın başından beri oturduğu yatağın yanına koşuyoruz. Jason, oksijen maskesini ağzının hemen yanında tutuyor, ihtiyaç duyarsa hemen geri takabilmek için. Omzuma dostça bir şaplak atıyor, dizimdeki ağnya rağmen bu, iyi hissettiriyor.

Hepimiz buradayız. Jason uyandı. Neredeyse her şey normal geliyor. Eğer dünya adil olsaydı normal hissettirmeliydi. Ama değil ve Jason'm alaycılığında zorlama bir şey var. Omzuma vuruşundaki bir şey çaresiz hissettiriyor. Odadaki sessizlikte doğal olmayan bir şey var.

"Çocuklar..." Jason'm sesi odada yankılanıyor. "Günlerdir Murray kankamın boyunun ölçüsünü alayım Her Şeye Gücü Yeten Tanrılar ve Kan Emici Uzaylılar'da diye bekliyorum. Lütfen onu bu utançtan kurtarın ve gidip bir şeyler yiyin."

"Ben Bay McBride." diyorum ama sözlerime bir şey ekleyemiyorum. Zaten bir önemi yok; şimdiye kadar öğrenemediyse bir daha asla öğrenemeyecek.

"Tabii." diyor Anna ve herkes odadan çıkmaya başlıyor. Tiegan hemen ayrılmıyor; onun yerine Jasoria yakından. Elini nazikçe onun yanağına yerleştirip gözlerinin içine bakıyor. Jason'ın hareketsiz kalması veya hareket etmek istememesi beni şaşırtıyor. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarlarken, bir an için öpüşeceklerini düşünüyorum. Belki de Tiegan, Jason'ın cesur bir şövalye olduğuna karar verir ve onu yanağmdan öper. Ancak birkaç saniye sonra Tiegan arkasını dönüyor. Annesi ve Collins de onu takip ediyor ve kapı arkalarından kapanıyor.

Jason'm yatağma yakın bir sandalyeye geçiyorum ve Jenny'yi düşünmemeye çalışıyorum. Ama bu pek işe yaramıyor; bunun yerine ondan tekrar güç istiyorum. Çünkü artık bu genç çocuğun

t.me/teledergi

durumunun iyi olmadığını anlıyorum. Hem de hiç iyi değil. Eğer monitörler, tüpler ve oksijen maskesi beni ikna etmemişse de solgun cildiyle düzensiz nefes alışı kesinlikle ikna ediyor.

Şimdiye kadar, onun iyileşeceğini düşünmüştüm. Kalp sorunları hakkında duyduklarımı göz önünde bulundursam da aslında onun iyi göründüğünü düşünmüştüm. Bir kızı öptü, birine yumruk attı ve Wrigley Field'ın çitlerinin üzerinden topa vurdu. Bu kadar cesur bir çocuk nasıl ölebilir ki?

Ama şimdi anlıyorum. Her birimizin içinde iki kalp var. Biri, neyden yapıldığımızı, ne kadar sevdiğimizi ve ne kadar iyi yaşadığımızı gösteriyor. Jason'da bu kalp, tanıdığım herkesten daha fazla var, belki Tiegarida da. Diğeri ise fiziksel kalp. Tek görevi: vücudumuza kan pompalamak ve bizi hayatta tutmak.

Ve ne yazık ki Jason'ın hızla kötüleşmesine neden olan da bu fiziksel kalp.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Otuz Dokuzuncu Bölüm

“Tanrı neden herkesi öldürüyor?”

Jason’ın dediği gibi video oyunu oynuyoruz. Ama bunun oyunla ilgili olduğunu bir an bile düşünmüyorum. Yine de bu soru beni şaşırtıyor. Bu yaşımda bile merak ettiğim bir şey. Kendim bile anlamazken on yaşındaki bir çocuğa bunu nasıl açıklayabilirim?

“Sanırım herkesin bir zamanı var. Belki de bu dünyada yapmaları gereken şeyi bitirmişlerdir, bu yüzden İsa onları kendisiyle birlikte olmaya çağırıyordur.”

“Ama Afrika’daki çocuklar açlıktan ölüyor.” diyor, tereddütsüz. Uzun süredir bu konu üzerine düşünüyormuş gibi görünüyor. “Ve Orta Doğu’da çocuklar bir bomba yüzünden hayatlarım kaybedebiliyor. Bazıları çok küçük. Peki ya henüz yapacakları şeyler varsa? Peki ya çok erkense?”

Bu, gerçekten zor bir soru, bu yüzden Peder James’in söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. “Sanırım dünyada kötülük var. Kötü şeyler olduğunda şeytan etraftadır.”

“Evet ama Tanrı’nın şeytandan daha güçlü olması gerekiyor. O zaman neden buna izin veriyor?”

Hiç yer bırakmıyor bana. Bir santim bile. Ve biliyor musunuz? Bırakmamak da. Onun gibi bir çocuk, bazı cevaplar almayı hak

t.me/teledergi

ediyor. “İnsanlara özgür irade veriliyor ve bunun sonuçlarına katlanma gücü." diyerek açıklamaya çalışıyorum.

“Hayır!” Jason elindeki kumandayı öfkeyle fırlatıyor. Kumanda duvara çarptıktan sonra üçe bölünüyor. Bu sözleri yeterince dinlemiş. Sürekli aynı, hiçbir şeyi açıklamayan cevapları yeterince duymuştur. “Bu saçmalık!” diye haykırıyor. “Duyuyor musun, Murray? Bu saçmalık! Tann bunu durduracak kadar güçlüyse durdurmalı! Benim yaşamama izin vermeli!”

“Sakin ol, sadece sakin ol.” diyorum.

“Hayır! Sakinleşmeyeceğim! Ölmek istemiyorum! Neden ölmek zorundayım?”

Yatağından kalkıyor ve bazı kabloları çıkarıyor. Ben de ayağa kalkıyorum ki bu iyi oluyor çünkü gücü kalmayarak üzerime yığılıyor. Onu yakalayıp yatağa geri yönlendirirken bağırararak cevaplar aramaya devam ediyor.

“Sen yüz yaşında olacaksın, bense on yaşında öleceğim! Neden sen on yaşındayken ölmedin de benim yüz yaşıma kadar yaşamama izin vermiyor? Bu saçmalık, Murray!”

Yüzünü göğsüme gömüyor ve hıçkırarak ağlıyor. Feryatları boğuluyor ve ara sıra derin nefesler alıyor. Bir doktor odaya giriyor ama Jason’ı kollarımda tuttuğumu görünce duraksıyor. “Biliyorum.” diyorum yavaşça. “Biliyorum.” Saçım.okşuyorum ve sakinleşmesi için bekliyorum. Nefes alışı zorlanarak sürüyor ama hıçkırıkları yavaş yavaş dinmeye başlıyor. ’

“Bu saçmalık.” diyorum. “Bir sürü saçmalıktan başka bir şey değil.”

t.me/teledergi

Kırkıncı Bölüm

Bir çocuğun korku ve öfkeye bu şekilde teslim olmasını izleyip de etkilenmemek mümkün değil. Bunu gören bir insanın yardım etmek için elinden gelen her şeyi ama her şeyi yapmaması imkânsız. Doktorlar için bu, bir kalp bulunana kadar onu hayatta tutmak anlamına geliyor. Anna için bu, onunla kalmak ve dua etmek demek. Ama benim için daha fazlasını ifade ediyor.

Çok daha fazlasım.

Doktorla birlikte Jasoni yatağına yerleştirdiğimizde uyuması birkaç saniye sürüyor. Görünüşe göre heyecan ve çaba yüzünden baygın düşüyor.

“Bunu çok sık yapıyor.” diyor doktor. “Uyuyor yani. Şu an onun için en iyi şey bu.”

“Kalp listesinde nerede?” diye soruyorum.

“Son kontrol ettiğimde ikinci sıradaydı.”

“Yani bir üst sıraya çıktı. Sence bu başaracağı anlamına mı geliyor?”

Doktor bana sormam gereken bir soru sormuşum gibi bakıyor. “Her şey mümkün. Pozitif kalmalıyız.”

“Bu yeterli değil.” Olabildiğince dik durarak ekliyorum: “Doktor Keatonın söylediğine göre elli yaşında birininki kadar sağlıklı bir kalbim var. Onu bağışlamak istiyorum.”

t.me/teledergi

Doktor çenesini kaldırıyor ve gözlükleriyle yanakları arasındaki boşluktan bana bakıyor, "öldüğünüzde organ bağışçısı olmak istediğinizi açıkça belirttiğinizden emin olun. Zamanı geldiğinde, eğer yeterince sağlıklıysa kalbiniz ihtiyacı olan birine verilecektir."

Ayağımı yere vuruyorum ve kaval kemiğimden aşağı inen acıyla neredeyse düşecek oluyorum. "Anlamıyorsunuz!" diyorum. "Öldükten sonra kalbimi rastgele birine bağışlamak istemiyorum. Kalbimi bu çocuğa bağışlamak istiyorum. Bugün."

Jason'ın yatağının yanındaki monitörden yüksek sesli bir bip sesi yükseliyor. Doktor monitörü süzüyor ama tepki vermiyor. "Üzgünüm ama bu şekilde olmuyor."

"O zaman bunu nasıl başarabiliriz?" Sesim biraz çatlıyor-çünkü Jason bir hayatı hak ediyor. Bu konuda haldi. Ona dağıtılan el adil değil. Ve eğer ona daha fazlasını verebilirsem, bunu yapmaya hazırım.

"Dinle." diyor doktor. Belli etmemeye çalışıyor ama kol saatine baktığım görüyorum. "Kalbinizi kime bağışlayacağınızı seçmenize izin verebileceğimiz bir durum olsa bile iki sorun var. Birincisi, hâlâ hayattayken kalp bağışlayamazsınız. Ölmüş olmanız gerekir." Kemerine bağlı bir şey ötmeye b aşlayınca konuşan benmişim gibi elini kaldırıyor. Küçük bir cihazın birkaç düğmesine basıp yüzünü buruşturuyor ve cihazı kemerine geri takıyor. "Bakın. Bu güzel bir düşünce. Güzel bir jest ama üzgünüm. Bu mümkün değil."

Onu durdurmak için elimi bile kaldıramadan gidiyor. Yaşadığı o hızlı dünyada bir sonraki acil duruma doğru sürükleniyor. Jason bir kalp almaya yaklaşamadı, ben de ona benimkini vermeye yaklaşamadım. Ama yüz yaşına aptallık ederek gelmedim. O doktor bana yardım etmezse meseleyi kendim halledebilirim. Anna bana bir kalbin yerel olarak nasıl bulunabileceğinden bahsetti. Bundan daha yereli olamaz.

Saat geç oldu ve ben henüz hapımı almadım. Normalde hiç düşünmeden kahvaltıyla birlikte alırdım. Ama tüm bu olanlardan ve Jason'ın hastanede olmasından dolayı rutinimin dışına çıktım.

t.me/teledergi

Başım şimdiden biraz dönmeye başladı. Göğsüm* sıvı katranla doluymuş gibi hissediyorum. Eğer Dr. Keaton neden bahsettiğini biliyorsa vücudum çok geçmeden uzun ve derin bir uyku için kapanmaya başlayacak. Birkaç saat sonra, müdahale edilmezse, öleceğim.

Ve Jason o zaman kalbimi alabilir.

Tekerlekli masa üzerinde, Jason'ın dokunulmamış bisküvisi ve yarım kutu elma püresinin yanında bir kalem ve kâğıt buluyorum. Hızlıca bir not yazıyorum. Dizim zonklayarak acı veriyor, bulanık görüşüm Dr. Keaton'ın haldi olduğunu kanıtlıyor. Notu yazdıktan sonra bunu tekrar yapacak kadar gücüm olup olmadığını düşünüyorum.

Neyse ki tekrar yapmama gerek kalmıyor. Notu göğsümdeki gömlek cebine yerleştiriyorum ve Anna'nın oturduğu sandalyeye doğru ilerliyorum. Gözlerimi kapatıp nefes almak zorlaşırken bile sakin kalmaya odaklanıyorum.

Bir süre sonra Anna, Collins, Della ve Tiegan kafeteryadan yiyeceklerle dönerken, onları sadece göz kapaklarımın arasından seçebiliyorum ve sonra gözlerimi tekrar kapatıyorum. Uyuduğumu düşünerek sessizce konuştuklarım duyuyorum. Jason'ın yatağının etrafında dolaştıklarım hissedebiliyorum. Düşüncelerimi Jenny'ye çeviriyorum. Onu yakında göreceğimi umuyorum.

O, gelinliği içinde olacak, bunu biliyorum. Nasıl olduğunu bilmesem de bundan eminim. Cennetin kapısında onu göreceğim ve umarım içeri alınırım. Ve eğer alınırsam, kollarını açmış, yeşil gözleri parlayarak ve kızıl saçımn bir tutamı yanağına düşmüş halde beni karşılayacak. Ona sarılacağım. Sıkıca. O her zamanki gibi sıcak ve sevgi dolu gelinim, ben de onun sevgilisi olacağım.

Ve oğullarım... Oğullarım benim ne kadar derin bir sevgiye sahip olduğumu görecekler. Jasoha olan sevgimin, onlara da olan sevgim olduğunu anlayacaklar. Nasıl gösterileceğini tam olarak bilmem ama hep böyle oldu.

Aniden bir öksürük geliyor ve tüm vücudumu sarıyor. Keskin, mukus dolu ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Bana

t.me/teledergi

bir kez daha yaşli bir adam olduğumu hatırlatıyor. Ama işe yaramaz değilim. En azından tamamen değil. Jason çalışan parçamı alabilir, ben de gün batımına doğru mutlu bir şekilde giderim.

Peder James intiharın günah olduğunu söylüyor. Ama bu intihar değil. Benim kitabımda değil. Benim kitabımda bu bir fedakârlık.

Düşündüğümden daha uzun sürüyor, ama sonunda nefes almam rahatsız edici hale geliyor ve nihayet güneş ışığı pencere panjurlanmn arkasında kaybolurken, çok acı verici hale geliyor. Ama daha önce hissettiklerimden daha kötü değil. Muhtemelen burada yaptığım şeyin doğru olduğunu bildiğim için. Jason yaşayabilir, ben de Jenny ve çocuklann yanına gidebilirim.

Kendimi bu şekilde feda etmenin korkutucu olacağım düşünürdüm.

Aslında, kendimi oldukça huzurlu hissediyorum.

t.me/teledergi

Kırk Birinci Bölüm

Cennette uyanıyorum ya da en azından öyle sanıyorum. Burası kesinlikle cehennem olamaz ve bu iyi bir şey belki de. Eski Ahit'ten bildiğim kadarıyla, cehennemde olsam derim yanar, ruhum acı çeker ve kükürt kokusu ciğerlerimi dolduruyor olurdu.

Gerçi daha steril bir koku alıyorum ve Jenny'yi göremiyorum. Sersemlemiş halde geçirdiğim birkaç dakikanın ardından hâlâ hastanede olduğumu fark ediyorum. Bu da aslında cennette olmadığım ya da ölmediğim anlamına geliyor. .

Gözlerimi açtığımda çevremde bir grup yüz beliriyor. Beş kişi, küçük bir daire oluşturmuş: Tiegan, Della, Anna, (varlığına hâlâ alışamadığım) Collins ve bana yaşarken organ bağışında bulunamayacağımı söyleyen doktor.

"Bay McBride, sizi tekrar aramızda görmek güzel." diyor doktor. Geri çekildikten sonra, sanki bir avukatın sanığa delil göstermesi gibi, elinde tuttuğu şeyi yüzüme doğru tutuyor. *Öldüğümde lütfen kalbimi bu odadaki çocuğa verin.* "Bunun gerçekten işe yarayacağım mı düşündünüz? Bir hastanede olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi? Biz burada, insanların ölmesine izin vermiyoruz."

Biraz doğrulabiliyorum. Benim durumum, nefes alabilme yeteneğimle doğrudan ilgili. Eğer ilaçlarımı almazsam ve nefes alamaz-

t.me/teledergi

sam çok hızlı bir şekilde ölebilirim. Ancak, ciğerlerim çalıştığında kendimi oldukça iyi hissediyorum, öfke nöbeti geçirip bayılana kadar nefesini tutan bir çocuk gibiyim. Bayıldıktan sonra otomatik olarak tekrar nefes almaya başlayan, birkaç dakika sonra uyanan ve durumu daha da kötüye gitmeyen.

Ciğerlerim tekrar çalışmaya başladığında aslında başka bir ciddi sorunum kalmadığım anlıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde kendimi daha iyi hissediyorum. Her şeyi göz önünde bulundurduğumda yani.

Sağ tarafımda, Jason yatağında yatıyor, bilinci kapalı ve yeni bir makinenin yardımıyla nefes alıyor. Burun kanülleri burun deliklerinde kayboluyor -en nefret ettiği şey. Onu son gördüğümden beri hareket etmemiş gibi görünüyor.

Gözlerimi kaşıyorum, bir süre ovuşturuyorum ve Anna'nın başımda durduğunu fark ediyorum. Yüzünde çizgiler var ve akmış makyajı Cadılar Bayramı'na özgü sanki. Bir şeyler söylemeye çalışıyor ama ağzından hiçbir şey çıkmıyor. Sonra yüzüme sert bir tokat atıyor.

"Bir ölümün yeterli olmadığını mı düşündün? Gidip ikiye çıkarmak mı istedin?" Öyle bir şoktayım ki cevap veremiyorum. "Ne kadar korktuğumuz hakkında bir fikrin var mı? Öldüğünü düşündük. Ve sen bunu bilerek yaptın!"

"Jason için." diyorum.

Collins Anna'yı yatağımdan uzaklaştırıyor, ta ki ben sadece ağlama sesini duyana kadar. Doktor tekrar yanımda belirip Anna ve Collins'e bakıyor, sonra da *Grey's Anatomy* ders kitabındaymışım gibi beni inceliyor. "Hadi az önce yaptığımız şeyle ilgili etik sorunları görmezden geldik diyelim. Bu çocuk..."

"Jason." diyorum, Anna'nın özlerini aklımdan çıkarmaya çalışarak. "O iyi bir çocuk ve ona ismiyle hitap etmeliyiz."

Doktor durumun ciddiyetiyle başa çıkmaya çalışır gibi görünüyor, burnunun köprüsünü sıkıca tutuyor ve şükürler olsun ki Jason tüm bu olanlara tanık olmak zorunda kalmıyor çünkü hâlâ uykuda. "Tamam. Jason kaç yaşında? On mu?" diye soruyorum.

t.me/teledergi

"On yaşında, ölmek için çok genç/

“Ve ne yazık ki bir yetişkin erkeğin kalbini almak için de çok genç/ Destek olmaya çalışır bir tavırla omzuma elini koyuyor ve adil olmak gerekirse gerçekten de çaba sarf ettiğini düşünüyorum. “Üzgünüm, kötü haberi vermek zorundayım. Fakat kalbini on yaşındaki Jason’a bağışlaman mümkün değil. Tıbbi ve fizyolojik olarak mümkün değil/

Jason’ın kalp monitöründen çıkan bip sesleri hızlanıyor, hem ses tonu hem de ritmi artıyor. Bu bana acil bir durumu işaret etse de doktor monitöre kısaca göz attıktan sonra önemli bir şey olmamış gibi oradan ayrılıyor.

Anna gözlerinden yaşlar akarak yanıma geri dönüyor. Diğer bir tokat bekleyişim, onun yerine başını göğsüme gömüp hıçkırmasıyla son buluyor.

“Çok üzgünüm, Murray.” diyor. “Neler olduğunu anlamıyorum. Açıklayamıyorum... mazeretim yok... sadece... her şey çok zor/

“Sus/ diyorum ve saçlarım okşarken yasemin kokusunu içime çekiyorum. “Üzülmen gereken bir şey yok. Hiçbir şey yok.”

“Siz orada ne konuşuyorsunuz?” Herkes, benim yatağımın yamnda yatmakta olan Jasoha dönüyor. Hâlâ neredeyse ölmek üzere olduğum için doğrulmakta zorlanıyorum.

“Ben de onlara senin ne kadar beceriksiz olduğunu anlatıyordum.” diyor Tiegan. Onun hâlâ odada olduğunu fark etmemiştim bile. “Nasıl olur da sahanın etrafında düşmeden koşamazsın diye/

Sözleri beni şaşırtıyor. Tanıdığım en tatlı kız olan Tiegan, yatakta ölmek üzere olan arkadaşıyla dalga mı geçiyor? Ama Jasohm gülümsemesi, bunun tam da ihtiyaç duyduğu şey olduğunu fark etmeme sebep oluyor.

“Evet.” diyor Jason. “Ama Gibson’ın yumruk atışı gerçekten harikaydı.”

Oda kahkahalara boğuluyor. Söylediği şey çok komik olduğu için değil, sadece bunu söyleyebildiği için. Della, doğru şeyi söylediği için onu tebrik ediyormuş gibi Tiegan rkucaklıyor. Anna ba-

t.me/teledergi

şını Collins^n omzuna yaslıyor ve Collins onu alnından nazikçe öpüyor. Jason yatağından annesine bakıp soluk soluğa kalıyor, doğrudan bana göz atıp dört parmağını havaya kaldırıyor.

Bu inanılmaz bir durum. Çocuk, imkânsız gibi görünen beş şeyin listesini yapmış ve biz birlikte bunların dördünü başardık. Bu, içimde bir sevinç şarkısı söyleme isteği uyandırmalı, çatılara çıkıp haykırmalıyım. Ama hissettiğim bu değil. Tersine, sanki sona yaklaşıyormuşuz gibi derin bir üzüntü duyuyorum. Daha birkaç dileğimiz varken ileriye dönük umutlarla doluyduk. Ancak şimdi, dört dileğimizi gerçekleştirdikten sonra ve Jason ölümle yüz yüze gelmişken, geriye ne kalıyordu? Sanki Dünya Serisi'nin zirvesine ulaşmışız gibiydik zaten.

Ancak zirvenin en büyük problemi budur: Oradan aşağı inmenin tek bir yolu vardır. Ve eğer Jason hayatta kalmak istiyorsa beşinci ve son dileği olan gerçek sihir dışında başka hiçbir şeye ihtiyacı olmayacak.

t.me/teledergi

Kırk İkinci Bölüm

Doktor konuşmak için başka bir odaya geçmemizi önerdiğinde işlerin kötüden daha da kötüye gitmek üzere olduğunu anlıyorum. Bilmediğim şey ise nasıl olacağı. Kendimi öldürmeye çalıştığım ve kalbimi Jason'a bağışladığım için başım belaya girebilir mi? Bu yüzden tekrar hapse girebilir miyim?

Doktor, Tiegan'dan Jason'a eşlik etmesini istiyor ve biz yetişkinleri koridora yönlendiriyor. Odadan çıkıp sağa dönüyoruz ve doğruca Benedict Cashman'ın şaşkın ve hafif mahcup yüzüyle karşılaşıyoruz.

"Anna." diyor. Gözlerini bana diktiğinde yüz hatlarında korku beliriyor. Başım sallıyor ama belli ki benimle uğraşmayacak. "Ben sadece... şey... Jason içeride mi?"

"Evet." diyor Anna, sesi soğuk. Collins'in elini bir tür meydan okuma hareketi gibi görünen bir tavırla sıkıca tutuyor. Della ise saldırıya geçecekmişçesine ayak parmaklarının ucunda öne çıkıyor ama kendini tutuyor.

"Onu görebilir miyim?"

Anna, "O senin oğlun." diyor ve eminim yuttuğu pek çok kelime vardır. *Neden buraya şimdi geliyorsun* ya da *Jason bile seni görmek istemiyor gibi.* Ama bunların hiçbirini söylemiyor ve Benedict onun

t.me/teledergi

yanından sinerek geçiyor. Elini nazikçe koluma koyması beni çok şaşırtıyor. "Sadece ona umut vermek istemedim, bunu anlayabiliyor musun? Kötü bir baba olmak istemedim. Ama umut...” Dudaklarını sıkıyor, sanki onları yeterince sıkarsa gözyaşlarını da tutacakmış gibi. “Umut her şeyi daha da zorlaştırıyor.” Jason’ın odasına girerken omuzları çöküyor ve başı öne eğiliyor.

Anna derin bir nefes alıyor ve Collins kolunu ona doluyor. Doktor bizi koridorun karşısındaki bir ofise götürüp kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Collins’in Anna’nın yanındaki sandalyeye oturmasına izin veriyorum ve kendimi yavaşça onun yamna bırakıyorum, Della ise diğer yanımda. Etrafta dolaşmak yıllar geçtikçe daha da zorlaştı ama şimdi her hareket dayanılmaz. Her hareket aşırı acı veriyor.

Doktor oturmuyor, bu iyi değil. Ne zaman bir menajer bir oyuncuya takas edildiğini söylemek zorunda kalsa oyuncuyu oturtup kendisi ayağa kalkardı.

“Bazı test sonuçları geldi.” diyor doktor ve sonuçların iyi oh madiğim söylemesine gerek yok. Kaşlarının açısı, hassas üslubu, yüksek sesle ve net bir şekilde konuşması. Asıl soru, durum ne kadar kötü? “Gördüklerimize dayanarak, Jason’ın şu an nasıl hayatta olduğunu bilmiyorum. Daha fazla dayanamayacağından eminim. Yeni bir kalp olmadan olmaz. Şimdilik SAT seviyesini yüksek tutmasına yardımcı oluyoruz ama yapabileceğimiz pek bir şey kalmadı.”

“Kalbimi alabilirsin.” diyorum ama doktor kaşlarını çatıyor. “Korkarım etik olarak böyle bir seçeneğimiz yok. Üzgünüm.”

Anna irkilmiyor bile. Acaba yapabilecekleri pek bir şey kalmadığını söylediğinde onu doğru mu duydu, yoksa uzun zamandır kendini bu habere mi hazırlıyordu? “Listenin neresinde?” diye soruyor.

“Hâlâ ikinci.”

Anna yüzünü buruşturuyor ve başım ellerinin arasına alıyor. Collins kolunu ona doluyor.

t.me/teledergi

“Ama bu sadece iki kalp demek, öyle değil mi?” diyor Collins. “Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi? O listede yükselmek genellikle ne kadar sürer?”

“Ortalama dört ay.” diyor doktor kesin bir ifadeyle. “Yani Jason’ın bir kalp alabilmesi için dört ila sekiz ay daha hayatta kalması gerekecek. Daha az da olabilir, daha fazla da.”

“O kadar uzun süre dayanabilir mi?” diye soruyor Collins. “Dediğinizi duydum ama bu mümkün mü?”

Doktorun bakışları yere kayınca hoşumuza gitmeyecek sözlerin geleceğini anlıyorum. “Bakın, basitçe söylemek gerekirse, sekiz ay, hatta dört ay bile dayanma şansı yok. Şu an onu neyin hayatta tuttuğundan emin değilim... ama dört gün daha dayanırsa şaşırırım. Ve birkaç saat içinde ölmesi de mümkün.”

Kelimeler âdeta havada asılı kalıyor, beklediğim gibi etrafta sıçramıyor veya yankılanmıyor. Anlamak, sindirmek için biraz zaman tammak gerektiğini düşünüyordum. Ancak o kelimeler söylendikten sonra, sanki duvarlar onları tamamen içine çekmiş gibi bir sessizlik hâkim oluyor. Az önce ne dediğini tekrar sormak geliyor içimden. Belki de yanlış duydum. Yanlış duymuş olmalıyım.

“Bunu anlamanız çok önemli.” diyor doktor. “Jason şu an uyanık Bir dahaki sefere uykuya daldığında, ona söylemek istediğiniz her şeyi söylediğinizden emin olmanızı rica ediyorum.”

Della derin bir nefes alıyor ama Anna hiçbir tepki vermiyor. Hiçbir tepki. Collins onu daha sıkı sarıyor ama Anna’nın bu durumdan haberi bile yok gibi. Peki ya ben? İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir ateş yanıyor. Saf ve keskin bir öfke. Artık sessiz kalamam. “Lanet olsun!” diyorum. “Sen bir doktorsun; işini yapmaksın!” Anlamamış gibi bana bakıyor. Bağırmaya devam ediyorum: “O daha bir çocuk, Tanrı aşkına! Bir çocuk! Ölmesine nasıl izin verebilirsin?”

Ayağa kalkıyorum ve dizimdeki acı, içimdeki öfkeyle kıyaslanamaz bile, “içeride doktora ihtiyacı olan bir çocuk var.” diyorum.

t.me/teledergi

“Oraya git ve işini yap. Sakın ölmesine izin verme, duydun mu? Sakın buna cüret etme."

Bedeni saran elleri hissediyorum, Collins’in elleri olduğunu fark ediyorum. Ancak bu, durumumu değiştirmiyor. Jason’a olanlar üzerinde kontrol sahibi olamadığım gibi, kendi durumum üzerinde de kontrolüm yok. Nefesim tükenene kadar bağırmaya, çığlık atmaya devam ediyorum.

Dünyam bir kez daha kararıyor ve yere düşerken hatırladığım son şey bu oluyor.

t.me/teledergi

Kırk Üçüncü Bölüm

Tekrar uyanıyorum ve ilk düşüncem, benim yaşımdaki bir adamın bir günde iki kez bilincini kaybetmemesi ve hikâyeyi anlatmak için yaşamaması gerektiği. Ama yine de buradayım. Bundan ne çıkarırsanız çıkarın. Belki de beni öldürmek imkânsızdır.

Duyularım biraz berraklaştığında Jason'la aynı odada, onunkinin hemen yamnda duran bir yatakta olduğumu fark ediyorum. Mışıl mışıl uyuyor; en azmdan uyuduğunu umuyorum. Anna onun elini tutuyor. Collins ise onunkini. Della köşedeki sandalyede oturuyor ve Tiegan, iyi ki var, benim baş ucumda.

"Bay McBride." diyor Tiegan. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Hızlıca bir sayım yapıyorum ama canımı acıtmayan bir şey bulamıyorum. "Yüz yaşındaymışım gibi hissediyorum." diyorum ve Tiegan'ın kahkahası acımn büyük bir kısmım yok ediyor.

"Doktor uyandığında onu çağırmanı söyledi. Pek mutlu görünmüyordu."

Bayılmadan önce ona söylediğim şeyleri hatırlıyorum. Samrım onun yerinde olsaydım ben de pek mudu olmazdım.

"Unuttuğumuzu söyleyebiliriz." diyor Tiegan. Ama ben başımı sallıyorum, bu da boynumun acıyla sızlamasına neden oluyor.

t.me/teledergi

"Hayır, sorun değil. Ondan daha korkunç adamlarla uğraktım.” Konuşmak için ne kadar çok çaba sarf ettiğime şaşıyorum. Daha önce hiç bu kadar zorlanmamıştım.

Tiegan gülümsüyor ve yatağımdaki bir düğmeye basıyor. Bir dakika sonra doktor kaşları çatık bir halde odaya giriyor.

"Sana bir özür borçluyum.” diyorum, o daha tek kelime edemeden. "Üzgündüm, biliyorsun değil mi”

Bir önemi yokmuş gibi elini havada sallıyor. “Köprünün altından çok sular aktı, Bay McBride. İnanın bana, anlıyorum.”

"O zaman bana kızgın değilsin?”

"Hayır. Değilim.” Derin bir nefes alıyor. Sanırım bu onun için de zor bir gün oldu. Bazen doktorların da insan olduğunu hatırlamak zor oluyor. “Bay McBride, korkarım bazı kötü haberlerim var.”

“Jason hakkında mı?”

“Sizinle ilgih.”

Kabullenmem için bana biraz zaman veriyor ama aslında bu pek uzun sürmüyor. Kırk yıl önce bu bir şok olabilirdi, ama şimdi? Anlayamadığım tek şey, kötü haberin beni bulmasının neden bu kadar uzun sürdüğü. “Tamam. Söyle bakalım.”

“Bilincinizi kaybettiğinizde protokol gereği bazı temel testler yaptık. Ancak bazı değerleriniz yaşıtınız bir erkek için bile normal aralığın dışındaydı. Bu yüzden daha derinlemesine testler yaptık...”

“Sorun yok doktor, yorma kendini. Dayanabilirim.”

“Korkarım ileri evre kemik kanserisiniz. Söyleyebileceğimiz kadarıyla, sağ dizde başlamış. Aslında alt uyluk kemiğinde ama birkaç organa, birkaç kemiğe yayılmış... Şu an vücudunuzun her yerinde.”

“Tamam.” diyorum çünkü bu am bekleyerek geçirdiğim onca zaman boyunca ne söyleyeceğimi bir kez bile düşünmemiştim. Hep akciğerlerimin beni öldüreceğini sanıyordum. Ama bunca zamandır kanser sinsice yaklaşıyormuş. Sanırım çoğu insan bunu daha erken fark ederdi ama benim yaşıma geldiğinizde ağrılar ve

t.me/teledergi

sızılar size “kanser” diye düşündürmüyor. “Yaşlılık” diye düşündürüyor. "Sence ne kadar zamanım var?”

Doktor iç geçiriyor. “Pek bir şey yok. Jason gibi sizin de son zamanlarda ayakta ve hareket halinde olmanız tıbbi bir mucize. Görünüşe göre ikiniz birbirinizi ayakta tutuyorsunuz.”

Ağzım kuruyor. “*Pek kir }ey yok* derken ne demek istiyorsun? Yapılacak bir şey var mı?”

“Bu size bağlı. Mevcut tedaviler var. Ağır dozda radyasyonla başlayabilir ve bunun çeşitli tümörleri nasıl etkilediğini görebiliriz. Ayrıca uygun olabileceğiniz daha yeni, daha deneysel tedaviler de var.”

Epey seçenek varmış gibi görünüyor, ben de sadede geliyorum. “Sence ne yapmalıyım doktor? Yapılacak en doğru şey nedir?” Doğru kelimeleri arıyormuş gibi odaya bakıyor.

“Doğru olan, uzun ve sağlıklı bir yaşam sürdüğünüzü kabul etmeniz ve sizi sevenlerle birlikte rahat, onurlu bir şekilde ölmeniz.” Elim acıyor, biri elimi sıkıyor. Bu Tiegan, gözleri yaşlı. Anna ve Collins yakındalar, birbirlerine sarılmışlar ve bana anlayışlı bir ifadeyle bakıyorlar. Bu acınmaktan farklı. Acınmak beni çıldırtıyor ama onların anlayış yüklü bakışlarında yıllarca yüzebilirim. Tabii benim yıllarım yok.

Ölüm fermanını duymak ilginç bir şey. Beklediğimden farklı. Belli bir yaşa geliyorsunuz ve bunun büyük bir mesele olmayacağını düşünüyorsunuz. Hazır oluyorsunuz.

Birkaç hafta önce hazırdım.

Sonra Jason’la tanıştım.

Yine de göğsümden bir şey kalkıyor. Uzun zamandır orada olan bir ağırlık. İlk oğlum öldüğünden beri. Sanki özgür bırakılmış gibiyim. Jason ölene kadar ölmeyi planlamıyorum. Belki birlikte ölürüz. Ama her şey bittiğinde, hazır olacağım.

Doktorun elini tutuyorum ve sıkıca sıkıyorum. “Teşekkür ederim, doktor.”

t.me/teledergi

Gözünde yaş var, bu da bana onun iyi bir adam olduğunu söylüyor. Yaşlı bir moruk sana bağırıyor ve onun ölümü seni hâlâ üzüyor mu? O zaman benim İkitabımda iyi bir adamsın.

“Sonuna kadar sizi rahat ettireceğiz.” diyor. Ses tonundan somm çok da uzak olmadığını anlıyorum.

t.me/teledergi

Kırk Dördüncü Bölüm

Öleceğini duymakta komik bir şey var: İnsana çok ağır geliyor. On yaşında ya da yüz yaşında olman fark etmez. Çok uzun süre buralarda olamayacağınızı duymanız gibisi yok. Bu, inşam bir sonraki adımın ne olacağım düşünmeye itiyor. Zamam yaklaştığmda herkesin bunu düşünme şansı bulup bulmadığım merak etmekten kendimi alamıyorum. Aniden ölenlerin bile. Bunun geldiğini görmeseler de. Belki de bu,Tanrı'mn hepimize sunduğu bir şeydir. Ne kadar kısa olursa olsun, ölümlülüğümüzü gerçekten düşünmek için bir an. Belki de bu, hayatın gözümüzün önünden akıp gitmesini açıklamanın başka bir yoludur.

Jason hâlâ yanımdaki yatakta. Birkaç saniyede bir, hâlâ orada olduğundan emin olmak için başımı çeviriyorum. Hâlâ nefes aldığından emin olmak için. Dönüp yine baktığımda bu kez kapı arahğında duran birini görüyorum. Kendi kanımdan birini. Chance McBride'ı.

"Büyükbaba..." diyor ve itiraf etmeliyim ki bu kelimeyi duyduğumda midemde bir çarpıntı oluyor. Onun hatırladığı her şeyi hatırlasam da hatırlamasam da büyükbaba olmanın dünyadaki hiçbir şeye benzemeyen bir yam var.

t.me/teledergi

Chance yatağımın yanına geliyor. Geçerken Jasoria bakıyor ama hemen gözlerini kaçırıyor. Jason'ın insanların rahatsızlık duyduğu bir şeye dönüştüğünü düşünmek beni üzüyor. Bir erkeğin ancak yol ortasında ölmüş birine böyle tepki vermesi gerekir, Jason gibi bir çocuğa değil. Yine de Chance de çoğumuz gibi acı, ıstırap ve ölümden rahatsız. Ve bu, hissettiklerini saklayamayışını daha anlamlı kılıyor.

Uzun bir sessizlikten sonra sadece elimi tutuyor -daha önce hiç yapmadığı bir şey bu ve oldukça iyi hissettiriyor- ve açık pencere panjurlanndan dışarı bakıyor. Görülen tek manzara yan binanın çatısı olmasına rağmen bu dunun Chance'in umrunda değil belli ki. Sanki gerçekten hiçbir şeye odaklanmıyormuş gibi.

"Senin almam istediğim bir şey var." diyorum.

"Nedir o büyükbaba?" ciiye soruyor.

"Eski beyzbol eldivenim. Yakalama oynadığımızda kullanmana izin verdiğim. Onu almam istiyorum."

Anılarımda torunumla oynadığımız zamanları bulmaya çalışıyorum ancak o anlar hafızamdan çoktan kaybolmuşlar. Yine de Chance'm bunu bilmemesi daha iyi. Dürüstlük en iyi politika olabilir ama şefkat de önemli bir faktördür ve bazen gerçeklerden daha ağır basabilir.

"Ciddi misin?" diyor Chance. "Çünkü bunu yapmak zorunda değilsin. Yani burada olmamın sebebi bu değil."

"Biliyorum." diyorum. Daha fazlasım söylemek istiyorum ancak derin bir nefes almaya çalıştığımda hiçbir şey olmuyor. Bir süre -çok uzunmuş gibi hissedilen bir süre- göğsümü, ciğerlerimi ve boğazımı çalıştırmaya çabalıyorum ancak nafile. Başım dönmeye başlıyor ve bayılacak mıyım diye düşünüyorum. Eğer bayılırsam, acaba tekrar nefes almaya başlayabilecek miyim yoksa her şey sona mı erecek diye merak ediyorum. Chance'in ellerini sıkıca tutuyorum, gözlerinde bir endişe beliriyor. Nefes alamadığımı fark ettiğinde ise hemen harekete geçiyor.

"Ne oluyor?" diyor, tam da benim söylemeye çalıştığım şeyi söyleyerek. "Doktor çağıracağım."

t.me/teledergi

Ama tam o sırada nefes almamı engelleyen her neyse serbest kalıyor ve uzun, dolu bir nefes çekiyorum. Kendimi rahat hissetmem için yeterli değil ama beni tekrar harekete geçirmeye yetiyor. Chance tekrar oturuyor fakat bakışları artık çok farklı. Sanki gözlerinin önünde öleceğimden endişeleniyor ve bunu görmek için burada olmak istemiyor. Eğer durum buysa burada daha fazla kalmak istemeyebilir. Tek sesin Jason'ın makinelerinin vızıltısı ve tıkırtısı olduğu uzun bir sessizlikten sonra Chance tekrar konuşuyor.

"Bilmeni isterim ki her ihtimale karşı... biliyorsun aslında... sana her zaman hayranlık duydum, büyükbaba. Her zaman senin gibi olmaya çalıştım. Başaramadığımı biliyorum. Hayatımın hiçbir bölümünde. Ama hep istedim."

"Hayır." diyorum, bu konuşmanın benim için kolay olmayacağını fark ederek. Sözlerimi dikkatlice seçmeli ve söylediklerimin, söyleyebileceklerimden daha fazlasını ifade etmesini ummalıyım. "Senin benim gibi olmana gerek yok Kendin ol." Ciğerlerimde yeniden bir baskı hissediyorum, sanki nasıl çalışacaklarım unutmuşlar gibi. Ancak bu kez hızla geçiyor.

Chance'e derin ve anlamlı bir şekilde baktığımda gözlerindeki saflığı görebiliyorum. O gerçekten çabalamış. Sonuçta, bir insan daha ne yapabilir ki? Evet, belki birkaç hata yapmış, birkaç tabak kırmıştır. Ancak niyeti her zaman iyi olmuştur. Umarım, benim söyleyebildiğim birkaç kelime, onun duyabileceği çok daha fazlasını ifade eder.

"Seninle gurur duyuyorum." diyorum ve bu kelimelerin her biri için harcadığım çabanın ona hissettirmek istediğim sevgi ve takdirin yansıması olduğunu umuyorum.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Kırk Beşinci Bölüm

Jason ve ben geceyi bir kez daha atlattık, bugünlerde bu büyük bir şey. Chance ve Benedict vedalaşıp ayrıldılar. Şimdi sadece ben, Jason, Tiegan, Della ve elbette Anna ile Collins kaldık.

Sabah, Javier Gonzalez bir hediye sepetiyle geliyor. Jasohla ikimiz de uyanığız. Zaman zaman sessizce yatıyor, zaman zaman konuşuyor, bazen de yataklarımızın arasından ellerimizi birbirimize uzatıyoruz. Bu anlarda, onun sert kabuğunun ardında ne kadar korktuğunu hissedebiliyorum.

“Cubs’tan.” diyor Javier sepeti yere bırakırken.

“İçinde ne var?” diye soruyor Jason, sesindeki heyecan eksikliği fark edilebilir ölçüde. Enerjisi, sanki sönmüş bir yıldız gibi.

Javier, sepetten eşyaları çıkarmaya başlıyor. Bir beyzbol topu var, tüm Cubs takımı tarafından imzalanmış. Javier’in numarasını taşıyan ama arkasında CASHMAN yazılı bir forma. Ve gelecek sezon için iki adet kombine bilet.

Javier gülümseyerek, “Size ‘Böylece yeni kalbinizi de Cubs guruyla doldurabiliriz’ diyorlar.” diyor.

Herkes ona tekrar tekrar teşekkür ediyor.

Ama kimse ona ikimizin de gelecek baharı göremeyeceğini söylemiyor.

t.me/teledergi

t.me/teledergi

Kırk Altıncı Bölüm

Saatten emin değilim ama pencerenin dışı karanlık. Geceyle birlikte inen karanlık değil, fırtınanın getirdiği karanlık bu. Burada Tiegan'dan başka kimse yok. Jason uyuyor, artık çoğu zaman yaptığı Şey bu- Tiegan onun hemen yanında oturuyor ama gözlerimin açıldığım görünce yanıma geliyor. Ona İhtiyaç duyan insanlarm arasında, birinden öbürüne doğru süzülen bir melek gibi. Atkuyruklu bir melek.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. Ve ben daha cevap veremeden ekliyor: "Çok iyi görünüyorsun." diyor. Ben daha cevap veremeden, kendi sorusunu kendisi yanıtlıyor, son günlerde sık sık yaptığı gibi. Ve bir şekilde beni biraz daha iyi hissettiriyor, veda öpücüğüne çok yaklaştığımı bilsem bile.

Konuşmaya çahşıyorum ama her şey beklediğimden daha hızh devre dışı kalıyor. Ağrı da daha kötü ama bunun nedeni morfini bırakmaya çahşmam. Ama doktorun bana verdiği küçük bir düğmeye basıyorum ve üzerime bir huzur dalgası daha yayıhyor. Zihnimi açık tutmaya çahşıyorum ama bazen elimde değil.

"1927." diyor Tiegan. "Koşu vuruşu."

Ne zaman uyanık olsam zihnim Tiegahın şu beyzbol istatistiklerini sorma oyunuyla ayıhveriyor. Bin dokuz yüz yirmi yedi.

t.me/teledergi

Çocuklar dört ve yedi yaşındaydı. Jenny faturaları ödemek için bir fabrikada çalışıyordu, bu yüzden birbirimizi pek göremiyorduk. Zor zamanlardı. O yıl kendimi çok suçlu hissetmiştim, bunu hatırlıyorum. Üretkenliğim azalmıştı, kafamı oyuna veremiyordum. "Altmış yedi." diyorum.

"Sıçanlar." diyor Tiegan ve parmaklarını şıklatıyor. "Çok yakın. Altmış üç." Oyunumuzun ona da en az benim kadar keyif verdiğini gösteren bir gülümseme var yüzünde. .

"Özür dilerim." diyorum, sesim zorlukla çıkıyor. Çillerini ilk kez şu anda fark ettiğim o dünya tatlısı yüzünü yaklaştırıyor ve nefesini yüzümde hissediyorum.

"Neden üzgün olasın ki?" diye soruyor nazikçe.

Konuşmaya çalışıyorum, dudaklarımın hareketini bile hissetmeyerek içime o kadar az nefes çekebiliyorum ki anlaşılır bir ses çıkmıyor ağzımdan. Yoksa bana ilacımdan mı yutturdular? E hâlâ hayatta olduğuma göre.... Nasıl da düşünemedim. "Dileklerin..." diye fısıldıyorum. "Senin de beş tane vardı. Onları gerçekleştiremedim."

Cebinden bir kutu bonibon çıkarıyor ve içindekileri ağzma atıyor. "Elbette gerçekleştirdin." diyor. "En azından bazılarım. Sen. olmasaydın gerçekleşecek olanlardan çok daha fazlasını."

"Bende daha var." diyorum. Ahunda derin bir kırışıklıkla bonibonlarım çiğniyor, ben de devam etmek için kendimi zorluyorum. "Şu senin çikolatalardan. Bir dolap dolusu var. Marketten aldım. Bir yıl yetecek kadar."

"Gördün mü?" diyor Tiegan. "Bu dileği gerçekleştirdin. Ve üstü açık araba ki o da süper harikaydı. Daha önce bir şey söylemedim ama J'nin beyzbol oyununda her pozisyonda oynama dileğimin aptalca olduğunu düşünmesinin nedeni bunu zaten yapmış olmam. Yani üç oldu. Ve bu oldukça iyi çünkü bir dilek listesine sahip olmayı bile hak etmiyorum."

Başımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama olmuyor. Bu da beni oldukça fazla acıdan kurtarıyor. "Elbette..." diyorum ve ben yutku-

t.me/teledergi

nup kuru dilimle dudaklarımı yalarken o daha da yaklaşıyor. “Elbette... dilekleri hak ediyorsun.”

“Ama ben hasta değilim. Liste yapması gereken kişi sen olmahydın. Sen ve Jason.”

“Gördüğüm kadarıyla herkes bir listeyi hak ediyor. Herkesin bir listesi var. Bazen bunu göremeyecek kadar kör oluyorlar.” Jenny’yi, iki oğlumu, sevdiğim oyunu oynadığım bir kariyeri ve Jason Cashman’la tanışmamı düşünüyorum. Benim kitabımda bu beş eder.

Düğmeye tekrar basmak istemiyorum. Bu değerli çocuğun atkuyruğuyla çilli yüzüne bakmak ve onunla saatlerce beyzbol istatistikleri hakkında konuşmak istiyorum. Jason’ın uyanmasını ve video oyunu oynamasım istiyorum. Ölümle ilgili sorularım elimden geldiğince yanıtlamak istiyorum. Elimden geldiğince çok dileğini gerçekleştirmek istiyorum.

Fakat o günler geride kaldı. Ve acı çok büyük. Düğmeye tekrar basıyorum ve kaslarım biraz gevşiyor. Belli etmemeye çalışsam daTiegan’ın gözleri elimdeki düğmeye kayıyor ve dudakları sıkıca birbirine yapışıyor. Akıllı bir çocuk bu.

“Annem ve ben dışarı çıkacağız.” diyor o parlak genç sesiyle. “Onu Jason için Milk Duds almaya götürmeye ikna ettim çünkü buradaki otomatlarda yok. Ama hemen döneceğim, söz veriyorum. Dışarıdayken sana bir şey getireyim mi?”

. “Bir paket beyzbol kartı.” diyorum. “Eğer bulabilirsen.”

“Harika fikir.” diyor. “Birlikte bakarız. Peki ya Bay McBride?” Sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. “Sadece dayan, tamam mı? Jason için bir şeyler olacak. Her şey yoluna girecek.”

“Nereden biliyorsun?”

. “Bunu hissedebiliyorum.” diyor. Bir an gözlerimin içine bakıyor ve sonra “GCN, Bay McBride” diyor.

“GCN, evlat.” *

Jason’ın yanındaki sandalyeden eşofman üstünü alıyor ve yatağımn yanında duruyor. Ona bakıyor ve ateşini kontrol eder gibi

t.me/teledergi

uyuyan alnına dokunuyor. Della kapı aralığında beliriyor. Anahtarlar elinde şıngırdıyor. Tiegan onu takip etmek için dönüyor ama bir şey onu durduruyor. Bana bakıyor ve sanki beni yakından inceliyor. Sanki yıllardan sıyırıp beni genç bir adam olarak görüyor. Yanıma koşuyor, eğiliyor ve yumuşak, küçük dudaklarını yanağıma bastınyor. “Çok güzelsiniz Bay McBride.” Ve bunu dedikten sonra gidiyor.

t.me/teledergi

Kırk Yedinci Bölüm

Bir süre sonra irkilerek uyanıyorum. İlk iş Jason'a bakıyorum. O da uyanık ki bu alışılmadık bir durum. Son zamanlarda aynı anda uyandığımız pek olmuyor. Daha da alışılmadık olanı, yüzünde bir gülümseme var.

"Ne?" Üç ya da dört denemeden sonra sormayı başarıyorum. Sesimin ısınması biraz zaman alıyor.

"Osurdun." diyor ve gerçekten kıkırdamaya başlıyor. "Kendini süper yüksek sesli bir osurukla uyandırdın."

Kıkırdaması güzel, kısa bir an için kahkahaya dönüşüyor. Sonra hemen duruyor ve eliyle göğsünü tutuyor. Bunu düşünmemeye çahşıyorum ama bunun konuşmak için son şansımız olabileceğini hissediyorum.

"Harika bir yolculuk oldu." diyorum. "Ben ve Sis Gölgesi."

Bir an gülümsüyor fakat sonra başını sallıyor. "En iyi süper kahramanlar —Süperman, Hulk ve Örümcek Adam gibi- en iyi arkadaşları bilmese bile aileleri bilir. Aileleri onları gerçek isimleriyle çağırır. Sen benim kardeşimsin." diyor. "Bana Jason diyebilirsin."

Yatağımdan onunkine uzanıyorum. Elini tutuyorum. Çekmiyor. Köşedeki sandalyede Anna ağlamaya başlıyor.

t.me/teledergi

“Yaşlı, bitkin bir adamdım.” diye fısıldıyorum ama oda o kadar sessiz İd duyabildiğini biliyorum. “Uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yoktu. Gerçekten hayatta bile değildim. Bir buçuk yıldır yaşamıyordum. Ama sonra seninle tanıştım ve birden bir amacım oldu. Beni hayata döndürdün, gördün mü? Bu benim kitabımdaki en iyi sihir numarası. Gerçek bir şey. Ve saydığıma göre bu beş eder.”

Çok fazla değil, biliyorum, en kötü fırsatları yakalayan bir çocuk için. Ama bu da bir şeydir.

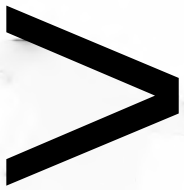
Jason uzanıp yatağının başucundaki masadan bir şey alıyor. Görünüşe göre listesini. Kolunu o kadar uzağa kaldırabilmek için tüm enerjisini harcadığını hareketlerinden anlayabiliyorum. Uzun bir dakika boyunca dileklerine bakıyor, sonra bana dönüyor, gözleri öyle yaşlı ki beni görüp görmediğini merak ediyorum.

“Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum Bay McBride.”

Bu sefer başımı hareket ettirmek için kendimi zorluyorum, ne kadar acıdığı umurumda değil. “Bana Murray diyeceksin, duydun mu? Bana Murray diyeceksin.” Gülümsemeye çalışıyorum ama yüzümün hareket ettiğini hissedemiyorum. “Tabii ‘kanka’ demeyi tercih etmezsen.”

Jason’ın dudaklarının kenarında küçük bir kıpırtı beliriyor. Hastane yataklarımızda, başlarımız birbirine dönük halde, ellerimizi birbirine kenetliyoruz ve odamn köşesinden Anna’nın boğuk hıçkırıklarım dinliyoruz. .

t.me/teledergi

Kırk Sekizinci Bölüm

Bir sonraki uyanışımda Jason in yatağı boş. Doktorun geçen sefer söylediklerini düşünüyorum.

Ona söylemeniz gereken her şeyi söylediğinizden emin olun.

Adrenalin iğnesinin yardımıyla dik durmaya çalışıyorum ama çok geçmeden acı içinde çığlığı basıp olduğum yere yığılıyorum. Zihnim panik içinde. Söylemek istediğim her şeyi söylediğimden emin değilim. Ne kadar zamanım olursa olsun söyleyebileceğimden de emin değilim. Birine tüm içini dökmek o kadar kolay değil, onu ne kadar seviyor olursan ol.

Odada biri var ama gözlerim pek iyi seçemiyor. Yaşlı bedenim çok hızlı bir şekilde kendini kapatıyor. Fakat yaklaşıp yüzümden birkaç santim öteye eğildiğinde kalın siyah saçıyla rahip kıyafetini görüyorum ve Peder James beni görmeye geldiği için derin bir nefes veriyorum.

Neler olup bittiğini tam olarak anlamak zor çünkü zihnim de görüşüm kadar sisli. Düşünsenize, bir zamanlar öylesine net bir odağım ve keskin gözlerim vardı ki saatte 90 mil hızla gelen bir topu stadyumun dışına vurabilirdim. Ama şimdi, iyi kalpli Peder alnıma yağ damlatana kadar bana son ayinimi yaptığını fark etmiyorum. Kefaret kısmını atlamış olmalıyım çünkü artık

t.me/teledergi

pek konuşamıyorum. Ama sorun olmadığını anladım. Bu hayatta pek çok kez af diledim ve eğer Yüce Tanrı son zamanlarda bunu neden yapamadığımı anlayamıyorsa o zaman sandığım kadar Yüce değildir.

"Başardın Murray." diyor Peder James duasını bitirdiğinde. "İtiraf etmeliyim İd kiliseye gelip bana listeden bahsettiğinde bunu yapabileceğinden emin değildim. Ama başardın. Gurur duymaksın."

Bu kelimeler içimi titretiyor. Artık her şey boğuk. Hiçbir şey net değil. Ama göğsümde bir şeylerin zıpladığını hissediyorum, sadece biraz.

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum: Peder James'in burada olması ve son ayinim. Hakkımda güzel şeyler söylemesi. Ama Jason'dan başka bir şey düşünemiyorum. Uyanık kalmaya çalışıyorum. Belki de onu bir yere götürdüler ve yakında dönecek.

Ama hayır, bunun doğru olmadığım biliyorum. Onu tuvalete götürmeye gerek yok Ya da yemek almaya. Tüm testleri çoktan yapıldı. Ve yeni bir kalbe kavuşmasına daha aylar var. Mantıklı olan tek şey... Küçük arkadaşımın öldüğü gerçeği.

Teyide ihtiyacım olabilir diye Peder James elimi tutup sıkıca kavnyor. "Artık gidebilirsin, Murray. Özgürsün." Sesi çatlıyor. O iyi bir adam. En azından benim gibi yaşlı bir moruğu önemseyecek kadar iyi. "Git ve Jenny'nin yanında ol." Ve yanağımdan süzüldüğünü hissettiğim yaş onunkiyle eşleşiyor.

Morfin düğmesine basıyorum, sonra tekrar basıyorum. Acı geçiyor ve uykum geliyor. Hızlı bir şekilde birkaç kez daha basıyorum. Sonra boş, bomboş bir uykuya dalıyorum.

t.me/teledergi

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Vücudum titriyor. Eller yüzümde. Benim ismim. Tekrar tekrar adımı duyuyorum. Yavaşça uyanıyorum. Bu Anna. Yatağımın üzerine eğilmiş. Gözleri vahşi, yüzü makyaj ve yaşlarla kaplı. Gözlerimi tamamen açtığımda yatağımın yanındaki sandalyeye çöküyor ve ağlıyor. Ne söyleyeceğinden korkuyorum.

“O yaşıyor.” .

Nerede olması gerektiğine karar verememiş gibi yeniden yanıma geliyor. Yüzünü kolumun yanına, çarşafların arasına gömüyor. Sesi küçük bir kasabanın beyzbol sahasındaki anons sistemi gibi çıkıyor. Garip ve çarpık. Sanki onun hayatta olduğunu söylüyor. Sormaya çalışıyorum, bilmem gerek. Ama konuşma yeteneğim beni terk etti. Sadece tekrarlamasını umabilirim.

“O yaşıyor, Murray. Başaracak. Bu çok harika ama... Söyleyemiyorum bile. Sana anlatacak çok şey var.”

Daha önce hiç fark etmediğim çok şey var. Duvardaki bir saatte saniyeler ilerliyor. Bu saniyelerin hayatımdan geçiyor olması nasıl mümkün olabilir? Ve benim için yakında duracaklar mı? Hafif bir güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor. Tenimde hissettiğim onca güneş ışığına rağmen bu sıcaklığın neden bu kadar rahatlatıcı olduğunu hiçbir zaman açıklayamamış olmam nasıl mümkün olabilir?

t.me/teledergi

"İçeri girdiler, Murray. Kalbini çıkardılar, inanabiliyor musun? Göğsünden çıkarıp yerine diğerini taktılar. Daha önce hiç böyle bir şey görmediklerini söylediler. Hâlâ hayatta olan birinde bile. Ve sana söylemem gerektiğini söylediler. Ben söyleyene kadar gidemezsin Murray. Beni duyabiliyor musun?"

Duymak mı? Duyabiliyorum. Kelimeler garip. Çok neşeli geliyorlar ama Anna ağlıyor. Sevinç gözyaşları, eminim ama onunla birlikte başka bir şey daha var. Bir hüzün. Bir ıstırap.

"Umarım beni duyabiliyorsundur, Murray. Kalbinin vücudunu canlı tutmasının fiziksel bir yolu olmadığım söylediler. Tıbbi olarak, bu imkânsızdı. Anlamadıklarını söylüyorlar. Ama ben anlıyorum. Çok iyi anlıyorum. Şendin, Murray. Onu hayatta tutan şendin. Sen ve onun dilekleri. Onlan gerçekleştirdin. Sen olmasaydın ölürdü."

Bana bir parıltıyla, bir ışıltıyla bakıyor. Tanımlayamadığırn bir duyguyla dolu.

Avucunu yanağıma koyuyor. "Oğlumun hayatım kurtardın." diyor.

Jasonin yeni bir kalbi var. Her şeye rağmen ölmeyecek En azından uzun bir süre için. Uzun ve mutlu bir hayat boyunca.

Anladığım kadanyla artık huzur içinde son nefesimi verebilirim. Jason' m iyi olacağım bilerek ölebilirim. Gözlerimi kapatıyorum ve uçuyormuşum gibi hissediyorum. Acı yok Endişe yok Acı yok Jenny'yi görüyorum. Çocuklarımı görüyorum.

Ve mutluyum.

JFK Sahne Sanatları Merkezi
Washington, D.C.

Hikâyemi burada kesip sahne arkasına bakıyorum. Gözlerim yaşarıyor. Telaşı, heyecanı, gösteri saatinden sadece birkaç dakika

t.me/teledergi

öncesini düşünüyorum. Aşınmış ahşap döşemelere, siyah saten perdeye, Miles ile aramda uçuşan toz zerreciklerini süzüyorum. Biyografi yazarımın gözleri fal taşı gibi açılmış. Bu onun hiç bilmediği bir tarih. En sevdiği sihirbazın biyografisini yazmak için yola çıktığında bekleyebileceğinin ötesinde bir hikâye. Uzun süredir sessiz. Uygun anlarda gülümsüyor, soluklanıp iç çekiyor ama asla sözünü kesmiyor. Bu hikâyenin önemini biliyor gibi görünüyor.

"Uyandığımda," diyorum, "görmek istediğim sadece üç kişi vardı. Birincisi annemdi ve uyandığımda elimi tutuyordu. İkincisi Murray idi. Ama bana hastanedeki yatağımda iyileşmeye çalışırken onun huzur içinde öldüğü söylendi. Bugüne kadar en büyük pişmanlığım ona teşekkür etme fırsatım bulamamış olmamdır. Ve üçüncüsü..."

"Üçüncü" kelimesini söylediğimde sesim çatlıyor, sanki bedenim ondan bahsedemeyeceğim konusunda beni uyarıyor. Bugüne kadar hiç konuşmadım. Ama bu anlatılması gereken bir hikâye. Biyografi yazarıma. Dünyaya. Sadece gözyaşlarına boğulmadan bunu nasıl yapacağımı bulmalıyım.

"Sana bir kızla ilgili bir hikâye anlatayım." diyorum çünkü acıdan uzaklaşmamın tek yolu bu. "Tanıyabileceğin en tatlı kız. Çok iyi bir insan, çok iyi bir kalbi var. Yaşlı bir adam ve genç bir çocukla arkadaş oldu. Maceralarında onlara katıldı. Ve işler zorlaştığında onlara her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Kendilerini daha iyi hissetmelerini sağladı. Belki çocuktan bile daha fazla, yaşlı adama kendini yeniden genç hissettirdi.

İkisi de çok hasta olduğunda o da hastanedeydi. Neredeyse tüm zaman boyunca yataklarının yamnda kaldı. Neredeyse ama tamamen değil. Öyle bir an geldi ki orada yapabileceği hiçbir şey olmadığını anladı ve bir şeyler yapmak istedi. Bu onun doğasında vardı. Bu yüzden annesini şeker almak için markete götürmeye ikna etti çünkü çocuğun bundan hoşlanacağım biliyordu ve uyandığında ona bir hediye vermek istiyordu. Tabii eğer uyanırsa.

t.me/teledergi

Yağmurlu gökyüzüne ve kaygan yollara rağmen arabalarıyla yola çıktılar. Bunu yapmamaları gerekirdi ama bu kız böylcydi işte. Arkadaşlarının basit mutluluğu için kendini riske atmaya hazırdı.

Bu onun hatası değildi. Annesinin de hatası değildi. Başka kimse, diğer bir sürücü de hatalı değildi. Hiç kimsenin hatası değildi. Ama bu kadar korkunç bir şey nasıl olur da kimsenin hatası olmaz? Nasıl olur da dünyanın en kötü trajedilerinden kimse sorumlu olmaz?

Araba bir su birikintisine girip savrulmaya başladı ve yoldan çıkarken kızın annesi kontrolü kaybetti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Araba hendeğe sürüklendi. Bu her gün olan normal bir şey ve sürücüler hendekten çıkarılıp hayatlarına geri dönerler. Ama o gece, bu kızla annesinin bulunduğu yerde bir elektrik direği vardı. Araba direkten önce hendeğe kayabilirdi ya da direği geçebilirdi. Fakat geçmedi. Direğe çarptı.

Direk tam da kızın oturduğu tarafa çarptı.

Sonrasında neler olduğunu sadece hayal edebiliyorum ve doğrusu hayal etmek de istemiyorum. O kıza ne olduğunu ya da annesinin hissettiği dehşeti düşünmek istemiyorum. Dehşet, felç edici korku, ardından gelen üzüntü. Muazzam, her şeyi tüketen keder. Kızı öldü. Birkaç dakika önce hayattaydı, konuşuyor ve arka koltuktan gülümsüyordu. Annesi ona şekerini verdiğinde yüzünde belirecek ifadeyi dört gözle bekliyordu. Ve sonra, göz açıp kapayıncaya kadar her şey bitti.

Annesi elbette yıkıldı. Yaşadığı şok ve üzüntüye kendini kaparsa bu tamamen anlaşılabilir bir durum olurdu. Ama o sıradan bir kadın değildi. Güçlüydü. Cesurdu. Ve nazikti. Bu yüzden, çocuğun sonsuz minnettarlığına karşılık gelecek şey uğruna, idrak edilemeyecek o gücü topladı. Çünkü çocuğu tamyordu. Ve onun sorununu biliyordu. İhtiyacını.

Cep telefonunu çıkardı ve sevgili kızı kollarında ölü yatarken hayat kurtaran bir arama yaptı. Birkaç dakika içinde hastaneden bir helikopter kalktı. Anne ve kız fazla uzaklaşmamıştı. Çok uzun

t.me/teledergi

sürmedi. Kısa süre sonra cansız kız hastanede ameliyat masasın-**daydı. ■**

Doktorlar büyük bir gayretle çalıştılar. Onlar da kız için duydukları üzüntüyü bir kenara bırakmak zorundaydılar. İşlerini yapmak zorundaydılar. Ve yaptılar da. Kızın ölürken de her zaman yaptığı şeyi yapmaya devam edeceğinden, yani hayat vereceğinden emin oldular." .

Biyografi yazarımın yanağından süzülen yaşlar çenesine damlarken salonun kıpırtılarım duyuyorum. Perdenin arkasından baktığımda önündeki iki koltuk dışında tümü dolu olan bir salon görüyorum.

"Anlamıyorum." diyor biyografi yazarım. "Kız Tiegan'sa ve oğlan sensen, bu... bu şu anlama gelir..." Sözlerini tamamlayamıyor, bakışları gözlerimden göğsüme kayıyor.

"Evet, Tiegan'm kalbi." diye onaylıyorum. "Bana şeker almak için dışarı çıktı ve sonuç olarak bana hayatım verdi."

Biyografi yazarım diyecek bir şey bulamıyor. Şoke olmuş halde öylece donup kalıyor. Dünya görüşü, tıpkı benim, on yaşında, göğsümde atmakta olan yeni ve güçlü bir kalple, en yakın arkadaşımın kalbiyle, uyanmam gibi, sonsuza kadar değişmiş görünüyor.

O günden bu yana çok şey değişti. Çok şey yaşandı. Ben,Tiegan Rose Marie Atherton tarafından bana verilen bu hayatı yaşıyorum.

"Gençliğime ve toyluğuma rağmen hayatımı Tiegan'ın son dileğini gerçekleştirmeye adamaya hemen karar verdim. Olanlardan soma çok çabuk büyüdüm. Kendimi sihrin içine attım. Başlarda sadece oyuncaklar ve kitaplar vardı. Ama yeterince büyüdüğümde dünyamn dört bir yanında sihir eğitimi almak için uzaklara taşındım. Yavaş yavaş bir usta oldum. Gösteriler yapmaya başladım. Para kazanmaya başladım.

Mümkün olduğunca küçük yaşadım, mümkün olan her kuruşu biriktirdim çünkü evsizler için bir milyon dolar toplamaya kararhydım. Tiegan için. Bu benim saplantım haline geldi. Arkadaş

t.me/teledergi

edinmedim. Ailemle arama mesafe koydum. Bildiğin gibi hiç röportaj vermedim. Şimdiye kadar."

'Şimdi" göreceğimi hiç düşünmediğim bir zaman. Otuz yaşında bir adam olduğum ve önümde daha uzun yıllar olduğu bir zaman. Bir milyon dolara ulaşacağım ve arkadaşımın dileklerini tamamlayacağım bir zaman.

Omzumda bir dokunuş hissediyorum. Yıllar sonra ilk kez karşımda Collins duruyor. Nazik Collins. Dördüncü dileğim, beklentilerimin çok ötesinde gerçekleşmişti. "Jason." diyor. "Yani, Prospero."

"Hayır, hayır. Jason. Tabii ki Jason. Geldin..." diyorum. "Gelmeyeceksin diye endişelenmeye başlamıştım." Ayağa kalkıp ona sarılıyorum ve kucaklamamın sıkılığının hissettiğim minnettarlığı ifade etmesini umuyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Bunu hayatta kaçırmazdık."

"Annem burada mı?"

Kenara çekilince sahne arkasına kaybolmuş biri gibi bakan, yalnız duran bir adam görüyorum. Babam. Burada. Beni desteklemeye gelmiş. Her zamanki gibi kendi tarzında. Elini sallayarak belli belirsiz bir selam veriyor, sonra hızla seyircilerin arasına karışıp yerine oturuyor.

"İşte." diyor Collins, işaret ederek.

Bir teşrifatçı koridordan geçip sahne arkasına doğru yürüyor. Arkasından gelen iki kadından biri annem. Smokinimi giymiş halde beni gördüğünde yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve beni selamlamak için hızla koşuyor. Kelimelerin anlatamayacağı bir aciliyetle, sessizce bana sıkıca sarılıyor.

Geriye çekilip bana baktığında gözlerindeki yaşları görüyorum. Sadece başını sallıyor ve uçuşan elbisesiyle saçında mor çizgiler olan birine doğru dönüyor.

"Gelmeyecekti."diyor annem. "Çok acı verici olduğunu söyledi. Ama bir şey fikrini değiştirdi."

t.me/teledergi

Gerçekten o olabileceğine inanamayarak yanına koşuyorum. Ve bana döndüğünde aradan geçen yirmi yıla rağmen hiç şüphe kalmıyor. “GCN, Jason.” diyor. Kollarına atılıyorum, hıçkırıklarımı bastırmaya çalışsam da yıkılıyorum. Hayatımı bu kadına borçlu olduğumu söyleyebilirim. Tüm kalbimle. “Bunun için teşekkür ederim.” diyor. “Tiegan seninle gurur duyardı.”

Annem de kucaklaşmamıza katılıyor, sonra Collins. Birbirimize sokuluyoruz, kollarımız birbirimize sıkıca sarılıyor.

“Artık uzak durmana gerek yok.” diyor Della. “Yaptığın şey çok güzel. Ama artık özgürsün. Ailene geri dönebilirsin.”

Gözyaşlanmın arasından sertçe başımı sallıyorum. Ölümden kurtulan bir çocuk sonunda evine dönüyor.

Perdenin diğer tarafından yüksek bir ses geliyor. Bu sahne amiri, beni tam zamanında takdim ediyor, sahne arkasında yaşanan dramadan habersiz. Performansımı sergileyebilmek için kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Her birine başımı sallıyorum ve “Bu...” diyorum. “Hepimiz burada, birlikteyiz, bu gerçekten sihir. Benim ve Tiegan’ın son beş dileğinin aynı anda gerçekleşeceği kimin aklına gelirdi? Sanırım Murray de en çok bunu isterdi. Dileklerimiz... her zaman onun da dilekleri oldu.”

Papyonumu düzeltip kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. “Gitmem gerek.” diyorum. “Ama kal lütfen. Gösteriyi buradan izle. Gösteriden sonra birlikte olacağız. Bundan sonra her şey olması gerektiği gibi olacak”

Sol tarafimda duran Miles beni dinliyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyor. “Prospero.” diyor. “Sihir. Bu gösteri. Hepsi çok, çok ikincil. Senin hikâyene kıyasla çok anlamsız.”

“Hayır.” diyorum. Elini tutarken hayatta olduğuma, başka bir insana dokunabildiğime her zamanki gibi hayret ediyorum. Kan vücudumda akmaya devam ediyor. “Bu gösteri her şey demek.”

Murray ve Tiegan’ın şu an nerede olduklarından emin değildim. Burada, dünyada olan bizlerden haberdar olup olmadıkla-

t.me/teledergi

rından bile emin değildim. Bizi umursayıp umursamadıklarından. Ama artık biliyorum. Burada bizimle birlikteler. Şu an ve her zaman.

Bunu kalbimde hissedebiliyorum çünkü.

Biyografi yazarım ben uzaklaşırken öylece bakıyor. Perdenin ortasına ilerleyip gözlerimi kapatıyorum. Spiker adımı söylediğinde perdedeki bölümden geçip doğruca bir duman pufunun içine giriyorum. Seyirciler alkışa boğuluyor. Tiegan'ın tüm bunlar, hakkında ne düşüneceğini merak ederek bir an için amn tadım çıkarıyorum.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." dediğimde tüm salonu bir anda sessizlik kaplıyor. Ortamdaki tek ışık bir spot ışığı. Doğrudan bana tutulan bu ışık smokinimin yakalarım parlatıyor. Durgun havada toz zerreleri uçuşuyor.

Tüm dikkatler üzerimde. Seyirciler. Ailem. Ve bir yerlerde, yaşlı bir adam ve küçük bir kız, aşağı bakıp gülümsüyor.

"Burada olduğunuz için ne kadar mutlu olduğumu ifade etmem mümkün değil. Emin olun, buradan hayal kırıklığıyla ayrılmayacaksınız. Bu gece olasılıklara meydan okuyan şeyler göreceksiniz. Sadece gizem ve mucizeye atfedilebilecek şeyler. Bu gece, dostlarım, bu evrenin ötesindeki şeylere tanıklık ederken bana katılacaksınız."

Gözlerim yukarıdaki pankarta ve binlerce insamn beklenti dolu bakışlarına takılıyor. Gözlerimi kapatıp eski dostum Murray ile hayatımı kurtaran küçük kıza odaklamyorum. Onlara teşekkür ediyorum. *Dilekleri gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim.* Gözlerimi açıyorum, spot ışığın sıcaklığım hissederek kollarımı iki yana kaldırıyorum. Sağlıklı, dolup taşan kalbimdeki tüm sevgi, enerji ve tutkuyla bağırıyorum: .

"Ben Prospero, İmkânsızın Efendisi! Ve bu gece size... sihir getirdim!" ■

SON

t.me/teledergi

t.me/teledergi

EDGAR ÖDÜLÜ EN İYİ ORİJİNAL KİTAP

AUDIE ÖDÜLÜ EN İYİ GERİLİM ROMANI

GÖREN YOK

ROMAN

ALYSSA COLE

FLOKİ

YAKINDA

t.me/teledergi

GÖREN YOK

ALYSSA COLE

Sydney Green, Brooklyn'de doğup büyümüştür. Çok sevdiği mahallesi bugünlerde her gözünü kırptığında değişmektedir. Yeni binalar yabani ot gibi bitiyor, satılık tabelaları bir gecede ortaya çıkıyor ve hayatı boyunca tanıdığı komşuları bir bir ortadan kayboluyordun

Sydney, mahallesinin geçmişine ve bugününe tutunmak için yaptığı yürüyüşler sırasında mahalleye yeni gelen komşusu Theo ile tanışır.
Sydney ve Theo'nun tarihin derinliklerine yaptıkları yürüyüşler, hızla paranoya ve korku dolu bir maceraya dönüşür. Belki de süregiden kentsel dönüşümün ardında ölümcül bir gerçek vardır ve eski komşuları sandıkları gibi yaşamlarını yeni evlerinde sürdürmüyordun

Tesadüf ne zaman komploya dönüşür?
Komşuları şimdi nerede?
Sydney ve Theo, kendileri de yok olup gitmeden
önce bunu öğrenebilecekler mi?

Özgün temasıyla iki ödül kazanmış sürükleyici bir gerilim...

Edgar Ödülü En İyi Orijinal Kitap

Audie Ödülü En İyi Gerilim Romanı

t.me/teledergi

FLOKİ

t.me/teledergi

AMAZON'DA
BEŞ AYRI
KATEGORİDE
EN ÇOK SATAN
KİTAP

100 yaşına gelmiş olan Murray McBride, bunu kutlayacak havada değildir. Sevdiği herkesten daha uzun yaşamış, tüm ailesini ve arkadaşlarını geride bırakmıştır. Yaşlı adam, yaşamak için bir neden aramaktadır. Aradığını ona ölümcül bir kalp rahatsızlığı olan ve yaşarken gerçekleştirmek istediği beş şeyin bir listesini yapan on yaşındaki Jason Cashman verir.

Beş dileği gerçekleştirmek için ikisi birlikte kalan sınırlı zamanlarına karşı yarışırlar. Murray genç olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlarken, Jason yaşama ve yaşlanma fırsatı için savaşır. Jason'ın son dileğini gerçekleştirmesini ve gerçek sihri bulmasını sağlayacak şey, beklenmedik bir hediyedir.

FLOKİ
www.flokiyayinlari.com.tr
O I 0 I ® I O I flokiyayinlari